Fecioara ploii

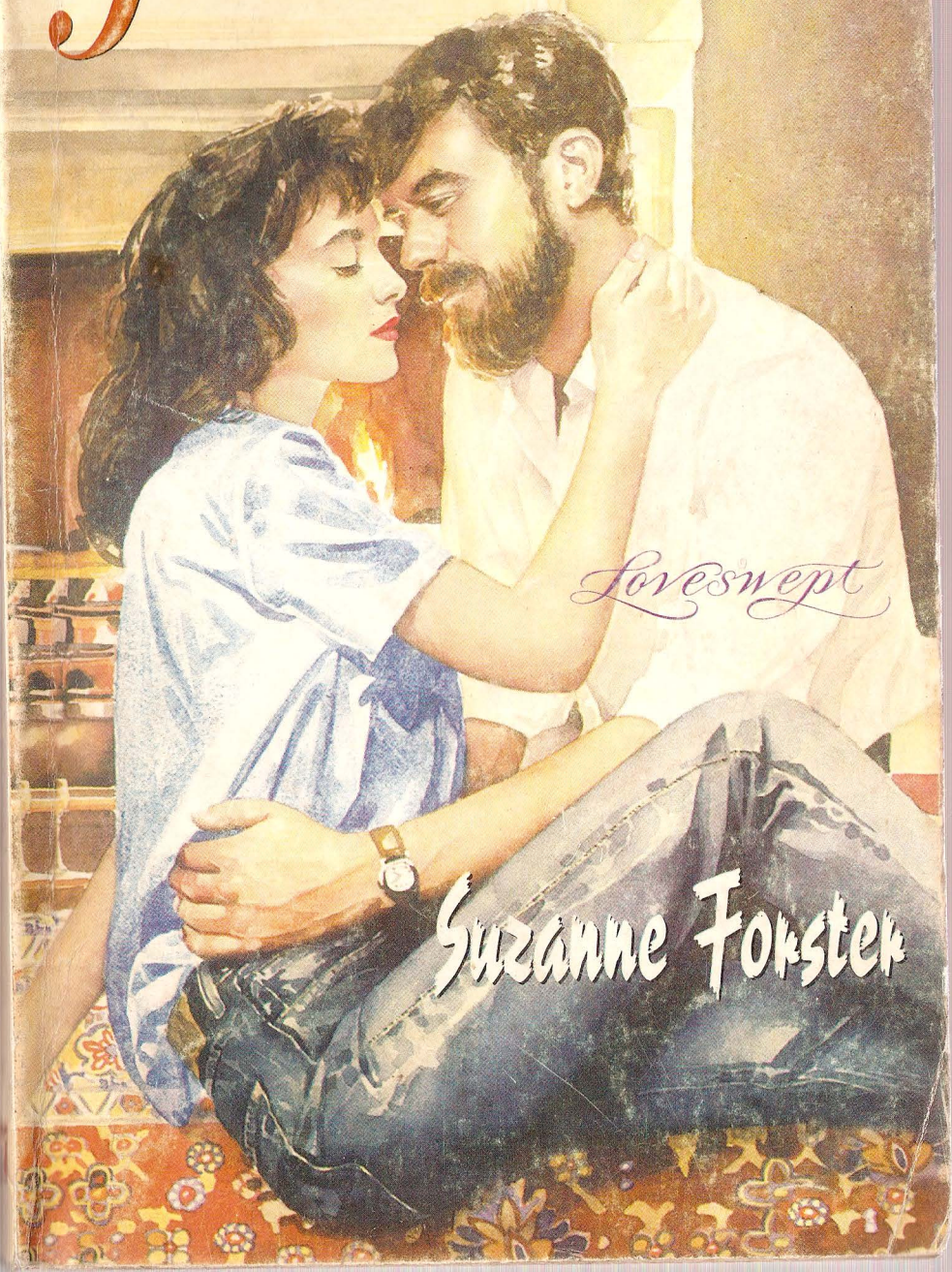

Loveswept

Suzanne Forster

Prolog

Primii care l-au văzut au fost copiii.

Peste munţii San Bernardino se lăsase seara. Cerul strălucea ciudat, părînd pentru cîteva secunde aproape transparent. Apoi se coloră brusc cu nuanţe strălucitoare de verde.

Cei doi copii se lipiră unul de celălalt, rămînînd cu gurile căscate.

– Ce-a fost asta, Danny? îl întrebă fetiţa pe fratele ei mai mare. Ochii ei căprui îl priveau cu seriozitate, în timp ce-şi lipea trupuşorul de cel

3N 973-95058-2-5

mult mai mare al băiatului, trăgîndu-l în acelaşi timp de mîneca cămăşii. Ce e asta?

– Nu ştiu, Em, îi răspunse Danny, şoptit. Pare că vine de sus, din munţi.

Copiii se apropiară cu precauţie, pînă cînd observară o cabană de lemn, ascunsă în spatele unor copaci. Un geam era crăpat; părea părăsită.

Fetiţa făcu un pas înapoi, în timp ce fratele ei se apropia de cabană.

– Oh, Danny, ia uite! strigă ea.

Se aplecase asupra unui vultur ce zăcea la pămînt, cu capul întors într-o parte, de parcă ar fi avut gîtul rupt.

– Nu-l atinge, Em, strigă el, văzînd că fetiţa întindea mîna să-l ridice. E mort. Nu poţi face nimic.

– Dar e atît de frumos!

– Emily!

Vocea lui Danny suna autoritar. Dar cînd se uită la el, văzu că se îndrepta spre tufişurile din spatele cabanei.

– Ce e? întrebă ea.

– Am auzit nişte zgomote din direcţia aceea. O luă de mînă şi o ridică în picioare. Vino, Em. E

ceva acolo!

– Ce crezi c-o fi?

Lui Danny îi rămase răspunsul în gît.

Din întunericul pădurii de peste drum străluci un fulger argintiu – Danny îşi puse mîna la gură să nu ţipe şi o trase pe Emily mai aproape de el. Cei doi copii rămaseră nemişcaţi, uitîndu-se la fulgerele argintii ce se apropiau din ce în ce mai mult.

Luminiscenţa ce se mişca se dovedi a fi o fiinţă, probabil un bărbat foarte mare, cu pielea metalică, din cap pînă-n picioare. Imobili, ca două statui, cei doi copii văzură cum fulgerele argintii se apropiau din ce în ce mai mult. Chipul fiinţei era acoperit de un fel de ecran negru, iar aparatul pe care-l ducea în mînă părea o armă spaţială.

Em şi Danny se lăsară la pămînt, ascunzîndu-se după tufişuri, în timp ce fiinţa se uita cu atenţie de jur împrejur. Se aplecă apoi, văzînd pasărea moartă. Îngenunche şi murmură ceva, apoi luă pasărea de jos şi o mîngîie pe cap. Pasărea dădu o dată din aripi, apoi rămase din nou nemişcată.

Fiinţa se ridică, mîngîind pasărea în con-

tinuare. Apoi, deodată, vulturul îşi luă zborul din palmele lui făcute căuş, cu graţie şi energie.

Apoi scoase o serie de zgomote, parcă de recunoştinţă, ale căror ecouri răsunară peste deal.

1

Fără îndoială că Lise Anderson nu se gîndise la consecinţe cînd intrase în magazinul de unelte „Tools 'R Us" , cărînd după ea un fel de căruţ pentru cumpărături. Dacă ar fi ştiut, poate că ar fi făcut cumpărăturile în altă zi. Sau la un alt magazin.

Dar Lise nu se gîndea la asta, în timp ce intra la secţia de electronică, căutînd nişte reostaţi şi transformatoare de care avea nevoie pentru proiectul de a doua zi, pe care-l pregătise pentru ora de fizică. Se întreba cum naiba să

facă să capteze atenţia celor douăzeci de copii nebunatici, care frecventau cursurile şcolii de vară.

– „Conectaţi firul roşu cu cel albastru, la joncţiunea A", mormăi ea, citind instrucţiunile de pe transformator, în timp ce trăgea cărucior pe culoarul îngust dintre rafturile frumos amenajate ale magazinului. Ocoli în ultimul moment o piramidă de cutii de conserve, pe care o observase cu coada ochiului. Continuă să citească. „Asiguraţi-vă că reţeaua de energie este AC. Lipsa de atenţie poate duce la electrocutare."

În acel moment, bara căruciorului se rupse.

Lise se aplecă repede, încercînd să ţină căruciorul, să nu se răstoarne. Reuşi să evite din nou o piramidă de conserve. Se redresă, îşi regăsi echilibrul şi, răsuflînd uşurată, se uită înapoi, mîndră că a reuşit să evite dezastrul.

Nu văzu căruciorul ce se apropia din direcţie opusă.

Proprietarul lui, de asemenea, se uita Dumnezeu ştie unde, numai încotro trebuia, nu.

– Oh, nu! Transformatorul îi zbură din mînă, în timp ce cărucioarele se ciocniră. Zburară de ase-

menea şi toate bateriile, firele, sîrmele, prizele, rezistenţele, tot ce cumpărase.

– Îmi pare rău, zise Lise, aplecîndu-se şi adunîndu-şi de pe jos cumpărăturile. Căruciorul meu s-a...

– Nici o problemă, spuse el, rîzînd încet. Şi al meu la fel. Naiba să le ia.

Lise abia dacă auzi rîsul masculin şi viril, concentrîndu-se să adune tot, cît mai repede. Era prea ocupată cu rezistenţele şi sîrmele. Se întinse după transformator, exact în clipa în care bărbatul îngenunche să-l ridice.

Mîinile li se atinseră, iar Lise avu un sentiment puternic, de parcă ar fi băgat degetele în priză. Se electrocutase.

Ce se întîmplă după aceea, sfidă orice lege a fizicii. Lise se uită, nevenindu-i să creadă, la semicercul de lumină verde, abia vizibilă, ce se arcuia între mîna lui şi a ei.

– Dumnezeule, murmură ea, realizînd că efectul nu putea fi de la transformator.

După cîteva secunde fără sfîrşit, Lise se gîndi să-şi tragă mîna. De fapt, habar n-avea cît timp trecuse. Întîmplarea părea o secvenţă dintr-un film de groază, derulată cu încetinitorul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, în timp ce bărbatul o luase de braţ, ajutînd-o să se ridice.

– Cred că ne-am ciocnit, spuse el.

– Eu sînt sigură. Lise rîse încetişor şi se distanţă cu un pas de el. Mă mir că nu am dărîmat tot magazinul.

Lise văzu blugii uzaţi, cămaşa albă şi umerii largi. Apoi părul auriu şi barba de trei zile. Cînd li se întîlniră privirile, Lise simţi o altă lumină. Un sentiment de déjà vu – nu că l-ar fi întîlnit mai demult, ci că îl cunoştea, că îl văzuse undeva. Sentimentul de recunoaştere era puternic. Claritatea lui îi crea o stare confuză lui Lise, pentru că nu exista nimic care să o confirme. Mintea ei căuta detalii, amintiri, orice...

– Te cunosc de undeva? întrebă ea.

El o studie cîteva clipe, contemplativ.

– Mi-aş fi dorit. Dar nu, nu ne cunoaştem. Este imposibil.

Imposibil...

Atunci Lise îl examină şi mai atent. Era foarte înalt şi bine- făcut. Păr blond-închis îi cădea în cascade pe umeri, iar barba ascundea un maxilar puternic. Un tip care îţi ia minţile, se gîndi ea. Detaliile fizicului lui nu erau perfecte, dar ca

ansamblu, arăta răpitor. Dacă infinitul putea avea o culoare, se gîndi ea în continuare, atunci era ce a ochilor lui, care străluceau, absorbind toată lumina din încăpere.

– Îmi pare rău, zise ea. Mi-ai amintit de cineva.

– De cine?

– Nu ştiu... De obicei Lise nu se eschiva, indiferent de situaţie, dar acum nu-i putea spune adevărul. Pentru că, imediat îşi dădu seama de unde îl cunoaşte.

Bineînţeles, îşi spuse ea, zîmbind şi amintindu-şi poveştile mamei ei, de origine suedeză, poveşti pe care i le spunea în după-amiezile ploioase. Legende despre frumuseţi scandinave, despre vikingi viteji şi fapte eroice. Odin, Heimdall şi Thor – bărbaţi curajoşi ca leii.

Copil fiind, petrecuse ore în şir imaginîndu-şi că era dusă în braţe de un viking superb şi că naviga pe mări învolburate, pe corabia lui. De acolo îl cunoştea pe acest bărbat, din fanteziile ei de copil, din paginile de mitologie antică. Tulburată, îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă şi simţi un val de căldură invadîndu-i obrajii.

– Şi nu ai mai venit niciodată pe aici, prin Shady Tree? întrebă ea, observînd că clienţii magazinului se adunaseră în jurul lor. Bineînţeles că nu a mai fost, se gîndi ea. În Shady Tree erau exact două mii trei locuitori. În curînd urmau să fie două mii cinci, cu cei doi gemeni pe care-i aştepta Peggy Latimer. Iar acest tip, cu înfăţişare de viking şi cu părul de culoarea unui răsărit de soare de iarnă, nu ar fi putut trece pe lîngă ea, fără să-l observe.

El îi dădu transformatorul.

– Sînt în vacanţă. Geolog.

– Eu sînt Lise Anderson, zise ea. Profesoară.

– Profesoară?

– Suplinitoare. De obicei Harlan Meek predă matematica şi fizica, dar vara asta e plecat, aşa că-i ţin locul.

Lisa simţi din nou acel şoc cînd luă transformatorul din mîna lui. Doar că de data asta senzaţia era aproape plăcută. O căldură plăcută îi invadă braţul, iar degetele aproape că-i transpirară.

– Ai simţit şi tu?

El zîmbi neaşteptat, iar Lise îi răspunse, zîmbind la rîndul ei.

– Se pare că ne-am electrocutat.

Deşi nu spusese nimic deosebit, lui Lise i se păru foarte sexy tonul vocii lui, care-i dădu fiori pe şira spinării. Se gîndi la cît de tîmpit îi zîmbea şi la felul stupid în care se uita la el. Dar cînd un bărbat foloseşte un asemenea ton, o femeie nu se poate gîndi decît la un singur lucru. La sex.

– Unul dintre noi va trebui să fie mai atent la următoarea întîlnire. S-ar putea ca rezultatul să fie fatal.

Ochii lui străluciră, amuzaţi.

– Dar nu e vina noastră. Probabil e din cauza aerului umed de afară.

– Nu cred că vremea are ceva de-a face cu asta, răspunse Lise, încet.

O privi ciudat, iar Lise se întrebă dacă nu cumva fusese iar prea directă. Ştia că prin Shady Side se spunea despre ea că era prea sinceră şi directă, în ciuda frumuseţii şi a bunei creşteri. Speria toţi bărbaţii cu felul ei de a vorbi şi de a-şi expune părerile. Da, auzise de aceste zvonuri.

Bărbatul îşi ridică în poziţie verticală căruciorul

şi luă un pachet alb de jos, de parcă ar fi dat să plece.

– Nu m-ai întrebat, dar îţi spun oricum: numele meu e Stephen Gage, zise el, aşezîndu-şi mai bine pachetul sub braţ. Stau la cabana lui Cooper, în afara oraşului.

– La cabana lui Cooper? Dar nu eşti cam izolat acolo?

Ridică din umeri.

– Sînt obişnuit cu singurătatea. Şi-apoi munţii voştri par a avea rezerve minerale rare. Vreau să le verific.

– Stai mult pe aici? Lui Lise nu-i venea să creadă că se agăţa aşa de el. Rar – ca să nu spună niciodată – se lua de bărbaţi. De ani de zile nu mai avusese nici măcar un prieten. La douăzeci şi şapte de ani oamenii deja spuneau despre ea că era fată bătrînă şi asta, culmea, nu o deranja. Niciodată nu simţise nevoia prezenţei unui bărbat. Dar acesta era atît de ciudat, cu zîmbetul lui iernatic şi atingerea electrică, încît gîndul de a nu-l mai revedea îi dădea fiori de regret.

– Nu, nu prea mult. Se aplecă puţin către ea şi zise, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Dar am impresia că noi doi ne vom mai întîlni.

– Da..., şi eu.

Lise auzi un zgomot ciudat, un fel de bîzîit şi, un moment avu impresia că se auzea cum îi bătea inima. Se uită de jur împrejur, să vadă dacă nu era alarmă de incendiu, apoi observă geanta mică, neagră, ce era prinsă de cureaua lui de la pantaloni.

– Cred că e beeper-ul tău, zise ea.

– Beeper? Ce e ăsta?

Se gîndi că probabil o ia peste picior, dar expresia de pe faţa lui era atît de mirată, încît realiză că de fapt habar n-avea ce înseamnă beeper. Arătă către cureaua pantalonilor.

El introduse obiectul în buzunarul de la spate şi-i zîmbi, fără alte comentarii.

– Mulţumesc.

O clipă rămaseră amîndoi tăcuţi, privindu-se, iar situaţia păru dintr-o dată plină de promisiuni şi posibilităţi. Lise îşi repeta mereu în minte că trebuia să spună ceva, dar habar n-avea ce. Neonul dădea părului lui reflexe argintii, ca razele de soare de după ploaie. Dar o salvă el, înclinînd din cap, în semn de salut şi plecînd, fără nici un alt cuvînt.

Lise rămase acolo, uitîndu-se după el, ameţită. Asta ce-a mai fost? Nu-i venea să creadă. Îşi îndreptă atenţia către căruţ şi privirea îi alunecă pe ceas. După cîteva clipe se dumiri că se oprise. Îi stătuse ceasul! Iar asta se întîmplase exact în momentul în care el o atinsese. Nu avea idee de unde ştia. Dar era sigură.

– Are o armă adevărată, de primă mînă! Am văzut-o. Şi poate face păsările moarte să zboare!

– Da! Fratele meu mai mare a spus că e un extraterestru.

– Un extra ce?

Vocile copiilor se auzeau prin fereastra deschisă a clasei unde Lise pregătea materialul pentru ora de fizică. Şcoala se numea *Abraham Lincoln Grade School.* Îi ascultă un moment pe copii şi zîmbi. Data trecută discutaseră despre Nintendo. Săptămîna asta despre arme spaţiale şi extratereştri. Probabil că în weekend-ul ăsta fusese un film SF la televizor.

– Un extraterestru, tîmpitule! pufni indignat unul dintre băieţi. Ca E.T., doar că mai mare.

– Da, băi faţă, zise un alt băiat, un om de pe Marte!

Lise ascultă. Mai tîrziu va discuta cu aceşti doi tineri despre limbajul pe care-l foloseau. Acum trebuia să-şi pregătească lecţia care, se temea, era peste măsura posibilităţilor lor. Dar trebuia să facă ceva, sperînd să impresioneze comitetul central al şcolii.

În ultimul timp se vehiculase ideea ca şcoala să fie transformată în comunitate centrală, iar elevii să fie trimişi la Redlands, unde, spuneau ei, elevii vor primi o educaţie mai bună şi mai modernă. Lise voia să le arate că elevii de la Lincoln nu erau chiar atît de înapoiaţi cum credeau ei. Aşa că voia să participe cu ei la un concurs ştiinţific, pe care să-l şi cîştige.

– Domnişoară Anderson, aţi auzit de OZN-uri? întrebă unul dintre elevi mai tîrziu, după ce intrară cu toţii în clasă.

– Sîntem invadaţi, domnişoară Anderson, de o flotă de farfurii zburătoare verzi!

Lise dădu din cap, înţelegătoare.

– Ce-aţi mai pus la cale, copii? Sau aţi citit iar

cărţi SF?

Copiii protestară în cor.

– Nu e adevărat! Chiar s-a întîmplat!

Fiecare versiune asupra întîmplărilor petrecute în weekend era mai fantastică decît cealaltă. Toţi pretindeau că au văzut lumini ciudate sus, pe deal şi deşi nimeni nu ştia cum arată un OZN, Danny Baxter pretindea că a fost martor la nişte evenimente uimitoare. Văzuse un extraterestru, o creatură enormă, argintie, cu o armă spaţială în mînă.

După ce-i mai descusu pe copii, Lise îşi dădu seama că Danny era singurul care într-adevăr văzuse ceva. Şi, neştiind prea multe despre el, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva inventa. Părinţii puştiului de zece ani tocmai se despărţiseră, iar băiatul devenise foarte ciudat, cerînd mereu atenţia mamei lui, care acum, fiind singură, nu i-o mai putea oferi.

– Danny, zise Lise cu blîndeţe, ştiu că e amuzant să glumeşti cu prietenii tăi, dar cu o asemenea poveste i-ai putea înfricoşa.

– Nu mint, spuse Danny, cu disperare în voce. Chiar l-am văzut, jur.

– Şi eu l-am văzut, domnişoară Anderson.

L-am văzut pe extraterestru.

Afirmaţia venea de la Emily Baxter, sora lui Danny. Lise se întoarse şi o văzu pe fetiţa de cinci ani în pragul uşii. O adora. Îi era imposibil să se abţină să nu o ia în braţe şi să o ciufulească, de cîte ori o vedea. Era foarte serioasă, chiar mult prea serioasă pentru vîrsta ei.

Lise îşi aminti cum Em se rătăcise în urmă cu un an, cînd afară era o furtună teribilă de primăvară. O căutase tot oraşul, dar Lise fusese cea care a găsit-o, alergînd nebuneşte pe un deal. Copilul îi povestise că voia să ajungă la un capăt al curcubeului, unde ştia sigur că va găsi o comoară.

– Şi cînd o s-o găsesc, mama nu va mai trebui să muncească atît de mult, îi explicase fetiţa. Lise fusese impresionată de grija copilului şi, amintindu-şi cît de mult o fascinase şi pe ea curcubeul cînd era copil, îi dăduseră lacrimile. De atunci, între ea şi Em se crease o legătură specială.

Acum, Lise se apropie de ea şi îngenunche, luînd-o de mînă.

– Ce ai văzut, Emily?

– Am văzut o fiinţă care s-a aplecat şi a luat de

jos o pasăre moartă, care apoi a zburat.

– Cum arăta?

– Cum a spus Danny. Era mare şi argintiu peste tot.

– Hei! În spatele lui Emily apăru un cap cu o cască de motocicletă. Era Julie Watson. Vorbeşti despre vizitatorul din Mongo? Am auzit că are trei metri şi ochi cu raze infraroşii şi o puşcă mare-mare.

– Uau, făcu Danny. Chiar aşa?

– I-auzi, domne'!

Copiii începură din nou comentariile. Lise se ridică.

– Julie, zise ea, te rog, nu-i încuraja.

Julie îşi scoase casca, îşi scuturã părul şi se duse în camera ei. Era asistenta lui Lise. Învăţa la un colegiu şi acum era în vacanţă. Deşi avea nouăsprezece ani, era foarte copilăroasă, dar o ajuta mult şi se înţelegea bine cu copiii.

– Vuieşte tot oraşul, continuă Julie, aruncîndu-şi casca pe prima bancă. Stă în cabana lui Cooper. Băieţii de la staţia de benzină a lui Frank vor să se ducă acolo, să-i facă o primire adevărată.

Lise înţepeni.

– La cabana lui Cooper?

Julie dădu din cap, iar Lise începu să rîdă.

– Îl cunosc pe tip, zise ea. Am dat ieri peste el la magazin. Nu e extraterestru. E geolog. În vacanţă.

– Ce e un geolog? şopti cineva.

– Cred că e un fel de Romulan, din Star Trek, răspunse o altă voce.

Julie se uită sceptică la ea.

– La magazin? Poate că voia să-şi cumpere baterii pentru puşcă.

Julie era o mare admiratoare a filmelor ştiinţifico-fantastice, iar Lise ştia că i-ar fi plăcut la nebunie să-i povestească toate detaliile. Dar, deşi nu ar fi vrut să rateze distracţia, Lise era îngrijorată de ceea ce-i spusese în legătură cu băieţii de la staţia de benzină.

– Sper că tipii lui Frank nu se duc acolo să-i facă vreun rău, spuse ea. Stephen Gage e un bărbat foarte drăguţ. O să creadă despre noi că sîntem nişte sălbatici.

Lise se duse la geam şi se uită în direcţia staţiei de benzină. Totul părea calm, dar tot era neliniştită în legătură cu reacţia oraşului faţă de vizitator. *Poate că ar trebui să mă duc chiar eu*

acolo şi să-l primesc oficial pe domnul Gage în Shady Tree. Asta ar opri zvonurile. Zău că e, murmură ea, *un tip care nu are cum să facă vreun rău. E inofensiv.*

Ei bine, nu chiar inofensiv, se gîndi ea, corectîndu-se. Îşi aminti de întîlnirea cu el, senzaţiile ciudate, reacţiile ei aiurea. Degetele îi umblau absente, în timp ce se uita pe geam. O clipă mai tîrziu se opri şi se uită în jos, dîndu-şi seama că-şi desfăcuse nasturii de la rochie. Îi închise repede la loc şi cînd se întoarse, dădu cu ochii de Julie şi de elevii ei, care o priveau intens.

– Ce e? întrebă Lise

Julie o întrebă sarcastic.

– Cum arată Stephen Gage ăsta?

Lise ridică din umeri.

– E... aşa şi-aşa. Se uită prin încăpere, la cele douăzeci de perechi de ochi care o priveau şi-şi dădu seama că zîmbea.

– Aşa şi-aşa însemnînd şaten, costum maron şi pantofi maron?

-- Nu, Julie, răspunse ea, cu acelaşi ton sarcastic. Aşa şi-aşa însemnînd de vreun metru nouăzeci, plus-minus un centimetru, blond-auriu

mortal şi ochi albaştri.

Julie rînji.

– Pe cînd nunta?

Lise ştia că întreaga conversaţie era o prostie. O ascultau patruzeci de urechi, iar oraşul era şi-aşa înnebunit să ştie cum mai stă cu viaţa amoroasă.

– Cred că asta e o lecţie pentru noi toţi, spuse ea, adresîndu-se copiilor. Nu trebuie niciodată să-i judecăm pe oameni după aparenţe. Şi, mai ales după zvonuri şi bîrfe. Domnul Gage e un musafir în oraşul nostru şi trebuie întîmpinat cu amabilitate.

– Deci, ia spune-mi, ca să văd dacă am priceput, insistă Julie. Chiar vrei să te duci acolo în seara asta şi să-i adresezi urările de bun-venit în Shady Tree acestei persoane? După tot ce ai auzit azi, aici? O slăbănoagă de femeie contra unui extraterestru de doi metri?

Lise se uită urît la Julie.

– Cineva trebuie să pună punct acestor zvonuri. Şi-apoi am luat din greşeală ceva ce-i aparţine, cînd eram la magazin. Asta era destul de adevărat. Cînd ajunsese acasă, găsise printre lucrurile cumpărate un pachet cu aramă.

În clasă se făcu linişte. Julie zise gînditoare.

– Tot nu cred că ar trebui să te duci singură, zise ea, după un moment de gîndire, apoi rînji. Dar, indiferent ce s-ar întîmpla, nu-l lăsa să te ţină de mînă. Aşa făceau dragoste extratereştrii din *Barbarella*.

2

Lise Anderson stătea nemişcată. Şi foarte supărată pe ea însăşi pentru asta. Oftînd, se uita fix la bordul *Cordobei* de mîna a doua, care nu arăta prea bine, deşi fusese la vopsit, întrebîndu-se de ce stătea acolo. Contempla orizontul de vreo jumătate de oră, dacă nu mai mult. Soarele începuse să apună şi în curînd urma să se facă întuneric.

E o copilărie, Lise, îşi spuse ea. Dacă tot voia să se ducă acolo şi să-l întîmpine pe tip, de ce nu o făcea? Pachetul cu aramă era pe scaunul de

lîngă ea – deci avea toate scuzele. Plus că exista necesitatea de a opri bîrfa oraşului, ceea ce reprezenta o problemă într-o comunitate mică, rurală. Shady Tree nu era Los Angeles. Nici măcar San Bernardino. Locuitorii erau uniţi şi dacă simţeau vreo ameninţare, treceau repede la acţiune. Da, trebuia să se ducă. Era cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut.

Jumătate de oră mai tîrziu intra pe un drum lateral al autostrăzii principale. Peisajul era splendid. Întotdeauna cînd era liberă şi orarul îi permitea, venea aici pentru a se plimba, pentru a culege flori sălbatice şi a fi singură. Spiritul ei avea nevoie de solitudine şi i-ar fi plăcut să ducă o asemenea viaţă, chiar dacă, din cînd în cînd i-ar fi fost dor de elevii ei.

Din cînd în cînd preţul singurătăţii i se părea cam mare, pentru că, în unele seri tînjea după cineva cu care să-şi împartă cele mai intime gînduri şi sentimente. Unele dorinţi trebuiau împărtăşite pentru a putea fi îndeplinite. Unele vise aveau nevoie de un al doilea.

Dar şi acest fel de intimitate avea preţul ei.

Drumul se curbă din nou. Lise era tot pe gînduri. Se gîndea la rănile pe care le avea pe suflet.

De mult timp se convinsese că independenţa era o comoditate mult prea mare pentru a risca, chiar şi pentru relaţiile interumane. La optsprezece ani dusese o bătălie îndelungată şi amară cu tatăl ei pentru autonomie, pentru a-şi hotărî singură destinul propriei vieţi. Victoria fusese dulce, dar o costase dragostea lui. Şi-i frînsese inima...

Lise se trezi din reverie, mîngîiată de sclipirile ultimelor raze de soare.

Ajunsese la cabana singuratică, ascunsă de copaci. Înăuntru se vedea o lumină.

Îşi parcă *Cordoba* şi ieşi din maşină, uitîndu-se de jur împrejur, pentru a vedea vreun semn din cele descrise de copii. Pădurea arăta normal pentru acea oră tîrzie.

Bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni. Încercă uşa, dar era încuiat. Înăuntru nu era nimeni.

Se simţea dezamăgită. Ar fi vrut să-l întîlnească din nou, măcar pentru a vedea dacă mai avea acelaşi efect nebunesc asupra sistemului ei nervos. Era mai mult decît curioasă în legătură cu şocurile electrice şi-şi aminti perfect senzaţia aceea, simţind-o direct în stomac. Se uită la pachetul pe care-l ţinea în mînă şi se gîndi să-l lase în faţa uşii. Dar se întoarse cu el la maşină.

Cînd porni motorul, radioul maşinii începu să urle. Zgomotul era asurzitor şi întinse mîna să dea mai încet, dar văzu ceva ce o lăsă cu gura căscată. De undeva din depărtare ieşea un fum verzui. Ce Dumnezeu se întîmpla? Oare luase foc pădurea?

Ieşi repede din maşină, în ciuda instinctului ce-i spunea să nu înainteze, să nu se ducă acolo, ba chiar să plece naibii cît mai repede.

Se întuneca repede, iar Lise începu să urce o pantă, hotărîtă să vadă ce se întîmplă. Ceea ce văzu o făcu să cadă în genunchi de uimire. Baza unei gropi, ca un fel de crater, era luminată de un foc de culoarea smaraldului.

Strălucirea o forţă să-şi pună mîna streaşină la ochi. Părea un infern verde, dar fără căldură. Coborî, apropiindu-se cu precauţie. Deodată auzi un zgomot în spate. Se uită înapoi. Nimic. Îşi continuă avansarea. Auzi din nou zgomotul. Se opri şi se uită. Nimic. Oare o urmărea cineva? Da. O urmărea cineva. Adrenalina îi invadă tot trupul. Speriată, făcu o mişcare greşită şi alunecă, fără să mai aibă posibilitatea să se redreseze. Căzătura o prinse fără aer în piept şi alunecă în continuare, fără cunoştinţă, lovindu-se şi zgîriindu-se

de piatra solidă de granit.

Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost o formă amorfă, argintie, ce se apleca deasupra ei.

Scăldate în parfumul nopţii, dealurile păreau temple de monolit, sanctuare pentru miile de creaturi nocturne. În depărtare se auzea urletul unui coiot. Pe stîlpul porţii din faţa cabanei lui Cooper, se aşezase un vultur ce stătea drept, nemişcat, ca un paznic.

Înăuntru, Stephen Gage contempla femeia lipsită de cunoştinţă, pe care o aşezase în patul lui. O examinase. Era plină de lovituri, zgîrieturi şi vînătăi. Respira normal şi nu părea să aibă alte contuzii, dar unele zgîrieturi erau adînci şi sîngerau. Trebuiau tratate, pentru a preveni infecţiile.

Întorcîndu-se, se uită în oglindă, dîndu-şi seama că nu se schimbase de costumul de protecţie. Îşi desfăcu fermoarul mai întîi în dreptul umerilor, apoi îşi scoase mănuşile lungi.

Un moment mai tîrziu, întregul costum îi căzu la picioare. Păşi în afara lui, îl luă de jos şi-l puse

într-un fel de container de metal, protejîndu-l. Costumul era confecţionat dintr-un material subţire ca celofanul, antistatic.

Cînd se întoarse puţin mai tîrziu în cameră, cu mîinile pline de sticluţe cu soluţii antiseptice şi bandaje, pentru a-i îngriji rănile, o găsi întoarsă pe o parte şi cu o mînă întinsă desupra capului. Poziţia o făcea să pară fragilă şi feminină, chiar puţin tragică. Rămase nemişcat, studiind-o, mişcat de vulnerabilitatea pe care fata o expusese inconştient. O femeie fără cunoştinţă în patul unui bărbat străin.

Era frumoasă, îşi dădu el seama, surprins că mai devreme, în magazin, nu observase. Atunci i se păruse atrăgătoare, dar acum, vedea mai bine ce piele aurie avea. Era blondă, cu părul lung, prins la spate. Îşi aminti ochii ei. Erau de un albastru ciudat, pal, ca cerul înnorat. Ochi frumoşi, decise el. Era o femeie care te făcea să te gîndeşti la lucruri fundamentale – la apus de soare, la natură, la cer.

Se aşeză pe pat lîngă ea şi începu să-i cureţe fruntea cu o faşă curată, umezită. Fata se mişcă, dar nu se trezi. Cînd o va face ştia că trebuia să o asigure că se află în siguranţă. N-ar fi vrut să intre

din nou în panică. Şi-aşa îşi făcuse destul rău.

Îi spălă rănile de pe braţ, apoi o roti pe partea cealată, pentru a-i spăla şi braţul pe care stătea. Ea gemu încetişor, în timp ce o ridica şi îi schimba poziţia. Abia atunci văzu rochia ruptă şi observă zgîrietura adîncă ce pornea de pe umăr şi continua pe sîn, către Dumnezeu ştie unde. Deşi nu mai sîngera, rana era murdară şi se putea infecta.

O ridică încet, privind-o fix şi cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul.

Trebuia să o dezbrace ca să ajungă la rană.

Ironia brutală îl lovi imediat. Pentru majoritatea bărbaţilor ar fi fost o fantezie să dezbrace o femeie frumoasă – dar Stephen Gage nu era ca majoritatea bărbaţilor. Şi nu avea de gînd să se lase subjugat de o pedeapsă atît de crudă şi neobişnuită. Ar fi fost ridicol să creadă că se poate ocupa de rănile ei perfect detaşat.

Trecuse mult timp de cînd nu mai atinsese o femeie. Pînă recent, trecuseră chiar ani de cînd nu *văzuse* o femeie. şi nu avea de gînd să se supună unui test, prin a vedea-o dezbrăcată – sau prin a o dezbrăca. Nu deocamdată. Şi nu pe ea, se gîndi el. Era prea atrăgătoare, o

adevărată capcană pentru un bărbat, o femeie plină de secrete irezistibile. Şi un bărbat al cărui auto-control nu era perfect stăpînit, nu se putea apăra.

Dilema lui morală deveni irelevantă. Nu putea chema o salvare. Ar fi atras atenţia asupra descoperirilor lui şi asupra lui însuşi – un risc pe care nu era dispus să şi-l asume. Şi, deasemenea nu o putea lăsa acolo, sîngerîndă. Şi dacă i se rupsese ceva, trebuia să-i acorde primul ajutor, să o lege, să o îngrijească. Se gîndi să o trezească, dar apoi îşi dădu seama că era mai uşor pentru amîndoi dacă o lăsa să doarmă în continuare. Nu trebuia să-l vadă transpirînd şi încercînd să pară indiferent.

Rochia ei de bumbac era închisă în faţă cu nasturi de sus pînă jos. Avea două alternative. Ori să i-o scoată de tot, ori să o desfacă pînă-n talie.

Trebuia să o dezbrace, se hotărî el în cele din urmă. Se aşeză lîngă ea, începîndă să-i desfacă nasturii. Sînii fetei erau rotunzi şi plini, aproape prea mari pentru trupul ei subţire şi delicat. Norocul lui, se gîndi el, oftînd. Prima femeie de care se apropia de trei ani încoace, trebuia să fie bine-făcută.

Dar umorul nu reuşi să-l scoată din starea de tensiune. Imediat după ce-i desfăcu primul nasture, i se uscă gura. Cînd îi atinse pielea, ezită. Nici catifeaua nu era atît de fină. Niciodată nu atinsese ceva atît de fin.

Mai avea patru nasturi, cînd îi observă pistruii dintre sîni. Pistrui şi piele fină – ce combinaţie periculoasă.

Desfăcu şi ceilalţi nasturi, reuşind să ajungă pînă la talie. Ea se mişcă puţin, gemînd cînd mîinile lui îi atinseră pielea, iar lui Stephen i se strînse stomacul. Era seducătoare.

Rămase cu ochii căscaţi la ea, iar mintea începu să o ia razna. Îşi imagina că poate ştia ce-i face, că poate-i plăcea. Şi-o imagina... suspinînd, cuprinsă de pasiune, lăsîndu-l, languroasă s-o dezbrace, aşteptîndu-l s-o ia încet, dulce, dorindu-i nebuneşte sexul. „Ia-mă", şoptea ea, întinzîndu-se după el, desfăcîndu-şi picioarele, invitîndu-l...

Ceafa îi transpirase. Se ridică şi deschise geamul, inspirînd aerul curat şi rece. Nu era absolut deloc în formă. Îl dureau muşchii stomacului. N-o s-o poată face, îşi dădu seama. Chiar dacă-şi putea controla gesturile, nu reuşea să facă acelaşi

lucru şi cu imaginaţia. Sau cu trupul. Răspundea involuntar, chiar şi-aşa, la trei metri distanţă de ea.

Trecuse prea mult timp. Deja nu mai simţea inhibiţiile unui bărbat normal. Venea dintr-o lume în care femeile nu existau. Unde abia dacă exista viaţă. Pierduse legăturile cu rasa umană.

Un moment mai tîrziu se trezi faţă în faţă cu realitatea. Nu avea de ales. Nu putea pe altcineva la el în cabană să o îngrijească. Ar fi fost prea riscant pentru ceea ce avea el de făcut.

Se întoarse şi se uită la ea, dezgustat de el însuşi. O femeie era rănită, iar el se purta ca un adolescent care vede pentru prima dată o revistă sexy.

– Revino-ţi, Gage, murmură.

Imediat ce luă hotărîrea, o dezbrăcă repede de rochie. Nu era chiar atît de torturant cum se aşteptase, dar gemetele pe care le scotea de cîte ori o atingea nu-i făceau sarcina mai uşoară. Ar fi jurat că-i răspunde. Ori imaginaţia îi juca iar feste.

Îi desfăcu sutienul, concentrat, ridicînd-o încetişor, încercînd să nu o bruscheze, apoi o întinse pe spate, răsuflînd uşurat.

Dar abia atunci realiză ce făcuse. Pînă atunci

fusese captat de mecanica sutienului şi abia dacă se gîndise că de fapt îi eliberează sînii. Dumnezeule! Sînii ei erau mai plini decît îşi imaginase şi voluptos de grei.

Mai era doar o singură problemă. Trebuia să-i cureţe rănile. Îi spălă mai întîi un sîn, apoi pe celălalt. Rana era urîtă şi spera să nu o usture sau să o doară, dar îngrijorarea nu avea nimic de-a face cu stomacul lui contractat.

Sentimentul era pur şi simplu dureros.

Avea o piele necrezut de fină, iar sfîrcurile i se contractaseră. De la frig, spera el. În acel moment avea tot ce şi-ar fi putut dori un bărbat, tot ce visase în acei ani pierduţi, ani de singurătate de gheaţă şi întuneric etern.

După ce-i termină de spălat şi curăţat şi ultima rană, era plin de transpiraţie şi respira greoi. O acoperi cu o pătură

Ridicîndu-se, rămase cu ochii pironiţi la propria-i imagine din oglindă. Era înfricoşătoare, privirea îi era sălbatică şi singuratică în acelaşi timp, trăsăturile, contractate şi toţi muşchii încordaţi.

Imaginea îi aminti de altceva. De un alt timp. De o altă femeie. De o altă lume. Îi aminti ce

făcuse – cine era. Îl avertiză că era un om exilat, marcat pentru totdeauna.

– Nu, şopti el, strîngîndu-şi mîinile pumn, alungînd amintirea cu un efort masiv de voinţă. Simţea cum îl cuprinde durerea şi nu mai avea putere să o oprească. Se ciupi tare de mînă. Bărbatul din oglindă se dezintegra în faţa lui, dizolvîndu-se în lumina palidă.

Fiind total concentrat, nu observase că Lise deschisese ochii şi se uita la el.

3

Primul gînd inconştient al lui Lise a fost că probabil visa. Deşi, cu ochii întredeschişi, i se păru că vedea o siluetă enormă.

Probabil că ar fi ţipat dacă nu s-ar fi simţit atît de ameţită şi confuză. Încercă să se mişte, dar o cuprinse letargia şi o durere teribilă la sînul drept. Întrebarea ce i se repeta constant în minte era: Unde sînt? Nu auzea alt zgomot afară de cel al propriei respiraţii.

Ochii îi erau grei şi ardeau de epuizare. Îi închise, luptîndu-se să rămînă conştientă. Cînd îi

deschise, văzu un bărbat. Un bărbat pe care-l cunoştea.

Zeul viking din poveştile mamei ei.

Lise îşi roti încet capul şi-l văzu că se uita la propria-i imagine din oglindă. Imaginea era ciudat de distorsionată, aproape ireală din unghiul ei şi, în timp ce se chinuia să-şi aducă aminte ce se întîmplase, încercă să scape de ceaţa din priviri. Începu să-şi amintească... infernul verde, apariţia fiinţei aceleia.

– Cum te simţi? întrebă Stephen, întorcîndu-se cu faţa la ea.

– Ameţită...am căzut.

– Da. Foarte rău. Probabil că ai şi ceva rupt.

Lise simţi din nou sînul drept pulsîndu-i. Se uită într-acolo şi îşi dădu seama de cîteva lucruri... stătea întinsă într-un pat, acoperită de o pătură moale de bumbac. Camera era mică, semiluminată şi părea a fi dormitorul din cabana lui Cooper. Probabil că Stephen a găsit-o rănită şi a adus-o acolo. Trebuia să-i spună ce se întîmplase. Trebuia anunţată poliţia...

Gîndindu-se la toate acestea, simţea că ceva nu era în regulă, dar nu ştia ce. Ceva în legătură cu trupul ei. Îşi atinse coapsele şi simţi un bandaj.

Apoi îşi atinse sînul.

În cîteva clipe îşi dădu seama ce lipsea. Îmbrăcămintea? Sutienul? *Era goală!* Se uită la el cu gura căscată.

– Ce ai făcut?

– Trebuia să-ţi...curăţ rănile. Erai foarte zgîriată.

Lise nu reuşi să se gîndească la un răspuns. Încerca să-şi stăpînească explozia de senzori şi semnale care-i aglomerau creierul groggy. Lăsă mîna în jos şi simţi chiloţeii de bumbac. Nu, nu era complet goală, se gîndi ea, ceva mai uşurată. Dar el o dezbrăcase? Dumnezeule! O invadară o mulţime de sentimente – nu-i venea să creadă, era furioasă, jenată. Se simţea expusă, violată. Îi văzuse sînii? Îi venea să se bage toată sub pătură, să nu mai iasă de acolo, să moară.

O altă femeie poate nu ar fi reacţionat atît de exagerat. Dar, pentru Lise, era ceva normal, pentru că în viaţa ei nu fusese văzută goală de un bărbat. Ba mai mult, deşi avea douăzeci şi şapte de ani, era neiniţiată în dragostea fizică. Probabil că era cea mai bătrînă virgină de pe planetă, se gîndea deseori, cînd era singură.

– Mi-ai scos hainele? Suti... Nu putea pronunţa

cuvîntul. El nu făcu altceva decît să dea din cap. Lise simţi încă ceva. Frică. Ce fel de bărbat era? Oare ce-i mai făcuse?

Încercă să se ridice, dar durerea era mult prea mare. Rămase fără aer şi căzu la loc pe perne, epuizată.

– Lise... Îi cuprinse umărul cu mîna mare, în timp ce se lăsă încet în genunchi lîngă ea. Nu am avut de ales. Puteai fi foarte rănită. Trebuia să văd ce e cu tine. Iar zgîrieturile şi rănile erau urîte.

Privirea ei îi spunea probabil ce gîndeşte.

– Nu s-a întîmplat nimic, zise el, încet. Nu profit de femei inconştiente.

Lise se uita la el fix, cu inima bătînd nebuneşte. Era ceva în privirea lui, ceva ce o lăsa fără răsuflare. Nu profitase de situaţie. Ştia asta. Dar ceva se întîmplase. Ştia şi asta.

– Atunci ce ai făcut? întrebă ea.

– Ţi-am spălat rănile, ţi-am dat cu spray antiseptic, te-am bandajat...

– Nimic altceva? Se uită la el, împingîndu-se în pernă şi aşteptînd răspunsul.

„Nu te-am atins aşa cum crezi, ochi de înger. Dar am vrut. Al naibii să fiu dacă nu am dorit-o mai mult decît orice pe lume."

– Nimic altceva, zise el.

Ea rămase tăcută. Apoi zise:

– Nu pot rămîne aici.

– Nu cred că ai de ales.

– Dar n-ar trebui să merg la un doctor? Lise respinsese deja ideea, înainte de a da el din cap. Îi cunoştea pe medicii din Shady Tree. Unii dintre copiii lor învăţau la Abraham Lincoln şi ar fi vrut orice numai să nu fie luată în halul ăsta de la cabana lui Cooper. Ar fi fost plin tot oraşul de bîrfe, înainte să apară ziarul de dimineaţă! Nu, trebuia să mai stea puţin, să se odihnească şi apoi să plece pe propriile-i picioare.

Apoi îşi aminti de o întrebare pe care vroia să i-o pună mai devreme.

– Luminile acelea...din crater? Ce erau?

El rîse încet.

– Al naibii să fiu dacă ştiu. Proprietăţile electromagnetice sînt similare cu cele ale aurorelor atmosferice. Dar la altitudinea asta joasă, efectul de auroră e cauzat de obicei de energia din pămînt.

– De unde ştii?

– Am fost trimis aici să le studiez.

– De către cine?

El se ridică din pat şi se duse la fereastră, privind un timp în întuneric.

– De guvern. Sînt cercetător.

– Zău? Lise era surprinsă. De fapt nu ştia dacă era dezamăgită sau uşurată. Bineînţeles, niciodată nu avusese încredere în imaginaţia lui Julie, dar îi plăcuse iluzia. Avea ceva nelumesc în el.

– Carierele de piatră ce emană lumină nu sînt unice, spuse el, încă privind în întuneric. Au mai fost observate evenimente similare în lume – cel mai recent în Norvegia. Teoria este că ar fi cauzate de depozite mari de zăcăminte, sau de activitatea seismică.

– Cutremure?

Se întoarse către ea.

– Corect. Şi odată ce asta este ţara cutremurelor, poate va fi o şansă de a găsi un suport pentru această teorie.

– Doar că...

– Doar că în ultimul timp aici nu a mai avut loc nici o activitate seismică. Aşa că m-am întors de unde am plecat.

– Luminile acelea...sînt periculoase?

– Dacă te referi la radioactivitate, zise el, aşezîndu-se din nou pe pat lîngă ea, răspunsul este

nu. Efectul lor este la fel de radioactiv ca ale unui frigider. Cel puţin aşa mi-a spus costumul meu Geiger, dotat cu sisteme de măsurare...

– Costum Geiger? Se uită ciudat la el. Deci creatura argintie erai tu?

– Da. Nu am vrut să te sperii. Am uitat cît de înfricoşător arăt în costumul acela.

– M-ai cam speriat, spuse ea, rîzînd. Cred că arătam ca o dementă cînd mă uitam la tine.

El zîmbi, scuzîndu-se.

– Niciodată nu am văzut o persoană dementă să arate atît de bine.

Lise îşi aminti că era goală.

– Fii drăguţ, poţi să-mi dai rochia înapoi? întrebă Lise.

– Bineînţeles, dar nu cred că te vei simţi bine în ea. Pot să-ţi împrumut o cămaşă de-a mea. Care presupun că-ţi este îndeajuns de largă cît să nu te doară rănile.

O clipă mai tîrziu scoase o cămaşă roşie de bumbac dintr-un dulap şi i-o arătă, întrebînd-o dacă-i plăcea.

– Da, zise ea.

Întinzîndu-i-o, atît el cît şi ea realizară problema. Nu putea să se îmbrace singură.

– Cum facem asta? întrebă ea, zîmbind jenată.

– Poţi să te ridici?

Lise încercă, strîmbîndu-se de durere.

– Uau, murmură ea, căzînd înapoi, într-un cot. Se ridică din nou, hotărîtă şi văzu, îngrozită, cum pătura alunecă de pe ea. O apucă repede. Oh, nu.

Apucînd-o, căzu la loc pe spate, uitîndu-se în tavan şi dorindu-şi să-şi piardă iar cunoştinţa.

– Hai, dă-mi pătura să o ţin, anunţă Stephen.

Lise îngheţă. Era unicul mod de a se putea îmbrăca. Dacă-i ţinea paravan cu pătura, poate reuşea să introducă braţul valid în mînecă. Cu cel rănit era altă poveste.

Stephen se uită la ea cum se lupta, gemînd de durere, intrigat de extrema ei modestie. Îi văzuse deja sînii, aşa că nu era foarte sigur de ce se mai ascundea. Dar orice ar fi fost, era clar că nu voia ca el s-o vadă.

– Te-aş putea ajuta, se oferi el.

– Pot şi singură, insistă ea, gemînd de durere. Încercă din nou, înjurînd printre dinţi. Se răsuci în toate direcţiile, gemînd şi bombănind, dar în cele din urmă căzu înapoi pe perne, cu lacrimi în ochi. Nu – nu pot!

Nu mai aşteptă să-i dea permisiunea. Lăsă pătura pe pat şi se aplecă desupra ei, apucînd-o cu un braţ pe după umeri. Situaţia era delicată. Trupurile li se atingeau frecvent şi irezistibil, pînă cînd Stephen în sfîrşit o îmbrăcă. Cînd reuşi în cele din urmă, ea căzu înapoi pe perne, epuizată, cu cămaşa desfăcută.

Se uită fix la el, cu părul blond răvăşit, cu ochii albaştri plini de lacrimi, fără să facă vreun gest să se acopere. Felul în care stătea în faţa lui era cea mai sexy poziţie pe care Stephen o văzuse vreodată.

– Hai să terminăm ce-am început, zise el. Îi încheie nasturii, hotărît. Dar nu o făcu pentru a-i apăra pudicitatea de care dăduse dovadă mai devreme. Nu o făcea deloc pentru ea. Dar nu o mai putea privi stînd aşa în faţa lui, abandonîndu-se, expusă. Încercă să nu-i atingă pielea şi ar fi reuşit, dacă nu ar fi avut sînii atît de plini.

O dorea atît de mult încît respiraţia i se oprise în gît. O vedea vulnerabilă şi-i citea agonia din priviri. Oare ce însemna asta? Nu ştia ce să creadă. Arăta de parcă ar fi vrut să profite de ea şi de slăbiciunea ei. Ce dracu'? se întrebă Stephen, confuz. Arăta ca o femeie care dorea să

facă sex.

„Ce vrei, ochi de înger? Ce vrei de la mine?"

Lise nu ştia ce vroia. Era total răvăşită de ce i se întîmpla. Nu mai purtase niciodată cămaşa unui bărbat. Şi în nici un caz nu o îmbrăcase un bărbat, dar-mite să-i mai încheie şi nasturii!

Plus că nici un bărbat nu se mai uitase aşa la ea.

Cu ochi de argint, strălucitori, înfometaţi. De parcă ar fi vrut să o mănînce de vie. Dumnezeule, dar ERA un leu. I se răsuci stomacul. Senzaţia era atît de intensă şi ciudată încît ar fi vrut să nu se termine niciodată.

Apoi realiză că terminase de încheiat nasturii. Mîinile lui i se lipiseră de trup – le simţea greutatea pe sîni.

– S-a întîmplat ceva? Vroia să o mîngîie în continuare, să o stimuleze.

– Ce naiba...

– Nu te opri. Invitaţia era abia şoptită. Lui Lise nu-i venea să creadă ce spusese adineauri. Uitîndu-se la el, îşi dori să n-o fi spus!

Gemu încet cînd Stephen strînse materialul cămăşii în pumni şi începu să o ridice încet către el, aplecîndu-se în acelaşi timp. *O va săruta!*

– Stephen... Ţipase de durerea ce-i străpunsese înfiorător coastele din partea dreaptă. Ohhh!

– Ce e?

Ea clătină din cap, fără să poată vorbi. Se agăţă de el, fiindu-i frică să mai facă vreo mişcare.

– Îţi aduc imediat ceva, spuse el, aşezînd-o încet-încet în poziţie orizontală.

O clipă mai tîrziu era deasupra ei, cu un pahar de apă în mînă şi două pilule albe.

– Ia-le. Sînt analgezice. Alină durerile.

Durerea era încă intensă şi ar fi vrut să scape de ea. Luă pastilele şi închise ochii, aşteptînd să-şi facă efectul. Tîmplele îi pulsau, ecou al durerilor ce-i străbăteau trupul.

În cameră era linişte perfectă şi se întrebă dacă Stephen ieşise cumva, dar nu deschise ochii.

– Cum ţi-e? întrebă el.

Patul se lăsă sub greutatea lui. Îi simţea coapsa lipită de a ei, dar tot nu deschise ochii. Capul o durea şi avea nevoie de întuneric. Nu mai putea suporta extra-stimulentul de a se uita la el.

Nu ştia exact cît timp trecuse pînă cînd simţi senzaţii ciudate pe pielea capului. Oare era el? O

mîngîia? Se simţea atinsă de degete, degete care-i mîngîiau fruntea şi părul.

Cînd deschise ochii, constată că nu o mai dureau tîmplele. Iar el o privea tăcut, zîmbind ciudat.

Curiozitatea o împinse să-l atingă. Îi mîngîie mîna cu vîrfurile degetelor. Simţi o furnicătură.

– Ce-a fost asta?

El ezită o clipă.

– Electricitate statică. Vremea uscată, echipamentul pe care-l folosesc...crează un cîmp electric.

– Cîmp electric, murmură ea, uitînduse fascinată la mîna lui. Ce ciudat...nu mă mai doare capul.

Se întrebă cum ar fi să fie sărutată de un bărbat încărcat de electricitate, cînd Stephen îi cuprinse obrazul în palmă şi se plecă spre ea.

– Nu cred că ar trebui să...

Buzele lui era fine şi dulci. Ridică obrazul, răspunzîndu-i şi gemînd. Starea de excitare i se răspîndi în tot trupul şi simţi nevoia de...

Îşi auzi numele pronunţat în şoaptă.

– Lise...

O sărută adînc, iar trupul ei niciodată nu

reacţionase aşa... atît de minunat. Senzaţiile erau aproape metafizice.

– Nu vreau să-ţi fac rău, spuse el.

Lise chicoti. Era cel mai dulce, mai ridicol lucru pe care l-ar fi putut spune. Nu-i păsa nici dacă ar fi torturat-o, atîta timp cît o săruta mai departe.

O trecu un junghi dureros cînd întinse braţele şi-l cuprinse.

– Nu contează.

Ar fi vrut ca acest moment să dureze o eternitate. Vroia să-i savureze gustul, să-i simtă greutatea trupului deasupra ei. Vroia, pentru prima dată, să facă dragoste cu un bărbat.

Apoi se întîmplă ceva ciudat. Se înmuie toată, cuprinsă de moleşeală. Ce se întîmpla? Pilulele?

– Stephen? murmură, în timp ce pleoapele i se lăsau grele. Un moment mai tîrziu adormi în braţele lui.

Întunericul era deplin.

În cabană era beznă. Lise dormea. În depărtare se auzi un strigăt de animal ce-şi plîngea

singurătatea.

Stephen scoase ceva din buzunar, o pungă făcută din piele, strînsă la capăt cu un şiret, pe care o desfăcu. Din ea căzură două pietre, fine ca agatele şi negre ca opalul. Energia lor i se împrăştie imediat în tot trupul.

Luă cîte o piatră în fiecare mînă şi se uită la propria-i imagine din oglindă.

Apoi la Lise.

Afară se auzi din nou strigătul animalului.

4

Razele de soare pătrundeau pe fereastra cabanei, încălzind nasul pistruiat al lui Lise. Deschise ochii încet, clipind şi alungînd somnul. Imediat îşi dădu seama unde se afla. Era a doua oară în douăzeci şi patru de ore cînd se trezea în patul lui Stephen Gage.

Oricum, de data asta era altceva. Mîna unui bărbat îi cuprindea perfect sînul. Stephen Gage era în pat cu ea.

„Fără mişcări bruşte, Lise", îşi zise ea.

Oare visa? Se uită la el. În comparaţie cu mărimea lui, se simţea mică, aproape neînsemnată. Dacă ar fi vrut să-i facă vreun rău, ar fi putut, fără prea mare efort.

Îi privi chipul, citind sentimente de compasiune şi chiar de tandreţe. Într-adevăr, ar fi putut fi personajul principal al unei legende nordice. Ar fi putut fi unul dintre cavalerii care-i tulburaseră visele...

Cămaşa îi era desfăcută în faţă şi nu putu să nu observe faptul că pieptul lui era plin de păr auriu. Degetele îi tresăriră, crispate de sentimentul de anticipaţie şi abia se abţinu să nu-l mîngîie. Dar nici nu vroia să se imagineze în postura de a mîngîia părul de pe pieptul unui bărbat.

Oricum, buclele lui...

I-ar fi plăcut să-l ciufulească puţin şi chiar să-i simtă în palmă asprimea delicioasă a bărbii.

Se strădui din răsputeri să-şi ţină degetele acasă. Fără să mai ia în calcul faptul că s-ar fi putut trezi şi să o găsească deasupra lui, cu mîinile în părul lui. Numai gîndul îi dădu fiori. Aşa că se desprinse încet din braţele lui şi se ridică în şezut, deşi durerile o înjunghiară de două ori.

Imediat ce puse piciorul pe podea, ştiu că totul va fi bine. N-o să mai poată fi în stare să ridice nimic timp de cîteva zile, dar altfel se mişca remarcabil de bine. Poate că nici nu-şi rupsese nimic. Chiar şi tăieturile şi zgîrieturile de pe braţ arătau ceva mai bine, iar vînătăile şi umflăturile îi mai trecuseră.

Încurajată, se uită la ceas. Şapte? Dimineaţa? Ciudat, se gîndi ea, îndreptîndu-se către fereastră. Soarele era mult prea sus pe cer pentru a fi doar şapte. Apoi se uită mai îndeaproape şi-şi dădu seama că ceasul îi stătuse. Secundarul nu se mişca. Bătu uşurel cu degetul în geamul de cristal. Îl cumpărase abia ieri, deci nu se punea problema că nu mai avea baterii. Poate că-l lovise în timpul căzăturii.

Două ceasuri în două zile, se gîndi ea, întorcîndu-se să se uite din nou la Stephen Gage. Cam scump tipul.

El alese chiar acel moment pentru a geme şi a întinde braţele şi de a strînge pătura sub trup, de parcă ar fi fost o femeie.

Lise avu un sentiment ciudat. Nu-şi dădu seama ce se întîmpla cu ea, dar ştia sigur că ar fi vrut să fie femeia pentru care el întinsese

braţele.

Soarele o bătea direct în ceafă, de parcă ar fi vrut să-i amintească faptul că nu avea nici un rost să stea acolo şi să tînjească după îmbrăţişarea unui bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Sau a oricărui bărbat. În dimineaţa asta trebuia să fie la şcoală – avea ore şi habar n-avea cît era ceasul. Se uită prin cameră, căutîndu-şi hainele. Îşi zări rochia aşezată pe marginea unui scaun. Observă deasemenea uşa unei alte camere, dar în broască se vedea capătul unei chei.

Camerele încuiate o intrigau întotdeauna. Odată, copil fiind, forţase încuietoarea de la uşa biroului tatălui ei şi-l găsise făcîndu-i scandal mamei pentru că băuse un pahar de vin în plus la o petrecere. De atunci Lise începuse să bănuiască faptul că bărbaţii sînt înclinaţi în a fi dominatori.

Traversă precaută camera, încercînd să meargă tiptil, să nu scîrţîie podeaua şi să nu-l trezească pe Stephen. Puse mîna pe clanţă, iar uşa se deschise la prima mişcare. Îşi strecură capul, încercînd să vadă ce era înăuntru. Cantitatea şi calitatea echipamentului din camera respectivă întrecea orice imaginaţie. Chiar dacă ar fi ştiut ce

reprezinta fiecare element, nu s-ar fi apropiat de ele fără precauţie. Antene, cabluri, bancuri cu monitoare, calculatoare puternice, CD-uri, aparatură digitală... *Comandamentul de strategie aeriană* era un nimic pe lîngă ce era aici.

Tocmai încerca să-şi dea curaj să studieze mai îndeaproape camera, cînd auzi un zgomot. Venea de afară şi devenea din ce în ce mai amplificat. Închise uşa şi se grăbi către fereastră.

Un microbuz *Volkswagen,* albastru, se opri în faţa cabanei, dispărînd aproape imediat în norul de praf care se ridicase. Înainte ca Lise să-şi dea prea bine seama cine era, zări un cap roşu, ciufulit. Oh, Dumnezeule, se gîndi Lise îngrozită, uitîndu-se la fata înaltă şi subţire ce cobora din *Volkswagen*. Era Julie.

Pe microbuz scria *Benzinăria lui Frank* şi din spate coborîră şase bărbaţi. Lise îl recunoscu pe Buck Thompson, mecanicul principal al lui Frank. Făcuse o mare greşeală că la începutul venirii ei aici acceptase să se întîlnească de cîteva ori cu el. Nu trecuse mult timp pînă să-şi dea seama de obrăznicia lui, ascunsă cu grijă după un chip angelic. Plus că era şi foarte posesiv. Ba mai mult, părea să creadă cu convingere

fermă că Lise era prietena lui şi, în ciuda refuzurilor ei politicoase, nu reuşise să-l convingă de contrariu.

Grupul dădu buzna în curtea cabanei şi era gata să dărîme uşa, înainte ca Lise să apuce să o deschidă.

– Lise! ţipă Julie, eşti acolo?

Lise deschise uşa şi se uită la ei cu gura căscată de uimire.

– Ce căutaţi aici?

– Eşti bine? întrebară ei la unison.

– Bineînţeles...

Julie făcu un pas înainte.

– Azi dimineaţă nu ai apărut. M-am dus la tine acasă – Se opri, holbîndu-se la cămaşa roşie. Lise, ce...ăăă, ţi s-a întîmplat?

Bărbaţii erau tăcuţi. Buck Thompson se lăsă peste Julie, pentru a o scruta pe Lise cu priviri de gheaţă.

– Oh, eu... Abia atunci îşi dădu ea seama cum apăruse în faţa lor. Era complet goală pe sub cămaşă, plină de zgîrieturi şi vînătăi. Probabil că arăta ca una dintre femeile acelea care luptă un weekend întreg, concurînd la întrecerile în noroi. Am căzut.

– Mie-mi spui, zise Julie sarcastică. Lise, ce se întîmplă? Ce cauţi aici? *Aşa?* Credeam că ai păţit ceva!

– Mda, oricum, unde e tipul ăla, Gage? Buck Thompson pusese întrebarea. Îşi scosese pălăria şi-şi trecuse nervos degetele prin păr.

– Să păţesc ceva? Lise le făcu semn să înceteze cu gălăgia, de parcă ar fi fost elevii ei. Terminaţi cu prostiile. Sînt foarte bine...

– Tipul ăla, Gage, e aici, zise o voce din spatele Lisei. Cine întreabă?

Din nou tăcere. Lise se întoarse şi-l văzu pe Stephen stînd în uşa dormitorului, ciufulit, cu cămaşa desfăcută. Doamne, cît era de sexy! îşi zise Lise. Bine că măcar îşi pusese pantalonii!

Se uită apoi la ei, la expresia de pe chipul lui Julie, de pe chipurile tutror. Nu mai erau furioşi şi bănuitori – erau şocaţi. Lise ştia la ce se gîndeau. Tocmai le dăduse de înţeles că era acolo de bună-voie, deci, următorul gînd era că... În sfîrşit domnişoara Anderson se dăduse pe faţă. Cumin-ţica domnişoară Anderson! Cum să le fi explicat? Era una din acele situaţii „Crede ce-ţi spun eu nu ce vezi". Poate că avea vreo şansă dacă declara că ea era sora geamănă, cea rea, ca în serialele

siropoase de televiziune.

Pe fruntea lui Buck Thompson pulsa o venă, iar Lise se gîndea îngrozită că-l va provoca pe Stephen la vreun fel de duel. Oricum, Julie a fost cea care a făcut primul pas.

– Ce se întîmplă aici? întrebă ea. Lise, eşti ţinută aici împotriva voinţei?

– Nu, nu e aşa. Încheindu-şi nasturii de la cămaşă, Stephen intră în cameră, cu intenţia clară de a prelua problema. Şi Lise, spre surprinderea ei, nu avu nimic împotrivă.

– A căzut noaptea trecută. Cînd am găsit-o, afară era frig şi era plină de tăieturi, zgîrieturi şi vînătăi, explică el, destul de clar şi cu intenţia clară de a nu i se mai replica. Le povesti cum a adus-o în cabană şi a îngrijit-o şi recunoscu că îi dăduse de asemenea şi calmante. Probabil că doza a fost prea mare pentru ea. A adormit şi s-a trezit abia azi dimineaţă.

Julie îl scruta suspicioasă. Înaintă către el.

– Aşa s-a întîmplat, Lise? întrebă Julie, fixîndu-l pe Stephen cu privirea.

– Da, răspunse Lise.

– Ai luat pilulele de bună-voie?

– Bineînţeles.

– Eşti sigură?

– Julie...

Fata se uită în continuare fix la Stephen.

– Poţi să conduci, Lise? întrebă ea şi o luă de braţ, de parcă ar fi vrut să o escorteze.

Stephen făcu un pas înainte.

– O conduc eu.

– Stephen! Lise nu mai ştia cine o exaspera mai mult. Se purtau ca nişte copii de clasa a cincea care se băteau pe bucata mai mare de cretă. Pot să conduc şi singură, mulţumesc.

Se uită la ei de parcă ar fi spus „nu mă mai bateţi la cap".

– Şi pot, deasemenea, să vorbesc singură, îi informă ea, calmă. Şi, credeţi sau nu, pot, de asemenea, să mă îmbrac singură, ceea ce şi am de gînd să fac acum.

Trecu pe lîngă Stephen fără un cuvînt şi intră în dormitor, trîntind uşa. Într-adevăr, întotdeauna rămînea uimită de cît de ridicoli puteau fi uneori adulţii, se gîndi ea, oftînd şi apoi zîmbind. De fapt, erau chiar drăguţi cum veniseră să o salveze. Bineînţeles, acum tot oraşul va şti că a fost găsită într-o situaţie compromiţătoare.

Tocmai îşi scosese braţul valid dintr-o mînecă

şi se lupta cu celălalt, cînd uşa se deschise. Se întoarse, folosind cămaşa ca paravan. Era Stephen.

– Vrei să ieşi afară? şopti ea, furioasă. Nu crezi că a fost destul? Acum le-ai confirmat suspiciunile. N-o să-i pot convinge niciodată că nu am...

Nu putea spune.

El da.

– Făcut dragoste? Veni spre ea. A face dragoste nu e un act criminal. Nu cred că ne-ar fi aruncat în închisoare, nici dacă am fi făcut-o.

Apropierea lui îi ridică părul pe ceafă. Iar electricitate statică? Sau era altceva? Un voltaj generat de interesul ei faţă de un bărbat?

– Lasă-mă să te ajut, zise el.

– Nu, mulţumesc. Dar nasturii de la cămaşă nu voiau să se deschidă. Lise bombăni: Doamne, de ce nu merge nimic cînd eşti în preajmă? Ceasurile se opresc, nasturii nu se mai desfac şi capsa asta de la gît...fir-ar să fie!

– Lise, *nu poţi* să te dezbraci singură, spuse el încet. Probabil că nici nu poţi conduce.

Îi cuprinse umărul gol în palmă, mai întîi încet, apoi, brusc, fără să o avertizeze, îşi înfipse dege-

tele în carnea ei. A fost una dintre cele mai ciudate senzaţii încercate de Lise. Putea discerne fiecare deget, căldura fiecăruia, lungimea, cea mai mică mişcare. Presiunea îi trimitea în trup semnale de excitare.

– Nu te înţeleg, Lise, şopti el atît de sexy, încît i se înmuiară genunchii. Te-am dezbrăcat noaptea trecută. Eu ţi-am pus cămaşa, ai uitat? Atunci de ce nu mă laşi acum să te ajut să o scoţi? Şi apoi te voi duce acasă.

Respiraţia lui fierbinte îi încălzea ceafa şi-i gîdila lobul urechii. Un curent de aer abia simţit îi răvăşi părul. Se întrebă ce era parfumul acela eteric. Mirosea a frunze de cedru şi a ceva şi mai misterios. Lemn de santal? Inspiră adînc, încercînd să-şi dea seama. Orice ar fi fost, îi plăcea.

– Bine. Se întoarse şi-l lăsă să facă ce voia.

Descheindu-i nasturii, imaginaţia ei o luă razna. Avu viziunea unui bărbat care-i smulgea cămaşa de pe ea şi îi cuprindea talia cu mîinile. Văzu chiar momentul în care ochii li se întîlniră, comunicîndu-şi pasiunea. Un bărbat pe jumătate înnebunit de dorinţă, care-i mîngîia trupul, îşi lipea buzele fierbinţi de pielea gîtului, coborînd pînă la

sîni... Parcă simţea buzele lui sărutîndu-i sfîrcurile, ritmic şi aproape că rămase fără aer.

– Dar acasă mă duc singură, şopti ea, cu voce tremurătoare.

Degetele lui ezitară, dar nu zise nimic. Peste o clipă îi scoase cămaşa. Făcu un pas înapoi, studiind-o şi primind toate semnalele sexuale pe care le emitea corpul ei. Mesajul era clar. Ştia cînd era dorit de o femeie. Dar nu voia să profite de ea aici, mai ales cu o asemenea gardă afară. Dar o va face, promise el din priviri.

Volkswagen-ul sări în sus, din cauza unei pietre, iar Lise era cît pe ce să fie aruncată din maşină.

– Încetineşte!

– S-o crezi tu. Nu iau piciorul de pe acceleraţie pînă cînd nu ies pe autostradă, se jură Julie. Vreau să fiu cît mai departe posibil de locul ăsta. Tipu' e ciudat, Lise. Ciudat rău.

– Ba deloc. E doar diferit, zise Lise încet.

Julie se uită la ea cu coada ochiului.

– Eşti sigură că ţi-e bine? Nu mi se pare deloc. Poate că ar trebui să te vadă un doctor.

– Un doctor? De ce?

– De unde ştii ce pastile ţi-a dat tipul?

– Julie, pentru Dumnezeu. Termină.

– Oh, Lise, eşti atît de naivă. Ai văzut vreodată „Copiii iadului"? Nişte extratereştri încercau să-şi repopuleze planeta. Au drogat tot oraşul şi au lăsat femeile însărcinate!

Lise căscă ochii la ea. O luase razna. Dacă nu o oprea acum, avea s-o înnebunească tot drumul cu scenariile ei şi cu OZN-urile.

– Mă rog, dacă asta are de gînd, zise Lise sarcastică, sper să nu fi fost eu prima. Nici nu vreau să mă gîndească că voi rata încă o distracţie.

Julie rămase şocată, iar Lise ridică din umeri, parcă scuzîndu-se. Dădu drumul la radio, plîngîndu-se de calitatea emisiei. Abia atunci Lise îşi aminti că nu-i mai funcţiona nici casetofonul de la maşină. Apoi Julie începu să o întrebe dacă Stephen mînca şi bea la fel ca toţi oamenii. Dacă nu cumva a sărutat-o pe Lise. Dacă a încercat altceva.

Lise o asigură că nu, dar Julie nu se lăsă cu

una cu două. Dar a privit-o în ochi? Ce credea despre el? I se părea atrăgător, de exemplu?

– Foarte, zise Lise.

– Mda? Ce-ţi place la el? Părul blond?

Părul... chipul... cum se comporta în pat, se gîndi Lise.

– Şi asta.

– De fapt, ar putea fi gigolo. Deci, dac-ar fi să-l descrii într- un cuvînt, care ar fi?

– Tactil.

– Poftim?

– E foarte...tactil. Doamne, oare cum o fi să faci dragoste cu un bărbat cu asemenea energie?

Julie rămase tăcută pînă cînd ajunseră în faţa casei lui Lise. Cînd să coboare din maşină, Julie o prinse pe Lise de braţ.

– Nu vreau să te sperii, Lise, dar cred că nu ar trebui să-l mai vezi.

– Pe Stephen? De ce?

– Ştii expoziţia de la muzeul *Fairchild?* Cu artă *Eskimo?* Ei bine, două exponate lipsesc. Prima a dispărut duminică seara; cea de a doua, ieri...

– Cineva a furat artă *Eskimo?* De ce?

– Sînt statui ale fertilităţii, Lise. Şi e evident de ce. Pentru a şti mai multe despre rasa umană.

Lise oftă.

– Te referi la tipii care vor să repopuleze planeta, nu?

– Dar la cine? Au mai dispărut statui pînă la venirea lui aici?

– Julie, zău...

– Lise, sînt îngrijorată pentru tine. Te-a ales el pentru vreun motiv. Poate că te va altera genetic şi te va transforma într-un fel de regină a termitelor. Ştii tu, o femeie...

– Oh, mulţumesc.

Comentariul lui Lise nu se mai auzi din cauza zgomotului frînelor maşinii lui Lise, care urmase *Volkswagen*-ul îndeaproape.

– Ce naiba conduc aşa nebunii ăştia? Mai ales maşina mea?

– Ce-ai de gînd să faci cu tipul? insistă Julie.

– Am de gînd să-l rog să ne ajute în legătură cu proiectul nostru.

– Poftim? De ce?

– Pentru că dacă vom cîştiga bursa, vom dovedi că şcoala noastră nu e chiar atît de slabă cum se spune. Că copii noştri nu trebuiesc trimişi

în alte părţi. Şi-apoi, eu nu ştiu să construiesc un minimetrou. Tu ştii?

Julie îşi trase o palmă peste frunte.

– Doamne, e mai rău decît mi-am închipuit. Ţi-a luat şi minţile.

5

Stephen rămase în poartă. Cu cîteva momente în urmă trei maşini plecaseră din curtea lui, dar praful încă se mai ridica în vîrtej.

Femeia intrase brusc în viaţa lui, mai insistent decît praful de afară. O dorea.

Zîmbi ironic. Trecutul îl învăţase o tehnică de supravieţuire: autocontrolul. Se perfecţionase în această tehnică cu răbdarea unui culturist, care-şi construieşte trupul muşchi cu muşchi. Şi totuşi, în ciuda eforturilor, nevoia de a face dragoste revenea, i se infiltra în gînduri, dîndu-i impulsuri

negre.

Ar fi vrut să se abandoneze nevoii. Dar nu putea.

De data asta l-ar fi putut distruge. Experienţa îl învăţase că dorinţa fizică era o iluzie. Se mai lăsase pradă acestor iluzii, iar rezultatul fusese tragic.

Fiecare instinct în parte îi spunea să stea departe de Lise Anderson. Fizic era prea atrăgătoare. Moral, era gata să protesteze la cea mai mică atingere, dar, în acelaşi timp, era prea naivă în a-şi ascunde reacţiile şi dorinţele. Un amestec periculos pentru un bărbat în starea lui.

Şi totuşi îl atrăgea ceva la ea. Un sentiment ciudat de predestinare. Poate că alegerea nu fusese a lui. Poate că *ea* era motivul pentru care venise aici...

– Ce se întîmplă aici? întrebă Lise, complet şocată, cînd intră în clasă. Peste tot erau cutii şi cutiuţe, plastice, hîrtii de toate grosimile şi culorile, tuburi de lipici, ziare, reviste, foarfeci. Locul arăta de parcă ar fi fost devastat de vandali.

– Surpriză, strigă Julie din fundul clasei, rînjind de după lipiciul ce-i decora faţa. Arătă cu mîna către masa mare, unde trona construcţia drumului metroului, dacă se putea numi aşa.

– Ce e asta? întrebă Lise şi apoi îşi răspunse singură la întrebare. Era plaja Malibu, *după* deversările de petrol.

– E Los Angeles! strigară copiii la unison.

– Bineînţeles, ar fi trebuit să-mi dau seama. Lise reuşi să schiţeze un zîmbet. Julie trecuse pe acasă să se schimbe şi ajunsese la şcoală înaintea ei. Ea îşi aminti vag că îi sugerase să înceapă proiectul. Care trebuia să fie o copie după sistemul căilor ferate din Los Angeles, pe care va alerga trenul lor.

Lise crezuse că a decupa şi a lipi va fi o ocupaţie plăcută pentru copii – şi mai ales o ocupaţie liniştită. Ceva perfect pentru douăzeci de minţi fără odihnă. Ce tîmpită. Clasa era un dezastru.

– Bună ziua, domnişoară Anderson! strigă Danny Baxter din cealaltă parte a clasei. Tocmai morfolea un ghemotoc de hîrtie de tapet, pe care vroia, probabil, să-l facă de consistenţa unei budinci. Copiii adunaţi în jurul lui rupeau în delir serveţele de hîrtie şi hîrtie higienică, încercînd să

facă un fel de confetti.

„Doamne", se rugă Lise, „dă-mi puterea de a îndura".

Încerca să se gîndească de unde să înceapă operaţiunea de salvare, cînd observă cît de bine se distra puştimea. După felul în care arătau probabil mai mult mîncaseră lipiciul decît lipiseră şi, în mod cert, făcuseră mai multe căsuţe şi construcţii ciudate decît avea nevoie staţia de metrou. Unul dintre copii tîra după el un sul de hîrtie higienică. Altul era colorat pînă la ochi. Ce mai, se distrau de minune. Nu-şi amintea ultima dată cînd îl văzuse pe Danny Baxter rîzînd cu atîta poftă.

– Haide, Lise, avem nevoie de întăriri!

– Domnişoară Anderson, ajutaţi-mă să-mi dezlipesc buzele, bolmoji cineva în spatele ei. Lise se întoarse şi o văzu pe micuţa roşcată Susie Laudermilk, mînjită toată de lipici la gură.

Susie vorbea non-stop, iar Lise se gîndi că n-ar fi fost rău dacă ar fi lăsat-o un timp aşa, cînd în spatele ei pocni ceva. Ce era cel mai rău se întîmplase. Funcţionaseră confetti-le lui Danny.

Cînd nu-i poţi stăpîni, alătură-te lor, se gîndi Lise.

Îşi ridică mînecile.

După-amiază, cam pe cînd trebuiau să se termine orele, Lise era mai plină de lipici decît toţi. Lucrînd în echipă, realizaseră o imagine futuristă a oraşului Los Angeles. Deşi nici un locuitor nu şi-ar fi recunoscut oraşul, Lise era mîndră de progresele copiilor ei.

Ea şi Julie recrutaseră o echipă pentru făcut curăţenie, cînd se întoarse şi o văzu pe Emily Baxter, privind pe geam, cu ochi mari, îngroziţi.

– Uitaţi-vă pe geam, domnişoară Anderson, şopti Em, cu voce tremurătoare. L-au prins!

– Pe cine, iubito?

– Pe omul din spaţiu. Şeriful l-a dus la muzeu!

Cînd Lise sosi la muzeu, trebui să dea din coate în stînga şi-n dreapta pentru a străbate mulţimea de curioşi ce se adunaseră în faţa vechiului conac. Trecuse de Harley Pomerance, hingherul, de cîteva chelneriţe de la restaurantul *Rib Eye* şi abia atunci mulţimea observă prezenţa ei.

– E domnişoara Anderson, şopti cineva, lăsaţi-o să treacă.

Cînd i se făcu loc, Lise observă obiectul curiozităţii lor. Stephen Gage era înconjurat de băieţii de la staţia de benzină a lui Frank. Buck era lider, ca de obicei, făcînd acuzaţii în gura mare şi îndemnînd mulţimea la scandal. Ceilalţi bărbaţi îl ameninţau pe Stephen cu vorbe murdare. Păreau nişte hiene ce încolţiseră un leu rănit.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Lise.

Stephen se lumină la faţă cînd o văzu.

– Stai deoparte, Lise. Mă descurc.

– E un hoţ nenorocit! urlă Buck.

– Da, aşa e. Apăru şi Billy Cornmesser, zornăindu-şi noua pereche de cătuşe din oţel inoxidabil. Era noul ajutor de şerif şi uneori exagera, probabil din exces de zel.

– Ne lipsesc cîteva statui, don'şoară. Şi tipu' ăsta e primul suspect.

– De ce? întrebă Lise. Ce-a făcut?

– Păi, cineva l-a văzut învîrtindu-se pe lîngă clădire. Corect?

Buck şi grupul lui strigară că aşa era. Probabil că vroiau neapărat scandal, poate chiar o execuţie publică. Iar furtul de la muzeu era ocazia cea mai bună. Era evident că Buck văzuse în Stephen un rival şi era hotărît să scape de el.

Probabil că-l convinsese pe Billy să-l reţină pe Stephen.

– Ai vreo dovadă, William? întrebă Lise.

– Dovadă, don'şoară?

– L-ai văzut furînd statuile?

– Păi, nu, don'şoară.

– L-a văzut cineva furîndu-le? Sau s-a găsit vreo statuie la el? L-a văzut cineva furînd ceva?

– Păi, nu chiar.

Lise nu luă în seamă comentariile.

– Atunci îţi sugerez să-i dai drumul, William, zise ea. În afară de cazul în care ţii neapărat să arestezi, fără să ai motiv.

– Stai puţin. Buck Thompson făcu un pas înainte. Ce ştim despre tipul ăsta? Cine e? De unde vine? Şi ce dracu' caută la cabana lui Cooper?

Una dintre chelneriţe zise, ezitînd:

– E ceva ciudat la el, domnişoară. A făcut să se oprească ceasul de la restaurant.

Lise se uită către ea.

– Mda, cred şi eu, la cît era de vechi...

– Dar ceasul meu digital de la maşină era nounouţ, strigă o femeie din mulţime. Şi ieri s-a oprit.

– Şi televizorul meu o ia razna!strigă un puşti.

Începură să vorbească şi să strige din ce în ce

mai mulţi.

– Nenorocitu' meu de casetofon de la maşină nu merge!

– Şi ce e cu luminile alea extraterestre de la cariera de piatră?

– Da! strigă mulţimea. Ce e cu luminile?

Lise îşi dădu seama că începea să piardă controlul situaţiei. Erau isterici. Se uită la Stephen şi observă că ridica chipul din pămînt, cu o expresie de agonie pe faţă, privind ciudat, în gol. Ceva se întîmpla cu el. Părea prins într-un coşmar.

Începu să ţipe.

– Ascultaţi-mă. Ascultaţi-mă, dar-ar toţi dracii!

Mulţimea tăcu imediat. Nimeni n-o auzise pe domnişoara Anderson ţipînd, iar înjurînd nici atît.

– Nu e nicăieri nici un OZN. Mă auziţi? Nici lumini, nici OZN-uri. Sînt doar pietre şi stînci. Hei, voi, care aţi fost de dimineaţă la cabana lui Cooper, aţi văzut ceva ciudat?

– Numai pe dumneavoastră, domnişoară Anderson.

– Nu face pe deşteptul, Harry.

– Cred că nu. Nimic ciudat.

– Deci nimeni nu a văzut nimic ciudat. Lise îşi făci iar drum prin mulţime, se duse la Stephen şi-l

luă de braţ.

– Haide, zise ea. O să te scot de aici.

– Nici o problemă, zise el, privind-o fix. Prezintă-mă prietenilor tăi.

Lise se uită surprinsă la el. Ochii îi erau din nou plini de viaţă şi o priveau poruncitor.

– Ăăă... domnule Gage e geolog, spuse ea, întorcîndu-se către mulţime şi aş dori să-l cunoaşteţi cu toţii. E în vacanţă aici, la Shady Tree.

Se lăsă tăcerea.

– Da' unde e antena verde, mami? se auzi vocea unui copil.

Toţi începură să rîdă, eliberîndu-se de tensiune.

– Acum sper că nu vă veţi mai apropia de cabana lui Cooper, nu? E proprietate privată. Domnul Gage a închiriat-o şi are dreptul la intimitate, ca noi toţi.

Lise habar n-avea cum de ajunsese Stephen pe proprietatea lui Cooper, dar era hotărîtă să dea situaţiei o aură de legitimitate.

În cele din urmă pe treptele de marmură nu mai rămaseră decît Lise şi Stephen.

– Te simţi bine? întrebă Lise, privindu-l atentă. Ar fi vrut să-i pună multe întrebări. Era clar de ce

se temea lumea de el. Pe undeva, era puţin inuman.

– Da, spuse el, în cele din urmă. Zîmbi, studiind-o. Doar că niciodată nu am fost salvat de o femeie cu lipici pe faţă.

Ea îşi atinse obrazul – avea dreptate.

– N-am ştiut. Nimeni nu mi-a spus nimic.

– Probabil că le era prea teamă. Eşti cam feroce cînd te-nfurii. Clătină din cap către ea şi rîse. Duci o viaţă periculoasă, domnişoară. Nu cred că am mai văzut pînă acum vreo femeie băgîndu-se în atîta balamuc, într-un timp atît de scurt. Şi se pare că mereu eu sînt cauza.

Rămase nedumerită o clipă, dar reuşi să zîmbească.

– Te întreb ceva... aşa... ca să ştiu... ai de gînd să-mi mai faci probleme, domnule Gage?

Amîndoi tăcură, uimiţi de ceea ce tocmai spusese.

Privirea intrigată din ochii lui Stephen îi tăie respiraţia.

– Poate...sper.

Primul care a reacţionat a fost Stephen, salvînd momentul.

– Totuşi, trebuie să fiu sincer. Arătai mai bine

în cămaşa aceea roşie decît cu lipici pe faţă. Hai să te speli.

O luă de mînă şi traversară grădina de lîngă muzeu. Se aşezară pe marginea fîntînii arteziene, în care înotau peşti coloraţi.

– Încîntător, murmură Lise, uitîndu-se în apă. Nu eu, peştii.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, udîndu-şi mîna. O spălă cu gesturi blînde. Lise era surprinsă de cît de repede îi făcea pe plac, fără să obiecteze şi de cît de des. De fapt, de fiecare dată cînd erau împreună. O dezbrăca, o îmbrăca, o spăla, ca pe un copil. Cam ciudat, pentru o femeie care se considerase întotdeauna independentă. Pardon, se corectă ea, care luptase din greu să fie independentă.

– Îţi place să faci asta? îl întrebă. Să fii doică pentru femeile adulte? Să ai grijă de ele?

El zîmbi.

– De ele? La plural? Nu, mie îmi place s-o fac pentru tine. Îi mîngîie abia simţit buza de sus. Cred că mi-ar place să fac orice cu tine.

Lovitură sub centură, se gîndi Lise. Tipul ăsta ştia întotdeauna ce să spună ca s-o lase cu gura căscată. Închise ochii, în timp ce el îi contura

buzele cu degetul, ritmic. Acum deja nu mă mai spală, îşi dădu ea seama. Mă mîngîie. Mă...excită.

Trebuie să-l opresc. Dar nu cred că pot. Îmi place prea mult. Îmi place ce-mi face.

Nu numai Lise era aceea care nu ştia dacă putea să se oprească.

Stephen îşi retrase mîna, iar ea deschise ochii, simţindu-se total vulnerabilă.

Spune ce trebuie, îşi zise el.

– Lise... Îşi drese glasul. Ai făcut ceea ce trebuia la muzeu. Spunîndu-le tuturor că nu sînt nici un fel de lumini la cariera de piatră. N-aş vrea ca cineva să păţească ceva pînă cînd nu ştiu exact cauza, înţelegi? Sper să nu se ducă nimeni acolo pînă atunci.

În ochii ei se citeau întrebări şi nesiguranţă. Avea îndoieli şi temeri, îşi dădu el seama, dar se abţinea. Deşi era curioasă. Ridică încet din umeri, oftînd:

– Bineînţeles, spuse ea, după o clipă. Înţeleg.

Dumnezeule, ce ochi avea! Fascinat, se uită la ea cum Îşi desfăcea buzele şi le umezea cu limba. Trebuia. Nu mai putea. Murea dacă nu o săruta.

Îi luă buzele, tandru, simţind nevoia de a fi tandru. Dar înlăuntrul lui mai era ceva – un focar

de dorinţă sexuală. Vroia să facă dragoste cu ea. Dar... unde erau... n-o putea face acolo. Erau într-un parc, îşi aminti el. Chiar dacă ea vroia, chiar dacă se lăsase întunericul.

Întrerupse sărutul şi-şi dădu capul pe spate, pe jumătate rîzînd, pe jumătate gemînd.

– Asta înseamnă bine sau rău? zise ea.

– Bine. Şi rău pentru că ne aflăm într-un parc.

Rîse şi ea, dar Stephen privi atent într-un punct fix.

– Cred că sîntem supravegheaţi. Într-adevăr, grădinarul îi privea, încîntat.

– Nu mă surprinde, zise ea. Mă mir că au fost discreţi pînă acum. Se uită în direcţia privirii lui, dar silueta dispăruse. Cred că imaginaţia îţi joacă feste, domnule Gage.

– Ai o putere de observaţie magnifică.

Ea îi ignoră sarcasmul.

– Ce-ar fi să vii mîine la mine la şcoală şi să ajuţi nişte puşti de clasa a cincea la un proiect ştiinţific? Le-ar place la nebunie şi, afară de asta, ar mai afla lumea cîte ceva despre tine – măcar că eşti un om normal.

– Hmmm. Auzi, oraşul ăsta e întotdeauna atît de protector?

– Da. Foarte. Ai văzut ce au făcut numai pentru că li s-a năzărit că aş fi păţit eu ceva la cabană.

El zîmbi.

– Mă întreb ce ar fi făcut dacă ar fi fost chiar aşa.

Lise ridică dintr-o sprînceană.

– Asta presupune ca eu să te fi lăsat.

– Asta presupune să fi avut de ales.

Ea se îndreptă de umeri, arcuindu-şi gîtul lung, de lebădă şi cu ochii strălucind. Stephen îşi dădu seama că o provocase, ceea ce-l intrigă şi mai mult. De asemenea o excitase. Privirea Lisei se întunecase şi respira accelerat.

Ruşine să-ţi fie, domnişoară Anderson, se gîndi el. Tocmai mi-ai comunicat ce ţi-ar plăcea să-ţi fac.

6

Stephen stătea în întuneric, privind luna plină. Îşi masă tîmplele. Era trei dimineaţa şi nu dormise deloc.

Fila de jurnal era albă. Luă stiloul şi scrise.

„Misiunea Omega, *ziua a cincea. Am ratat din nou posibilitatea de a stabili legătura. Au mai rămas nouă zile pînă la ultimul termen de transmitere al datelor. Dacă nu se va face contactul, misiunea va fi ratată. Nu se cunoaşte motivul ratării. Nivelele dosimetrice indică* eveniment solar

protonic. *Vremea e critică şi totuşi va trebui să mai aştept douăzeci şi patru de ore pînă să pot încerca din nou.*"

Lăsă stiloul jos şi împinse jurnalul într-o parte.

Deschise uşa camerei unde avea echipamentul. Luminile roşii ale circuitelor electronice pulsau. Se uită pe ecranele pe care se transmiteau imagini extraterestre. Osciloscopul transmitea semnale intermitente. Lovi nervos în butonul de comandă, făcînd maşinăria să tacă.

Acum timpul îi era duşman. Trebuia să găsească defecţiunea, mai ales dacă provenea de la echipamentul lui. Mai exista dea semenea posibilitatea ca defecţiunea să fie de la satelitul spaţial. Dacă era aşa, nu putea face nimic. Pierdea ani de efort şi de muncă, fără să mai ia în calcul costurile misiunii. Dar, totuşi, era de părere că defecţiunea venea de undeva de aici. Problemele erau ale lui.

Se uită la aparate. Unde era greşeala? Furtuna geomagnetică din primul înveliş atmosferic al Terrei era mult mai intensă decît anticipase, dar sistemul era proiectat în aşa fel încît să reziste la asemenea interferenţe electrice. Şi totuşi ceva afecta transmisia. Începuse să se gîndească chiar

şi la sabotaj, mai ales după ce-şi dăduse seama că ea intrase de dimineaţă în această încăpere. Lăsase fără să vrea uşa descuiată.

În minte îi apărură ochii limpezi ai lui Lise şi zîmbetul senin, ca o rază de soare ce pătrundea printre norii de furtună. O vedea clar, de parcă ar fi stat în faţa lui. Era ridicol dacă se gîndea că putea să-i facă vreun rău. Nu întîlnise niciodată o femeie atît de sinceră şi de principială. Ba, mai mult, nu avea de unde să ştie care era scopul prezenţei lui acolo şi ce încerca să facă.

Ieşi afară şi se îndreptă către poartă. Cerul era înnorat, nu se vedea nici o stea. Cîtă singurătate. Vastitatea locului de unde venea nu-i dăduse o stare atît de dezolantă ca aceste dealuri. Nu avea nimic aici. Nimic ce să-şi dorească. Nimic care să-i amintească faptul că era bărbat.

Ea îl provocase. Ea îi amintise că era josnic, că nu merita să i se spună om. Era un animal. Dumnezeule, cîtă durere simţise în noaptea aceea cînd trebuise să o dezbrace.

Lise...

Inspiră adînc aer în piept, încercînd să-şi calmeze ritmul accelerat al inimii. Oare ce avea ea atît de deosebit? Era atras de ea, fără să poată

da înapoi. Nu numai fizic. Îl controla complet.

Stomacul i se strînse, amintindu-i cît era de gol pe dinăuntru. Un sentiment sălbatic şi singuratic.

Avea nevoie de o femeie.

Frumoasă.

O dorea pe ea, vroia să facă dragoste cu ea.

Avea nevoie de sex.

Începu să rîdă. Probabil că înnebunise. Nu ştia nimic despre ea. Poate avea pe cineva, un amant. Intuiţia îi spuse imediat că se înşela. Nu avea pe nimeni.

Dar fiecare vis avea preţul lui. Oare cît îl va costa dorinţa pentru ea? Chiar dacă Lise nu vroia să-i facă nici un rău, erau alţii care o făceau în numele ei. Buck Thompson vroia să-l omoare. Îi citise violenţa în ochi. Era destructiv. Poate că în alte circumstanţe o asemenea confruntare ar fi fost bine-venită, dar misiunea lui era deja expusă riscului.

Unele vise erau prea scumpe, îşi zise el. Chiar dacă cerşea, împrumuta, implora şi fura ca să o aibă, apoi ce? Nu va putea să o ia niciodată cu el. Şi nici nu putea să plece de lîngă ea.

– Cum naiba vin firele astea aici? întrebă Julie. Era aplecată asupra unei părţi din modelul de tren, care, probabil, într-o zi, va deveni un sistem care să funcţioneze.

– Cu mine vorbeai? Lise muncea de zor la locomotivă, lipind şi calculînd fire şi tensiuni.

– Cred că ne depăşeşte, bombăni Julie. Oare n-ar trebui să încercăm să facem altceva?

– Nu dacă vrem să cîştigăm bursa de cincizeci de mii de dolari. Dacă nu apărem acolo cu ceva care să semene a metrou, mai bine o lăsăm baltă.

Lise se uita pe geam la copiii care se jucau afară. Îi plăceau zgomotele copiilor. Îi erau familiare. Dar nu din cauza lor privea atît de absentă pe geam.

De două zile fusese preocupată de gîndul că Stephen ar fi putut apărea. Patruzeci şi opt de ore se gîndise încontinuu ce-ar fi simţit dacă l-ar fi văzut apărînd în pragul uşii. Era într-o stare maximă de încordare. Ba, mai rău, începuse să se întrebe de ce nu venea.

Toată dimineaţa se uitase pe geam. O dată sau de două ori rămăsese cu privirea pironită pe dealuri, în direcţia cabanei lui.

– Hei, Lise...

Lise se uită la Julie.

– Mda, ce e?

– Te simţi bine?

– Bineînţeles – doar că nu pot face chestia asta să meargă.

– Poate că ai nevoie de nişte lipici. Mă duc să aduc, iar tu citeşte instrucţiunile.

Lise ieşi din clasă. Abia păşi pe coridor, cînd, în capătul celălalt al holului văzu o siluetă enormă, ce venea către ea.

– Stephen? Şoptise atît de încet încît nu avea cum să o audă. Ce faici aici? zise ea.

– Credeam că am fost invitat, răspunse el.

– Oh, da...dar azi e zi liberă. Copiii au plecat deja.

– Nu am venit pentru copii, Lise... am venit pentru tine.

– Pentru mine? I se uscă gîtul şi inima i-o luă razna.

– Ştii ce înseamnă asta, nu? O privea adînc, citindu-i gîndurile.

– Nu...nu ştiu.

– Lise...nu e genul tău să minţi...şi nici să te minţi pe tine însăţi.

Dar am minţit pentru tine, se gîndi ea. Am spus în faţa mulţimii de la muzeu că nu eşti periculos – că eşti un turist – cînd o parte din mine a simţit că nu e adevărat. Eşti diferit, eşti înfricoşător. Lise se uită în altă parte, cu inima bătînd. Oare de ce nu-şi ascultase instinctele? Fusese prea ocupată să-l apere? Ori se purta ca o femeie care nu ştia ce vrea?

– Am venit pentru tine, Lise...să fiu cu tine.

Vocea lui o răvăşea, tonul era profund şi masculin. Ştia ce voia şi asta o răvăşea. Venise pentru ea. Venise să facă dragoste cu ea. Bineînţeles, nu putea aceepta. Era nebună măcar dacă se gîndea, dar asta nu însemna că nu i se înmuiau genunchii numai cînd se gîndea.

Îi atinse gulerul bluzei albe de bumbac, coborînd din ce în ce mai jos, pînă spre sîni. Apoi îi desfăcu primul nasture.

– Ştii de ce sînt aici, nu?

Ea oftă şi i se cutremură tot trupul. Chiar dacă clătină din cap, aproape imperceptibil, adora vibraţia degetelor lui.

– Lise...răspunde-mi.

Ea îl privi.

– Da, Ştiu de ce eşti aici.

Atunci el se îndreptă şi se uită înspre uşa încăperii de unde ea tocmai ieşise. O deschise. Era întuneric deja.

– Nu putem intra acolo...

Dar se lăsă condusă de el, privind cu inima bătînd nebuneşte cum încuie uşa cu cheia, fără să protesteze. Singura sursă de lumină era felinarul de afară. Dumnezeule, de ce nu făcea ceva să-l oprească? Şi de ce tremura ca varga cînd, de fapt, ar fi trebuit să-i reziste?

– Am nevoie de ceva de la tine, spuse el.

– Ce...

Ochii lui străluceau diavoleşte. Făcu un pas către ea, o luă de mijloc şi o trase către el, apoi îi cuprinse cu o mînă o fesă şi cu cealaltă un sîn.

– Asta. Am nevoie să te ating din nou, Lise. Aşa. Am nevoie de sînul tău în palma mea, de buzele tale. Vreau să te ştiu întinsă pe spate, să-ţi desfaci frumoasele picioare...

– Stephen! Era atît de şocată, încît nu putea spune altceva. O coborîse cu picioarele pe pămînt. O excita. Vroia să-l oprească. Voia să-l

pălmuiască, dar mîna nu-i asculta comanda!

Era puternic şi sigur pe el. Îi simţea mîinile fierbinţi pe trup.

– Dă-mi drumul...gemu ea.

– Nu pot face asta, Lise. Ochii lui erau atît de înfometaţi încît i se strînse stomacul. Nu pot să-ţi dau drumul. Ştii?

În vocea lui era ceva ciudat, vulnerabil, trist, ceva ce-i şterse şi ultima picătură de rezistenţă.

Dădu capul pe spate. Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să-şi oprească impulsurile nebuneşti. Urma să facă dragoste cu ea, acolo şi ea nu-l oprea. Asta vroia? Buzele lui fiebinţi? Mîinile calde? Sexul care se lipise de coapsele ei? Asta vroia?

Răspunsul veni printr-un impuls de undeva din zona sexului. Lise Anderson, care nu avusese în viaţa ei un bărbat, urma să-l aibă pe primul într-o clasă de la şcoala *Abraham Lincoln.* Probabil că înnebunise.

– Oftează, Lise...Gemi pentru mine, şopti el, luîndu-i buzele. O înnebunea, sărutînd-o mai adînc, tot mai adînc.

Se dizolva. Deschise gura, sărutîndu-l la rîndul ei.

Stephen întrerupse sărutul şi o luă de umeri, şoptindu-i la ureche.

– Lise, am nevoie de tine, aici, lipită de peretele ăsta. Vreau să-ţi simt picioarele înconjurîndu-mi talia. Dă-mi asta, Lise. Dă-mi ce am nevoie.

Răspunsul a fost un geamăt.

O lipi de perete şi începu să-i ridice fusta, electrizînd-o cu mîinile. Ştia că face o nebunie şi că o va regreta. Dar nu o interesa.

– Tremuri, spuse el, încetinind asaltul. Îi sărută tîmplele. De ce, Lise? Mă vrei? Spune-mi că mă vrei.

– Nu ştiu... Nu cred că pot face asta. Tremura toată.

Stephen o prinse de braţe, să nu cadă, în timp ce Lise se agăţa de cămaşa lui.

– Dumnezeule – îmi pare rău... Nu ştia de ce reacţiona aşa. Faptul că-şi văzuse fusta ridicată aproape că îi crea o criză de identitate. Lise Anderson o făcea într-o clasă?

– Nu pot, zise ea, luptîndu-se să nu-i dea lacrimile. Nu ar fi trebuit să...nu ştiu ce fac aici.

Stephen se uita atent la ea, de parcă ar fi vrut să înţeleagă de ce avea nevoie. Probabil că arăta

total răvăşită, pentru că o luă în braţe, oftînd şi o ţinu aşa pînă cînd nu mai tremură.

Lise îi era recunoscătoare. Cu cîteva minute înainte el era armata cotropitoare. Acum era fortăreaţa ce o apăra. Era cald şi profund. Braţele lui erau un rai pentru sensibilitatea ei şocată. Îşi odihni capul pe umărul lui şi oftă. Totul ar fi fost perfect dacă nu ar fi auzit paşii care se apropiau de uşă.

– Lise? strigă Julie. Unde eşti?

Lise dădu să răspundă, dar Stephen îi făcu semn să tacă.

– N-o să ne găsească aici, şopti el.

Lise clătină din cap, şoptind:

– Ştie că sînt aici!

Julie trase violent de clanţă. Stephen gemu.

– Lise? Ce faci acolo? întrebă Julie. Am găsit lipiciul.

– Foarte bine! strigă Lise. Vin imediat. Caut... ceva. Julie... ce-ar fi să pleci acasă? Continuăm mîine, O.K.?

– Ai păţit ceva, Lise? insistă Julie.

– Nimic. Haide, du-te acasă. Ne vedem mîine.

– Lise?... De ce e încuiată uşa asta?

– Nu e încuiată, s-a blocat. Dar mă descurc,

nu-ţi face griji. Acum du-te, Julie. Du-te acasă.

– Oh, da...bine. Ne vedem mîine.

– Hmmm, am fost salvaţi la timp, spuse ea.

Stephen o privi ciudat.

– Vorbeşte pentru tine. Eu nu am vrut să fiu salvat.

– Amîndoi ştim ce ai vrut, îl informă ea.

– Şi eu ştiu ce vrei, domnişoară Anderson.

– Zău? Adică ce?

Îi atinse buzele cu un deget.

– O să vezi, domnişoară Anderson. Într-una din zilele astea o să- ţi fac o surpriză.

7

– Uau! Cum aţi făcut asta? strigă Danny Baxter. Sora lui mai mică, Em, stătea lîngă el, cu o păpuşică în braţe, uitîndu-se cu gura căscată la bărbatul din faţa clasei.

– E magie! şopti un alt elev.

Toţi erau cu ochii pe „spectacolul de magie" programat după- amiaza, special pentru ei. Chiar şi Julie era total fascinată.

– Ce-aţi spune voi dacă v-aş demonstra că nu e magie? îi întrebă Stephen pe copii.

– Ce altceva ar putea fi? întrebă Em încet.

– Hai să-i spunem antigravitaţie. Se apropie de Em, apoi trecu prin faţa fiecărui copil. Sau poate altceva, care se numeşte magnetism.

Lise îl urmărea zîmbind. Ce transformare. Ieri seară, în clasa întunecoasă, fusese un demon cu ochi strălucitori, periculos. Azi era o vedetă de televiziune, prietenul copiilor. Proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu cămaşa roşie, putea candida pentru postul de primar şi ar fi cîştigat fără probleme.

Lise şi Julie se uitară una la cealată, zîmbind, în timp ce Stephen, cu un magnet în mînă, atrăgea toate obiectele de fier din încăpere: ace de birou, capace de pix, cuişoare... Puştimea reacţiona cu „Ah" şi „Oh".

După ce-şi termină reprezentaţia, elevii izbucniră în aplauze. Stephen le mai arătase cîteva trucuri, folosindu-se de fiecare pentru a le explica elemente fundametale de fizică. Era nemaipomenit. Urmărise să-i uimească pe toţi, mai ales pe Lise, şi reuşise.

– Vă mulţumim, domnule Gage. A fost minunat. Nu-i aşa copii?

– Cu plăcere, domnişoară Anderson. Dar mi s-a părut mie sau mi- aţi spus ceva de un proiect ştiinţific?

– Daaa! exclamară copiii.

Lise îi arătă macheta, pe jumătate făcută.

Clasa se uita cînd la unul cînd la celălalt.

– Pentru asta ai nevoie de ceva mai mult decît magie, spuse el, coborîndu-şi vocea, în aşa fel încît să-l audă doar Lise. De un miracol.

La sfîrşitul orei miracolul era deja pe cale de a se produce. Stephen le sugerase elevilor o schimbare, şi anume să folosească energia electromagnetică.

Le explică teoria propulsiei electromagnetice în termeni simpli, pentru a se face înţeles şi le povesti copiilor cum germanii o foloseau deja pentru trenurile lor.

Copiii îl asaltau cu întrebări. Lise se simţea puţin pe dinafară, dar observînd entuziasmul copiilor, îşi dădu seama ce succes avusese ideea ei. Nu numai că-l acceptau pe Stephen, dar se băteau care să stea lîngă el. Rămase visînd la el şi la prima lor întîlnire.

Se întoarse din impuls, să se uite din nou la el – doar că Stephen nu era nicăieri. Plecase! Julie şi copiii erau călare pe locomotivă, iar Lise nu vroia să-i întrerupă.

Îi făcu un semn discret lui Julie.

– Unde a plecat Stephen?

Julie se uită de jur împrejur, uimită.

– Habar n-am. Probabil că e încă un truc de-al lui.

Amîndouă începură să rîdă, dar Lise era în continuare uimită. De ce plecase fără să spună nimic? De ce dispăruse? Mai ales cînd tocmai începuse să se gîndească atît de des la el. Avea nevoie de o a doua părere.

– Ce crezi despre el, Julie? întrebă ea, jenată de zîmbetul asistentei ei.

– Cine, eu? Cred că ar trebui să te iei după el şi să-l ceri imediat de bărbat. Julie începu să rîdă. Nu numai că e nemaipomenit – e strălucitor!

Lise se uită uimită la ea.

– Vorbim despre acelaşi tip despre care spuneai că e aici ca să repopuleze planeta?

– Dacă a venit pentru asta – zise Julie zîmbind – să mă înscrii şi pe mine pe listă.

Stephen stăteaîn *Land-Rover*-ul lui negru, parcat în faţa şcolii lui Lise, urmărînd-o cum pleacă. Îi

admiră mersul sigur, graţios, şi felul în care îi săltau sînii sub bluză.

O plăcea. Deşi, în esenţă, nu o cunoştea. Era profesoara tipică, devotată copiilor ei, generoasă la maximum cu timpul ei liber şi cu întreaga ei energie. Îi plăcea puterea ei şi încrederea în sine. Îi plăcea căldura incredibilă ce emana din ea.

Ceea ce-l nedumerea era de ce nu era măritată cu vreun tip care să o adore şi să-i facă o mulţime de copii. Probabil pentru că era prea independentă. Poate că asta explica de ce pretendenţii nu erau aliniaţi la uşa ei. Ce fraieri, se gîndi el. Evident că nu ştiau despre ea ce ştia el...faptul că, sub bluza încheiată pînă la gît, pielea era fierbinte şi plină de doinţă.

În timp ce *Cordoba* ei trecu pe lîngă maşina lui, Stephen porni motorul, urmărind-o la distanţă destul de mare cît să nu-l vadă în oglinda retrovizoare. Conta pe faptul că se ducea acasă. Lise Anderson nu părea genul de femeie care să se ducă la dans după orele de lucru. Dar mai erau multe lucruri pe care nu le ştia despre ea.

Ceva mai tîrziu, ea intră pe un drum lateral, către o casă veche, cu etaj, cu acoperiş de şindrilă şi cu poartă mare, frumoasă. În grădina

din faţă erau plantate camelii şi tufe de trandafiri. Îi plăcea.

O privi cum coboară din maşină, parcă ceva mai încolo şi opri motorul. Scoase cheile din contact, uitîndu-se la ea cum dispărea după uşa de la intrare.

Profesoara din Shady Tree voia să fie răpită. Va încerca.

Lise se dezbrăcă încet, mai conştientă de sine ca niciodată. Se simţea neliniştită şi în stare de alertă. Dacă cineva i-ar fi spus că-i strălucea pielea, nu ar fi fost surprinsă.

Îşi scoase pulovărul peste cap, îl împături şi-l puse în dulapul parfumat cu esenţă de liliac. Exact cum rîsul copiilor o relaxa, aceeaşi stare i-o crea şi ideea că totul era la locul lui, în ordine.

Oare se îngrăşase? Se uită în oglindă, în timp ce se dezbrăca de fustă şi de bluză. Sînii abia de-i mai încăpeau în sutien, dar coapsele erau tot fine şi subţiri. Dumnezeule, dar se simţea coaptă, ca o piersică gata să cadă din pom.

Cînd rămase goală se uită din nou la propria-i imagine din oglindă. Se simţea...altfel.

Tresări. Cineva suna la uşă.

Îşi trase repede peste cap o cămaşă albă de noapte şi luă pe deasupra un halat asortat, întrebîndu-se cine putea fi. Nu avea niciodată musafiri neanunţaţi.

Cînd deschise uşa nu văzu pe nimeni.

– Lise...

Vocea venea din stînga. Se uită înspre poartă şi-l văzu pe Stephen Gage. Stătea sprijinit, îmbrăcat cu aceeaşi blugi şi cămaşă roşie, iar pe deasupra geaca de piele, cu care venise azi la ea în clasă. Chiar dacă se lăsase seara, ochii lui străluceau, albaştri.

Lise îşi strînse halatul pe lîngă corp.

– Ce cauţi aici?

– Speram să aud un: „Ce bine-mi pare să te văd, Stephen. De ce nu intri?"

Lise se uită fix, fără să spună nimic.

– Lise? Mă inviţi înăuntru?

– Nu sînt îmbrăcată. Se uită în ochii lui, ştiind ce va vedea...umbre de amuzament, umor intim, masculinitate. Bine, ştiu că m-ai văzut şi mai dezbrăcată, recunoscu ea. Totuşi e cam ciudat să te

primesc în halat.

– Nici o problemă.

Lise nu ştia de ce rezista impulsului de a-l invita înăuntru. I-ar fi plăcut, poate mai mult decît orice pe lume. Totuşi, era pusă în gardă. Era un bărbat imprevizibil, foarte puternic şi a fi singură cu el cine ştie ce putea să însemne.

– Poate că vom putea sta de vorbă, spuse ea, tot de după uşă, imediat după ce mă schimb.

– Îmi place să stau de vorbă. Îl invită înăuntru şi-l pofti în salon, stăpînită de sentimentul că tocmai fusese invadată de duşman. Nu putea să nu se întrebe la ce se gîndea, cînd îl vedea studiind cu atenţie mobila sculptată, pe care o cumpărase la mîna a doua.

Stephen nu se gîndea deloc la mobilă. Nu observase decît că interiorul se potrivea cu ea. Încă mai era sub efectul viziunii pe care o avusese cînd Lise deschisese uşa. Şuviţe blonde de păr îi scăpaseră din cocul franţuzesc şi, îmbrăcată cu peignoir-ul alb, părea o prinţeasă în noaptea nunţii.

– Nu am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru că ai venit azi la ore, spuse ea, relaxîndu-se puţin. Copiilor le-a plăcut la nebunie, iar lecţia pe care ai

ţinut-o a fost nemaipomenită. S-ar putea să te premiem, în cazul în care vom cîştiga bursa, mulţumită ţie.

El o privi cu interes.

– Cîştigarea concursului e foarte importantă pentru tine.

– Este. Mulţumită că i s-a dat ocazia, Lise îi explică problema. Vreau să le arăt că elevii de la *Lincoln* învaţă lucruri importante şi *fac* lucruri importante, zise ea. A cîştiga o bursă naţională nu are cum să ne facă rău.

Stephen părea impresionat de eforturile ei.

– Ai un ţel şi eşti plină de pasiune. Tot ce-ţi mai trebuie este noroc.

– Cred că *tu* eşti norocul nostru. Începu să rîdă, apoi conversaţia se împotmoli şi se lăsă o tăcere stînjenitoare.

Lise voia să-l invite să stea jos. Voia să-i ofere ceva de băut sau ceva de mîncare, ca unui musafir oarecare, dar asta nu era o vizită de curtoazie. Venise cu un scop.

– Nu ai venit să discutăm despre proiectul ştiinţific, nu?

Nu-i răspunse, iar ea insistă, deşi instinctul îi spunea să nu o facă.

– Ieri ai spus că am ceva de care ai nevoie.

– Da, aşa am spus.

– De asta eşti aici...în seara asta?

– Parţial. Dar nu-ţi face griji. Nu am de gînd să sar pe tine.

Lise îşi strînse iar halatul pe lîngă trup.

– Mulţumesc lui Dumnezeu.

– Mă gîndeam la altceva.

– Da...? I se uscă gîtul. Simţi că i se răcesc picioarele şi făcu un pas înapoi. Vrei ceva de mîncare? Sau de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Eşti sigur? spuse ea, continuînd să păşească înapoi. Am în frigider nişte pere minunate, de Anjou. Sînt delicioase. Aduc şi brînză. Şi vin. Se îndreptă către bucătărie. Ia loc! Vin într-un minut.

Sticla de Chardonnay era rece. Scoase şi perele din frigider.

Orice ar avea în minte, se gîndi ea, o s-o facă cu stomacul plin. Poate aşa o să-i dea o preocupare, iar ea va avea ocazia să se îmbrace mai decent.

Uşa de la intrare era deschisă, iar Stephen nu era nicăieri cînd se întoarse în salon. Îl strigă,

puse tava pe masă şi se îndreptă către uşă. Afară se întunecase şi se uită alarmată prin curte.

– Stephen?

Nu văzuse *Land-Rover*-ul parcat afară şi avea un sentiment de déjà vu, mai ales după ce azi plecase pe nesimţite din clasă. Se juca de-a şoarecele şi pisica, un joc care pe ea nu o amuza.

Ieşi din casă, coborî primele trepte. Briza îi flutura poalele halatului. Auzi un zgomot şi întrebă:

– Stephen, tu eşti? Apoi i se păru că aude o voce şi întrebă din nou: Stephen, tu eşti? Merse prin grădină, pe lîngă copaci şi flori, parcă atrasă de un magnet.

– Stephen?

Tăcerea o înfricoşa. Se apropiase de o siluetă, dar fără să ştie sigur dacă era om sau umbră. Se cutremură. Auzi paşi în spate, paşi ce veneau către ea.

– Cine e acolo?

– Am venit după tine, Lise.

Ea închise ochii, în timp ce vocea îi pătrundea prin tot trupul. Lise auzise pe cineva vorbind în spatele ei. Stephen. Îi spunea să nu-i fie frică, îi promitea că nu-i va face nici un rău...

– Fă cum ţi-am spus, Lise. Ai înţeles? Fă exact cum ţi-am spus.

Nu mai putea respira.

– Ce faci?

– Te iau cu mine, departe de aici.

– Unde? De ce?

Vîntul bătea lin. Îi ridica poalele halatului cu adieri fine.

– Ai vrut să fii răpită...

– *Ce...*? Dar nu am spus aşa ceva!

– Nu trebuia să o spui, Lise. Am citit în ochii tăi. Ai vrut să fii dusă departe.

– Nu...

– Lise. Fă cum îţi spun. Scoate-ţi halatul.

Vocea lui era joasă şi masculină, hipnotică. Ea închise ochii, încercînd să se opună, dar comanda dulce îi suna rezonant în minte. La fel de puternică precum o atingere fizică. Îi pătrundea vulnerabilitatea, îi crea senzaţie de slăbiciune, de neajutorare dulce.

– Ce ai de gînd să faci? zis eea.

– Tot ce vrei. Tot ce ai visat.

Ce a visat? De unde putea şti? Nu-i spusese niciodată ce visuri avea. Fanteziile ei de fată tînără.

– Scoate-ţi halatul, Lise.

– Nu pot. Nu putea. Nu-şi putea mişca nici mîinile, nici picioarele. Nu mai avea putere.

Îi simţi mîinile mîngîindu-i braţele, scoţîndu-i halatul, fără nici un fel de efort.

– Ce faci? Auzise un zgomot de material rupt.

– Asta e pentru ochi...

– Să mă legi la ochi? Nu!

O luă de mîini, strîngînd-o încet.

– Te duc într-un loc unde nu ai mai fost niciodată, Lise, un loc de unde poţi atinge stelele. Vreau să fie o surpriză.

Ea oftă, fără să-i vină să creadă.

– Nu-mi plac surprizele, Stephen. *Niciodată* nu mi-au plăcut surprizele.

– Sigur că ţi-au plăcut. Vocea lui era ceva mai blîndă. Doar că ţi-e puţin frică de ele.

– *Puţin?* Stephen, am împietrit de frică!

El rîse încetişor şi o strînse în braţe, calmînd-o cu vocea şi cu mîinile.

– E-n regulă, Lise. Nu se va întîmpla nimic împotriva voinţei tale. Acum visezi.

Visa... Dumnezeule, ea nu era dintre acelea care credeau că unele vise se pot împlini!

– Nu-ţi voi face nici un rău, Lise. Mă crezi?

Mîinile lui o mîngîiau, îi simţea respiraţia în păr, mirosul de santal. Nu-i venea să creadă. Ce-i făcea? Şi de ce era atît de slabă, de ce nu-i putea rezista?

– Lise... vrei? Spune-mi că nu vrei şi mă opresc.

Răspunsul care-i veni în minte era *Nu.* Nu, era prea tentant pentru o femeie care toată viaţa şi-o trăise cu atenţie. Nu, nu putea. Nu, n-ar fi trebuit.

– Vreau, spuse ea, în cele din urmă.

– Atunci, bine ai venit în întuneric. O legă la ochi. Fără halat se simţea goală.

Apoi îi dădu drumul. Mintea ei o luă razna, gîndindu-se ce făcea oare în acel moment. Oare se uita la ea? Oare îi vedea trupul prin materialul subţire al cămăşii de noapte?

Auzi din nou un zgomot de material rupt şi inima i se strînse.

– Dă-mi mîinile, Lise. La spate.

Lise nu ar fi crezut dacă cineva i-ar fi spus că i se va întîmpla aşa ceva. Că un bărbat va intra în felul ăsta în viaţa ei, un bărbat ciudat şi puternic, care o va convinge să facă lucruri de care nu s-ar fi crezut în stare.

– Mîinile, Lise. N-o să ţi le leg strîns...asta face

parte tot din vis.

Apoi se deschise o portieră de maşină. O luă în braţe şi o aşeză pe scaun.

Cîteva clipe mai tîrziu erau pe autostradă.

Lise era în stare de şoc. În lumea ei era întuneric. Simţurile îi erau ascuţite pînă la durere.

Deşi nu-l putea vedea pe Stepehn, imaginea lui îi persista în minte, de parcă s-ar fi uitat la o fotografie. Îi promisese că nu-i va face nici un rău. O ştia. Şi totuşi se simţea ciudat.

Era karma ei. O viaţă întreagă fugise de contactul fizic cu un bărbat. Crezuse că toţi bărbaţii devin posesivi şi autoritari. Tatăl ei controlase viaţa mamei ei aproape din toate punctele de vedere şi posibilitatea unei relaţii o înfricoşase întotdeauna pe Lise. Şi totuşi, acum, cu acest bărbat, faptul că-şi pierduse controlul i se părea palpitant. De ce?

– De ce nu pot vedea unde mergem?

– Pentru că nu e nimic de văzut. Încă, adăugă el.

Cînd în sfîrşit se opriră, o întrebă.

– Te simţi bine? Lise, vorbeşte-mi. Ţi-e bine?

– Da, da, nici o problemă, răspunse ea, numai că nu pot să respir.

O luă în braţe, iar ea se agăţă de geaca lui de piele. Simţea că urca, ducînd-o către o destinaţie necunoscută. Aerul nopţii, răcoros, îi crea o senzaţie plăcută pe pielea înfierbîntată.

– Unde mă duci? întrebă ea.

– Ţi-am spus, Lise. Într-un loc unde nu ai mai fost, un loc de unde poţi atinge stelele.

Se mişca repede. Şi-l imagina ca pe un leu ce luase prada cu el, vrînd să o ascundă. Îl vedea clar – vikingul din visele ei – dur, dar seducător, înfometat de trupul ei tremurător. Imaginea o cutremură, ameţind-o de teamă şi dorinţă.

Apoi o luă razna de tot. Poate chiar era extraterestru, se gîndi ea, imaginîndu-şi OZN-uri luminoase care-i aşteptau în depărtare. Îi venea să rîdă de propriile ei temeri.

8

Respiraţia lui Sephen se accelerase cînd ajunse cu ea sus pe platou. Lise se lipi de el. Apoi vîntul rece dispăru, de parcă ar fi intrat într-un adăpost.

– Am ajuns, spuse el, respirînd fierbinte, lîngă obrazul ei.

Îşi dădu seama că o lăsa jos, pe pămînt. O luă ameţeala.

– Aşteaptă! Imediat după aceea simţi pămîntul rece şi stîncos sub picioarele goale.

După ce o dusese atîta timp în braţe, avea

senzaţia că era uşoară ca un fulg şi complet dezorientată. Făcu un pas înapoi, pierzînd contactul cu el.

– Stephen?

Tălpile o dureau şi i se strînse inima de frică, imaginîndu-se pe marginea unei prăpăstii, gata oricînd să cadă.

– Stephen! Unde eşti?

– Aici...

Îi dezlegă mîinile.

– Lise, nu-ţi fie teamă, spuse el, întorcînd-o şi luînd-o în braţe. Apoi simţi cum o lipea cu spatele de ceva solid, un perete de piatră. Mulţumită lui Dumnezeu, în sfîrşit, nu mai avea cum să cadă.

Mai trecură cîteva clipe, pînă cînd se opri din tremurat şi redeveni conştientă de prezenţa lui. Ştia că, scăldată în lumina lunii, cămaşa ei era complet transparentă, ceea ce însemna că acum o vedea ca atunci, la el în dormitor, îi vedea sînii plini, coapsele fine – un trup de femeie ce avea nevoie de un bărbat şi care rezista, fără ruşine, privirilor lui. În întunericul imaginaţiei ei, îi simţea deja mîinile pe trup, ridicîndu-i cămaşa, electrizînd-o.

– Dă-mi drumul, şopti ea încet, fără să fie

prea sigură de ce o spusese. Nici măcar nu o atinsese.

Dar Stephen ştia de ce vorbise aşa. Îi dădu la o parte de pe faţă firele rebele de păr şi-i ridică bărbia.

– Nu pot face asta, Lise.

Vocea lui era şoptită şi caldă. Se lăsă străbătută de căldura apropierii lui.

– Ai spus că e visul meu – că nu se va întîmpla nimic din ce nu aş vrea.

– *Asta* vrei...

Buzele lui le mîngîiară pe ale ei. Ar fi vrut să fie sărutată, adînc şi fierbinte.

Dar el nu o sărută. În loc de asta făcu ceva mai alarmant, mai sălbatic, mai ales pentru o femeie total lipsită de experienţă, cum era Lise. O luă de mîini şi i le îndepărtă, ridicîndu-i-le şi lipindu-i-le de zidul de piatră din spate. Gestul neaşteptat o şocă, lăsînd-o fără respiraţie. Granitul îi răcorea umerii, făcînd-o conştientă de cît îi era de fierbinte trupul. Se simţea aproape paralizată de puterea gestului lui şi totuşi nu-i făcuse nimic. Nici măcar nu o atingea, cu excepţia mîinilor.

– Vrei să fii dusă departe, Lise, zise el, luată de furtună.

Îşi frecă coapsele de ale ei.

– Stephen...

El îi dădu drumul la mîini, iar ea îl apucă de braţe, de parcă ar fi vrut să-l îndepărteze. Dacă pînă atunci se îndoia dacă era sau nu un om normal, acum era sigură. Stephen Gage era un bărbat pe deplin capabil să facă dragoste cu o femeie.

– Vrei un bărbat care să te facă să tremuri şi să gemi, Lise...

Lise îşi ridică coapsele către el, fără să se poată abţine.

Stephen îi cuprinse fesele în palme.

– Vrei totul, Lise. Vrei să atingi stelele.

Lise gemu. Nu era un vis. Era seducţie sexuală. Se lăsă pe el, arzînd de dorinţă.

Ea rezistă o clipă plăcerii nebuneşti, apoi i se abandonă. Lupta era pierdută. Nu mai avea sens să se împotrivească. Era prea puternic. Nu era un bărbat – era o forţă a naturii.

– Eşti o frumoasă captivă, spuse el, mîngîindu-i gîtul cu mîna fierbinte. Şi asta vrei. Asta vreau şi eu.

De undeva, o voce îi strigă lui Lise să-i dea ce voia.

Îi luă buzele, electrizînd-o.

Îmbrăţişarea lui era incandescentă. Vroia să-l vadă.

– Stephen... Întinse mîinile, ca oarbă, atingîndu-i faţa, părul. Vreau...te vreau.

El gemu adînc, strîngînd-o în braţe. Îi auzea inima bătînd. Îşi dădu seama că nu mai era vorba de seducţie. Nu mai era un vis. Nici măcar sex. Tremura. Avea nevoie de ea.

– Nu – nu aşa. Îşi desfăcu eşarfa de la ochi. Vroia să se uite la el şi să-l mîngîie. Să ştie că era real. Trebuie să te văd. Vino în lumina lunii. Vreau să te văd.

El o luă de mînă şi făcură cîţiva paşi.

– Acum mă crezi? spuse încet.

– Să te cred? Ce să cred?

– Ce ţi-am spus despre locul ăsta. Că poţi atinge stelele.

O luă în braţe şi făcu un semn cu mîna către cer. Era adevărat. Cerul era plin de stele şi părea atît de aproape încît aveai impresia că dacă întindeai mîna, puteai lua o stea.

Se uită apoi la el. Rămase pradă ochilor lui albaştri.

– Da, te cred, spuse ea. Nu era extraterestru,

nu era viking. Era un bărbat normal, ceea ce-i dădu un sentiment de neliniște. Trebuia să-i spună. Ceva crucial.

Începu să rîdă, jenată.

– Nu am mai făcut asta.

– Ce anume?

– Nu am mai făcut dragoste cu un bărbat. Nu am mai atins stelele. Răsuflă ușurată, bucuroasă că fusese atît de ușor să-i spună. Nu mai trebuia să aștepte. Sexul nu va mai fi ultimul mister al vieții ei. Ceea ce-i plăcea cel mai mult era că, după atîția ani, nu se mai temea.

– Ce stea să ating? zise ea, privind cerul.

– Lise, nu se poate să fie prima dată.

Uimirea din vocea lui o surprinse. Se uită la el și zîmbetul îi pieri de pe buze. Trăsăturile i se schimbaseră, înăsprindu-se. Nu putea spune dacă era neîncrezător sau furios.

– Ce s-a întîmplat, Stephen?

Tăcerea era un răspuns destul de clar. Lui Lise întotdeauna îi fusese jenă de virginitatea ei. Din acest punct de vedere era dureros de vulnerabilă. De ce nu spunea ce părere avea despre ea? Că era prea matură pentru asta? Că pentru o femeie de vîrsta ei era ridicol să fie virgină?

Își căuta cuvintele, cînd văzu ceva pe cer, în spatele lui. Un val de întuneric acoperi cerul. Norii se adunau cu repeziciune uimitoare. Stelele și luna dispărură.

– Stephen – uite!

Exact cînd el se întoarse, un fulger spintecă cerul în două. Răspunsul tunetului a fost asurzitor. Lise își apăsă mîinile pe urechi. Aerul era încărcat de electricitate.

– Ce se întîmplă? strigă ea.

– E furtună, spuse el, luînd-o de mînă. Hai să ne întoarcem repede la mașină. La altitudinea asta, e periculos.

O luară la fugă. Ochii lui Stephen erau fixați pe terenul alunecos, cînd simți mîna lui Lise chircindu-i-se în palmă.

– Ahhh! Stephen...

Se lăsă la pămînt frecîndu-și talpa piciorului. Dumnezeule, era cu picioarele goale! Uitase.

– Te duc în brațe, spuse el, ridicînd-o. Trebuie să te iau de aici.

Lise se agăță de el. La jumătatea drumului începu să plouă. O acoperi cu geaca, dar cînd ajunseră la mașină, erau uzi pînă la piele.

Stephen conducea cu atenție, dar mult prea

repede. Lise se uită fix la el.

– Ce e cu tine? spuse ea, slăbită. Conduci de parcă ne-ar urmări o haită de lupi.

– Trebuia să scap de drumul ăla nenorocit. E foarte periculos pe vremea asta.

– Cu atît mai mult trebuia să conduci mai atent. Stephen – ce se întîmplă?

– Nimic – cu excepţia faptului că am fost un idiot că te-am dus acolo.

Ea rămase cu gura căscată.

– De ce? Din cauza mea? Că ţi-am spus că nu am mai fost cu nici un bărbat?

– Nu. *Da,* se gîndi el. Da, asta era. Mărturisindu-i, îşi salvase pielea. Spusese singurul lucru care l-ar fi putut opri în acel moment. Restul fusese completat de furtună. Dumnezeule, spera că doar de furtună.

– Nu sînt o virgină temătoare, Stephen. Am douăzeci şi şapte de ani. Ştiu ce vreau.

Dar nu ştii ce-o să păţeşti, se gîndi el.

– Trebuie să ajung cît mai repede înapoi la cabană. Trebuie să verific echipamentul.

– Merg cu tine.

– Nu.

– Stephen...

– Nu. Se uită furios la ea, făcînd-o să tacă. Te las acasă şi vreau să intri naibii înăuntru şi să stai acolo, m-ai înţeles?

Atunci ea nu mai scoase nici un cuvînt, dar felul în care-şi încleştase degetele în materialul ud al cămăşii de noapte, îi spunea mai multe decît dacă ar fi vorbit. O rănise. Ştia că aşa se va întîmpla. Era inevitabil. De ce dracu' nu stătuse departe de ea? Dacă tot voia un motiv să nu o mai vadă, tocmai îl găsise. O rănise. O va răni din nou. Era inevitabil.

Ajunse în faţa casei ei.

– Te conduc pînă înăuntru?

– Nu, mulţumesc. Pot şi singură. Trînti geaca pe scaun, refuzîndu-i ajutorul.

Nu făcu nici un gest să o ajute. Nu mai putea avea încredere în sine dacă o atingea. Se uită la ea, cum stătea cu picioarele goale, în ploaie, cu cămaşa lipită de piele. Oare ce-ar spune drăguţii de locuitori din Shady Tree dacă ar vedea-o aşa pe domnişoara Anderson a lor? Plecă, dar nu înainte de a-i face semn cu mîna să intre în casă. Dar Lise rămase acolo, nemişcată, în ploaie, uitîndu-se cu regret, după el, realizînd că astfel iese din viaţa ei.

Apoi intră în grădină, lăsîndu-se spălată de ploaia binefăcătoare, care-i alina rănile.

Maturizează-te, fetiţo, maturizează-te.

Intră în casă, fără să se mai uite măcar o dată înapoi.

Cînd ajunse în dormitor, îşi scoase peste cap cămaşa udă, o aruncă pe podea şi se uită în oglindă. Era udă şi murdară de noroi. Arăta ca o pisică jigărită.

– Ce ştie el. Vocea ei era plină de durere. Există bărbaţi care ar omorî pentru a avea acest trup.

Se auzi un semnal încet, dar insistent. Stephen se trezi imediat. Luminiţele şi zig-zagurile de pe ecrane îl ameţiră puţin, înainte să-şi dea seama unde se afla.

Se aşeză mai bine în scaunul în care adormise

şi-şi masă tîmplele dureroase. Totul era bine, îşi aminti el, calmîndu-se. Echipamentul era în stare perfectă. Imediat ce trecuse furtuna, reuşise chiar să stabilească un contact. Transmisia durase doar cîteva secunde, dar, oricum, era ceva. Acum, problema era, oare se putea repeta comunicarea de noaptea trecută? Încă trebuia să-şi dovedească faptul că nu a fost o întîmplare.

În cameră era aer închis. Se duse în dormitor, unde deschise fereastra. Soarele stătea să răsară, iar cerul de deasupra dealurilor era colorat în roz şi auriu. Va fi o zi frumoasă, se gîndi el, dar fără să se bucure prea mult. Nu va mai vedea de multe ori răsăritul de soare în California. Îi va fi dor de austeritatea dealurilor. Îi va fi dor de ea.

Oare era tot acolo unde o lăsase?

Imaginea îi reveni clar în minte. Fecioara ploii. Plină de dorinţi şi rănită în suflet. Probabil că rămăsese cu impresia că nu o dorise, că era nepotrivită pentru el, ceea ce nu avea cum să fie adevărat. Vina era a lui.

Durerea îl străpunse ca un pumnal cu lama ascuţită, la fel de intensă ca atunci cînd o lăsase să coboare din maşină.

Oare s-a trezit? Oare se pregăteşte să se

ducă la şcoală? Oare admiră răsăritul de soare? Oare-şi perie părul?

Ar fi trebuit să-i spună că vina era a lui. Ar fi trebuit să-i povestească despre cealaltă femeie – despre cum au început atît de prosteşte relaţiile intime, înainte ca vreunul dintre ei să fie pregătit – şi deznodămîntul tragic. Îi datora cel puţin o explicaţie.

Se pare că asta e tot ce meriţi, Gage. Faptul că o doreşti atît de mult e pedeapsa ta. Asta trebuia să faci – să o laşi să plece.

– Tadaaa! Trenul viitorului! Mîna lui Julie desenă un arc prin aer, prezentînd clasei opera lor, trenul magnetic.

Lise stătea în cealaltă parte a clasei, cu stomacul strîns, aşteptînd laolaltă cu copiii ca Julie să pornească maşinăria. Proiectul era departe de a fi gata, dar acesta era primul test al sistemului de propulsie şi era crucial. Cu toţii munciseră cu furie, renunţînd inclusiv la weekenduri. Foloseau motorul electric cu inducţie la care Stephen îi

ajutase pe copii în ziua în care stătuse cu ei, dar nu fusese cu ei cînd lucraseră la calea ferată cu reacţie magnetică.

N-a fost şi gata, se gîndi Lise. Nu-l mai văzuse de două nopţi, de cînd fusese furtuna aceea.

– Îi dăm drumul?

Lise dădu din cap către Julie.

– Da.

Julie se apropie de trenuleţ, spunînd:

– Să se audă răpăit de tobe.

Clasa abia aşteptă şi, în timp ce puştimea bătea cu degeţelele în tăbliile băncilor, Julie făcu o mişcare de reverenţă şi se aplecă spre butonul de pornire.

Văzînd-o, Lise simţi că intră în panică. Miza era atît de mare. Afară de faptul că urma să cîştige bursa şi că nu-şi va mai pierde şcoala, Lise avea nevoie să vadă sistemul funcţionînd. Nu-l va mai putea chema pe Stephen să o ajute. Nu ar fi vrut să-l cheme.

– Julie! Lasă glumele şi dă-i drumul, se rugă Lise de ea.

Julie apăsă pe buton.

Tăcerea era asurzitoare. Nici o luminiţă, nici un zgomot, nimic. Opera lor era moartă.

– Fir-ar să fie, mormăi cineva.

– E o porcărie, bombăni altul.

Lise se lăsă cuprinsă de panică.

– Transformatorul e alimentat? întrebă ea, grăbindu-se către Julie.

Julie se uită cu atenţie, apoi răspunse.

– Mda. Aşa se pare.

Apăsă şi Lise pe buton, o dată, de două ori. Nimic.

– Cred că avem nevoie de maestrul nostru, zise Julie, rînjind. Apropo, unde e Flash Gordon?

– Da, unde e extraterestrul? întrebă Danny Baxter.

– E... ocupat.

– Lise, insistă Julie, hai să-i dăm un telefon lui Stephen.

– Nu. Categoric nu! strigă Lise. Copiii se uitară la ea cu ochi mari. Îl facem noi pînă la urmă, zise ea. O să fac chestia asta să meargă, chiar de-ar fi să leg trenul de mine şi să-l plimb prin expoziţie.

Toţi tăcură, inclusiv Julie.

Domnişoara Anderson era supărată rău.

Cîteva ore mai tîrziu rămase singură în clasă, contemplînd mecanismul – micul tren care nu vroia să meargă – şi mai avea puţin şi începea să

plîngă. Nici nu se punea problema să o ajute cineva din Shady Tree. Nu cunoştea pe nimeni care să fi auzit de levitaţie magnetică, cu atît mai puţin să înţeleagă dinamica din spatele acestui fenomen. Ea şi copiii se aflau singuri în faţa unui mecanism imposibil. Era prea tîrziu să înceapă un alt proiect şi, fără tren, erau la pămînt.

– Domnişoară Anderson?

Lise se întoarse şi-l văzu pe Danny Baxter în pragul uşii, abia trăgîndu-şi respiraţia.

– Se întîmplă ceva cu sora mea, spuse el. Cred că-i e rău. Aţi putea veni pînă la noi acasă?

Lise fusese atît de distrată încît nici nu observase absenţa lui Emily Baxter.

Ajunsă acasă la copii, Lise rămase uimită de dezordinea ce domnea acolo. Ştia că mama lor abia dacă-şi mai trăgea sufletul de cît muncea, mai ales după divorţ. Trebuia să-şi întreţină copiii.

Ajunse la patul fetiţei şi dădu cuvertura la o parte.

– Em? întrebă ea încet, mîngîind copilul pe

frunte. Avea febră, dar nu prea mare. Speră să nu fie nimic grav. Primul ei impuls fusese de a chema imediat un doctor, dar se calmă, încercînd să afle care sînt simptomele.

Em deschise ochii şi zîmbi. Imediat Lise se simţi ceva mai uşurată.

– Spune-mi cum îţi este, Em. Unde te doare?

– Mă doare stomacul, răspunse fetiţa.

Danny veni lîngă Lise şi-i şopti la ureche.

– I-a venit rău în parc, cînd ne jucam.

O oră mai tîrziu, Em stătea sprijinită de perne şi bea cu înghiţituri mici supa pregătită de Lise. Doctorul zisese la telefon că nu era nimic grav şi că erau simptomele tipice unei gripe uşoare. Fetiţa trebuia să stea în pat şi să se odihnească.

– Ia două aspirine şi sună-mă mîine dimineaţă. Lise apucă cu degetele năsucul fetiţei şi începu să rîdă. Doctorul a spus că vei fi bine. Acum cum te simţi?

După ce se gîndi cîteva clipe, Em se pronunţă:

– Mai bine.

Era un copil remarcabil, se gîndi Lise. Şi atît de matură şi înţeleaptă pentru cei cinci ani.

– Trebuie să-ţi revii cît mai repede, spuse Lise. Ştii de ce?

Em rămase pe gînduri.

– Ca să mă pot juca cu păpuşa?

Lise rîse.

– Şi asta. Dar eu mă gîndeam la concursul ştiinţific. Mergem cu autobuzul pînă la Los Angeles. Va fi o excursie minunată şi aş vrea să vii şi tu.

– Los Angeles? întrebă fetiţa cu ochii rotunzi de mirare şi bucurie. Şi cum e, ca la Disneyland?

– Păi, nu aş putea spune că e chiar aşa, dar da, e un loc grozav.

– Şi va merge trenul magnetic?

SPER CĂ DA. Lise dădu din cap.

– Atunci mi-ar place să merg.

Lise simţi un gol în stomac cam de mărimea Texas-ului. Făcuse o promisiune unui copil de cinci ani. Trebuia să-şi respecte cuvîntul.

9

Stephen simţi prezenţa cuiva în casă. Mişcîndu-se încet, cu atenţie, se lipi cu spatele de perete, aşteptînd ca uşa să se deschidă. Avea idee cam cine ar putea fi. În dimineaţa aceea fusese în oraş, după provizii, şi oamenii se uitaseră la el nu numai curioşi, dar şi ostili. Cînd ieşise din magazin, îl găsise pe Buck Thompson sprijinit de maşina lui, rînjind sadic. Aceea a fost prima lui greşeală. Cea de a doua a fost cînd nu a luat în seamă rugămintea politicoasă a lui Stephen de a se da la o parte.

Paşii se apropiară. Uşa se deschise. Cînd era gata-gata să se repeadă asupra lui, Stephen îşi dădu seama că avea de-a face cu un băieţel.

– Cine eşti?

– Sînt Danny Baxter. Puştiul se uita cu ochi mari şi terorizaţi la el. Nu aveam de gînd să fur nimic – zău!

– Ce cauţi aici? întrebă Stephen, dîndu-i drumul. Intrase cam tare în copil şi acum regreta, dar avînd în vedere natura muncii pe care o desfăşura acolo, ar fi sărit pe oricine ar fi îndrăznit să intre neanunţat în cabană.

– Am... am venit după tine, spuse puştiul repede. Avem nevoie de tine la şcoală.

Stephen aproape că rămase fără aer.

– S-a întîmplat ceva? Cu Lise?

– Nu... da! Nimic nu iese. Trenul nu vrea să meargă şi expoziţia e săptămîna viitoare şi numai tu poţi s-o repari!

– Trenul magnetic? De asta ai venit pînă aici? Abia atunci Stephen observă că băieţelul abia mai respira. Probabil că venise cu bicicleta, iar distanţa era mare, aproape douăzeci de mile în pantă. Domnişoara Anderson ştie că ai venit aici?

– Nu, a fost ideea mea. De cîteva zile e cam

supărată. Cred că e îngrijorată din cauza trenului.

Îngrijorarea lui Danny îl cuprinse şi pe Stephen. Nici nu-i trecuse prin cap să se mai apropie vreodată de Lise Anderson, dar se simţea vinovat pentru felul în care se despărţise de ea. Poate că aceasta era ocazia de a-şi repara greşelile. Şi-apoi, cum se putea justifica în faţa unor copii de clasa a cincea? Spunîndu-le că nu-şi putea lua mîinile de pe profesoara lor?

În clasă era un balamuc complet cînd ajunseră Stephen şi Danny. Total neobservat, Stephen savură cîteva clipe atmosfera de carnaval. Copiii erau ocupaţi, iar Lise la fel. Nici măcar nu răspunse cînd Danny îngenunche lîngă ea şi o bătu pe umăr.

Stephen se uită amuzat la ea. Nu o mai văzuse în blugi. Afară de asta, stătea în patru labe, sprijinindu-se în coate, investigînd misterele mecanismului.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Stephen.

Ea îngheţă pe loc. Se uită la el, mişcînd doar

capul.

– Poftim?

– Se pare că te-ai împotmolit. Dacă Lise nu se împotmolise pînă atunci, acum era momentul. Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă în clasa ei era Stephen Gage. Ce căuta acolo? Apoi, conştientă de poziţia în care stătea, se ridică repede.

– M-am împotmolit? Ce te face să crezi asta? zise ea. Am găsit un scurt-circuit şi tocmai l-am aranjat.

Copiii începuseră să se strîngă pe lîngă ei. Lise le zîmbi calm.

– Problema e rezolvată, copii. Haideţi să vedem. Julie, dă-i drumul.

Din mecanismul în miniatură ieşi fum, dar nu se urni din loc. Copiii gemură în cor, dezamăgiţi.

Lui Lise îi venea să ia trenul şi să-l arunce pe geam.

– Aş fi bucuros să vă ajut, se oferi Stephen.

– Mulţumesc, nu, domnule Gage, spuse ea, îndreptîndu-se către machetă. Ne descurcăm.

– Nu, nu ne descurcăm! strigară elevii.

Lise se opri şi se întoarse cu faţa la ei. Îşi dădu seama că nu făcuse nimic să le risipească te-

merile. De fapt, fiind şi ea nerăbdătoare, înrăutăţea lucrurile. Da, recunoscu ea în tăcere, probabil că aveau nevoie de Stephen Gage.

– Se pare că aveţi majoritate de voturi. Aplecă graţios capul către Stephen, făcîndu-i semn să înceapă treaba. Dar asta nu însemna că el ratase mesajul privirii ei. *De ce m-ai lăsat stînd în ploaie, în cămaşă de noapte, domnule Gage?*

Pe chipul lui se citeau regretul şi frustrarea.

– Trenul, zise Julie.

– Da, trenul, răspunse Lise.

O oră mai tîrziu, Stephen rezolvase problemele majore. Ba mai mult, reuşise să implice copiii în fiecare aspect al reparaţiilor, punînd întrebări şi făcînd legătura între răspunsuri şi modul de lucru.

E bun, se gîndi Lise.

– E minunat, murmură Julie, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Cînd mai era puţin pînă la terminarea orelor, laboratorul şcolii *Abraham Lincoln* era un loc mult mai fericit. Julie se uita la Stephen cu adoraţie şi se plimba după el, dar Lise o descuraiă cu o privire prin care-i arătă uşa.

– Cum vă place seria cea nouă *Star Trek*,

domnule Gage? întrebă Julie, îndreptîndu-se către ieşire.

Stephen se încruntă.

– *Star Trek?*

Julie era atît de şocată, încît Lise se grăbi să o conducă spre uşă.

– Julie, cred că ţi-e clar că Stephen nu prea se uită la televizor, spuse ea. Sînt oameni care nu cască ochii zi şi noapte la ecranul ăla, chiar de crezi, chiar de nu.

Lise o împinse pe Julie pe hol şi se întoarse înapoi la Stephen.

– Îmi pare rău. Lise se uită în ochii albaştri ai lui Stephen şi rîse, fără să-i vină să creadă. Chiar nu ai auzit niciodată de Star Trek?

– Televiziunea se recepţionează prost pe Marte.

Cîteva clipe mai tîrziu, în cameră se lăsă o tăcere jenantă. Nici unul nu ştia ce să facă, sau ce să spună. Lise îşi muşcă buza de jos.

– Tocmai vroiam să închid şi să plec, zise ea.

Tensiunea dintre ei crescu, cînd se apropiară de uşile de la intrare. Dacă ocazia ar fi fost alta, poate că Lise ar fi iniţiat o conversaţie, dar, în fond, *ea* era cea care fusese lăsată în ploaie, nu

Stephen. Şi de atunci nu făcuse nici un efort să reia legătura cu ea.

O opri în faţa scărilor şcolii, exact cînd trebuiau să o ia fiecare pe drumul lui.

– Putem discuta o clipă? întrebă el, de parcă ar fi înţeles ce se petrecea în mintea ei.

– Lise... nu a fost vina ta.

– Cum de mi-ai putut face aşa ceva?

– A fost o urgenţă – furtuna, echipamentul de la cabană...

Părea că nu putea, sau nu voia să-i explice mai departe, dar amîndoi ştiau că nu numai furtuna îl oprise în noaptea aceea.

– Domnişoară Anderson... Lise se simţi trasă de buzunarul din spate al blugilor. Se întoarse şi văzu chipul lui Emily Baxter cu căpşorul dat pe spate, pentru a o vedea mai bine.

– Em! Ce s-a întîmplat? Lui Lise i se strînse inima de frică. Nu o mai văzuse pe fetiţă de două zile, de cînd fusese la ei acasă cu Danny.

– Ce e, draga mea? Spune-mi ce s-a întîmplat? E vorba de păpuşa ta?

– Poate extraterestrul să o facă bine pe Elisabeth? întrebă Em.

Abia atunci observă Lise mica păpuşă din

mîna lui Em. Avea un braţ rupt.

– Asta s-a întîmplat? Ţi s-a stricat păpuşa?

Copilul dădu din cap, iar Lise răsuflă uşurată.

– Dar tu, Em? întrebă ea, punînd mîna pe fruntea copilului. Te simţi mai bine?

Em dădu din cap, grav.

– Am mîncat brioşe la micul dejun.

– Brioşe? Ei, atunci sigur te simţi mai bine. De fapt, copilul era puţin slăbit, dar nu mai stătea în pat şi ieşise la joacă. Erau semne bune. Vorbise cu mama copiilor şi apoi aranjase cu un vecin să supravegheze copiii după şcoală, aşa că acum Emily era sub permanentă supraveghere.

– Elisabeth s-a rănit, zise Em, arătîndu-i lui Lise braţul rănit al păpuşii.

– Deci aşa, spuse Lise. Şi crezi că extraterestrul o poate face bine?

– Ştiu că poate. Vocea ei era plină de convingere şi îi întinse păpuşa lui Stephen. Poftim, ia-o.

Stephen acceptă păpuşa clătinînd solemn din cap.

– Se pare că lui Elizabeth i s-a dizlocat umărul, spuse el. Am consimţămîntul tău să o operez?

Emily ridică alarmată capul, apoi şopti:

– Da.

Îl privi curajoasă cum lucra, pînă cînd i-o repară.

Lise nu era mirată de felul rapid şi sigur în care lucra Stephen, dar era intrigată de privirile pe care i le arunca ocazional lui Emily. Ochii lor se întîlneau un moment, iar Stephen înclina uşor din cap. Lise ştia că în acest fel o asigura pe fetiţă că totul avea să fie bine. Se înţelegeau fără să schimbe nici un cuvînt.

După ce Stephen repară păpuşa, îi încercă braţul şi i-o dădu lui Emily să o vadă. Fetiţa oftă uşurată, singurul semn de slăbiciune pe care-l arătă după „operaţie". Încrederea poate mişca munţii din loc, se gîndi Lise.

– E grozavă, nu? spuse Lise o clipă mai tîrziu, după ce Emily plecă.

– E un copil dulce şi foarte serios. Chiar prea serios, zise el încet.

Lise se întoarse cu faţa la el, uimită de spiritul lui de observaţie.

– Da, spuse ea. Cred că ai dreptate...exact aşa e Em.

Profilul lui era întunecat în soarele ce stătea să apună şi atît de neaşteptat de singuratic, încît Lise

simţi cum inima îi bate mai tare. Vroia să-i pună o întrebare şi, deşi nu ştia prea bine de ce, îl întrebă.

– Ai copii?

– Nu...nu am copii.

Pronunţă fraza cu tonul greu al unui bărbat care a pierdut lucruri vitale, poate *totul*. Lise nu îndrăzni să meargă mai departe, dar era cutremurată de propria nevoie de a înţelege ce se întîmpla cu el.

Ajunseră la maşina ei.

– Mă întreb dacă, împreună, putem face ce fac de obicei oamenii normali, spuse el. Crezi că e posibil?

– Oamenii normali?

– Da, zise Stephen, adică să...mergem undeva să mîncăm, să bem ceva, să dansăm? Ţi-ar plăcea? Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

– Da, acceptă ea în cele din urmă, mi-ar plăcea.

Veni să o ia la ora şase seara.

Lise deschise uşa şi rămase plăcut surprinsă cînd îl văzu îmbrăcat cu pantaloni eleganţi şi cu o cămaşă de mătase. Efectul era nemaipomenit, mai ales că apusul de soare dădea reflexe de foc părului lui.

Stephen Gage era alarmant de masculin şi de sexy.

Ea era îmbrăcată cu o rochie albastră, decoltată şi mulată pe trup.

– Eşti frumoasă. Apoi ridică mîna pe care o ţinea la spate şi-i oferi flori, adăugînd: Sper să-ţi placă.

– Oh, mulţumesc.

– Eşti gata?

Ea dădu din cap afirmativ.

Cîteva clipe mai tîrziu erau în *Land Rover* şi căutau un loc unde să poată mînca. Lise nu se simţea prea bine, mai ales că toţi localnicii întorceau capul după ei. Cînd opriră la o intersecţie, se treziră cu Bernice Davenport că bagă capul pe geam, dorind să ştie ce aveau de gînd.

– Ne ducem să mîncăm ceva, o linişti Lise.

– Ce idee bună, draga mea, spuse Bernice, zîmbindu-i lui Stephen. Adios, strigă după ei, în

momentul în care maşina o luă din loc.

Cred că abia aşteaptă să dea de veste la tot oraşul, se gîndi Lise, oftînd.

– Hai să ieşim din oraş, îi sugeră lui Stephen.

În cele din urmă găsiră un restaurant la şosea, modest, dar foarte bine aprovizionat. Nu era chiar aşa cum se aşteptase Lise, dar muzica din anii şaptezeci de la tonomat şi hamburgherii delicioşi îi amintiră de anii adolescenţei ei, creîndu-i o stare plăcută.

Privindu-l pe Stephen cum se lupta voiniceşte cu un hamburgher dublu şi cu cartofii prăjiţi, Lise trebui să se abţină să nu chicotească. Îşi desfăcuse nasturele de la gulerul cămăşii şi-şi suflecase mînecile, arătînd exact ca orice american mediu. Ar fi trebuit să fac o poză pentru Julie, se gîndi ea. Poate, în sfîrşit o să creadă că e umanoid.

După cină, cînd erau la cafea, Stephen aduse în sfîrşit vorba despre problema care-l frămînta.

– Noaptea aceea, pe munte, spuse el. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, Lise. Probabil că ţi-ai dat seama că nu numai furtuna a fost de vină.

– Mi-am dat seama. Simţise deasemenea că, oricare ar fi fost problema, îl frămînta de mult

timp. În privirile lui se citea durerea. După felul în care i se încordaseră trăsăturile, ar fi zis că avea mai mult de patruzeci de ani – numai gîndul îl îmbătrînea.

– Nu-i nimic, zise ea. Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei.

Stephen cuprinse ceaşca cu cafea în palme. *„Dacă nu vreau"*, se gîndi el. Niciodată nu vorbise cu nimeni despre trecutul lui şi nici nu crezuse vreodată că o va face. Dar ştia că altfel ea nu va înţelege niciodată. Mai ales că nu ştia mai nimic despre bărbaţi. Dacă nu încerca să-i explice, dacă nu-i spunea adevărul despre ce făcuse, Lise va trăi cu impresia că din vina ei nu au făcut dragoste.

– Dacă nu vorbesc acum despre asta, spuse el, răsuflînd greu, n-o voi mai face niciodată. Se uită în sfîrşit la ea. Pot începe dacă vrei.

– Bineînţeles – chiar te rog. Se concentră asupra ceştii de cafea.

– Odată am fost căsătorit, de fapt imediat după ce am terminat colegiul, începu el. Mai aveam puţin pînă la absolvire...cînd ea a rămas însărcinată.

Lise înţepeni. Nu-i venea să creadă. Nu avea

nimic împotriva faptului că a fost căsătorit. Dar simţea ceva mult mai profund în toată povestea. Îi era teamă de ce urma să audă, pentru că vocea lui exprima autocondamnare, regret şi tristeţe.

– Stephen, zise ea, se mai întîmplă.

– Nu – de data asta a fost altfel. Eu am făcut în aşa fel încît să se întîmple. Era fiica decanului. Nu numai că o doream, eram obsedat de ea. În mintea mea stăruia ideea de a o avea şi nu am renunţat pînă cînd nu am convins-o să... Se întrerupse, oftînd greu. Nu am forţat-o, numai că am insistat pînă-n pînzele albe.

Lise nu ştia ce să spună. Sentimentele ei erau prea divizate. Îi era milă de el, dar era şi surprinsă.

Stephen împinse ceaşca într-o parte şi continuă.

– Nici ea nu mai avusese pe nimeni. Voiam să fiu primul...

Vocea lui exprima dezgustul faţă de sine. Dar Lise nu la asta reacţionă. *Voiam să fiu primul.*

– Probabil că erai foarte îndrăgostit de ea. Foarte îndrăgostit.

Răspunse abia după un minut.

– Dacă era dragoste, atunci motivele erau

diferite. Nu, nu am iubit-o. Nu în felul în care ar fi trebuit să o fac şi asta face ca lucrurile să fie şi mai tragice.

– Tragice? Pentru că a eşuat un mariaj?

– Nu a eşuat. A murit la naştere. Amîndoi au murit.

– Copilul...?

El se uită în altă parte, iar Lise nu ştia ce să spună.

– Stephen...îmi pare rău.

Îi răspunse dur, fără nici o urmă de milă faţă de sine.

– Să nu-ţi pară rău pentru mine. Nu o merit. Pentru ei să-ţi pară rău.

În fundal se auzea un cîntec popular. Lise întinse mîna să-i mîngîie braţul, dar el se ridică brusc.

– Poate că ar trebui să plecăm. Petrecerea s-a terminat. Scoase din buzunar banii şi-i aruncă pe masă.

Lise încercă să se gîndească cum să facă să-l oprească.

– Cum să se termine o petrecere la care nici măcar nu s-a dansat?

– Poftim?

– Da, cum ai auzit.

– Vrei să dansezi? Se uită la ea nevenindu-i să creadă.

– Ştiu că nu vreau să se termine acum şi aşa această seară. Se luptă să nu se bîlbîie – dezvăluise multe în legătură cu ce simţea şi ştia că dacă lucrurile se vor termina aşa, nu-l va mai vedea niciodată. Vreau să-mi dai şansa de a te cunoaşte mai bine, Stephen.

– De ce, Lise? Cu mîinile sprijinite de masă se aplecă spre ea. Nu merit deranjul, nu merit nici măcar să-ţi răpesc timpul. Nu există viitor pentru noi.

– Nu-mi amintesc să fi zis ceva de viitor. Se uită în ochii lui. Stephen, te rog. Dar privirea lui rece o făcu să înţeleagă ce gîndea. Poate că ai dreptate, zise ea, în cele din urmă. Poate că, într-adevăr, petrecerea s-a terminat. Te aştept afară, spuse Lise, îndreptîndu-se către uşă. Nu făcuse nici doi paşi cînd Stephen o prinse de mînă.

– Lise... Nu pleca.

– Ce faci? îl întrebă.

– Nu ştiu, Lise. Nu mai ştiu ce dracu' fac. Voiai să dansezi, nu?

O conduse pînă pe ringul de dans şi o luă în braţe. Era pentru prima dată cînd o ţinea în braţe. Şi o strîngea din ce în ce mai tare la piept, înconjurînd-o cu un braţ.

– Îţi mulţumesc, zise ea.

– Pentru ce? Buzele lui erau lipite de tîmpla ei.

– Pentru asta.

O strînse şi mai tare, iar Lise simţi cît de multă nevoie avea de ea. Niciodată, niciodată nu întîlnise un bărbat care să-i răspundă cu asemenea sentimente. Avea nevoie de mîngîiere, avea nevoie disperată de a fi ţinut în braţe, atîta nevoie, încît o durea sufletul. Îşi rezemă capul de obrazul lui şi şopti:

– Îmi pare rău pentru tine.

10

– Domnişoară Anderson, sînteţi la cules de margarete?

– Hmmm? Lise se uită la locul unde, ea şi întreaga clasă, îşi petrecuseră dimineaţa întreagă finisînd imaginea futuristă a oraşului Los Angeles. Apoi îşi dădu seama că Em Baxter pusese întrebarea. Fruntea fetiţei de cinci ani era încruntată şi îngîndurată.

– La cules de margarete, Em?

Copilul ridică din umerii micuţi.

– Aşa mă întreabă mama cînd mă vede visînd

cu ochii deschişi. Vă uitaţi pe fereastră, de asta v-am întrebat.

– Da? Abia atunci se uită Lise pe geam – nici nu-şi dăduse seama că rămăsese privind în gol.

– Ce faci, domne'? Pui copacu' în mijlocu' autostrăzii! ţipă Danny Baxter.

Toţi se uitară în direcţia lui, inclusiv Lise. Doi copaci apăruseră în mijlocul autostrăzii interstatale.

Lise începu să rîdă, privind semnificativ în tavan.

Julie zîmbi diavoleşte de pe partea cealată a machetei.

– Şi dumneavoastră ce aţi făcut aseară, domnişoară Anderson? întrebă ea. Aţi fost văzută în croazieră, în *Land-Rover*-ul lui Flash Gordon!

Se auzi un zgomot colectiv, aprobator.

Lise se înroşi pînă la urechi. În mod normal nici nu s-ar fi gîndit să discute detalii despre viaţa ei personală cu elevii, dar acum, pur şi simplu, nu se putea abţine.

– Am ieşit în oraş, zise ea.

– Cu extraterestrul? întrebă Emily, privind-o cu ochi mari.

– Da, Em, şi îl cheamă domnule Gage. Şi mi-a

adus şi gardenii.

Între timp, întreaga clasă se uita la Lise de parcă ar fi înnebunit subit, dar nu o interesa. Îşi amintea cum ea şi Stephen dansaseră pînă la miezul nopţii, pe melodii vechi, ce vorbeau despre dorinţă şi iubire neîmplinită. Îşi amintea cît de bine era în braţele lui – şi cel mai dulce moment – cînd muzica se oprise, iar ei continuaseră să danseze, fără să se desprindă unul din braţele celuilalt. Îşi amintea ce simţise cînd îi spusese că era un miracol al vieţii. Şi cum o sărutase de noapte-bună în faţa porţii. Un sărut de o asemenea tandreţe şi pasiune, încît o lăsase fără răsuflare. Fusese cea mai frumoasă noapte din viaţa ei...

– Domnişoară Anderson!

Vocea aspră de bărbat o catapultă înapoi pe pămînt. Se uită uimită la elevii ei, în timp ce cineva bătea la uşă.

– Domnişoară Anderson!

Lise sări de pe scaun, deschise uşa şi în clasă dădu buzna administratorul şcolii, un bărbat de cincizeci de ani, înalt şi slab.

– Ce e, Earl?

– E vorba despre statuetele de la muzeu. Earl scoase din buzunar o batistă albastră şi-şi şterse

fruntea. Buck Thompson pretinde că a găsit una dintre ele îngropată pe proprietatea lui Cooper. Zice că e cea mai bună dovadă că extraterestrul le-a furat.

Lise reacţionă imediat, furioasă.

– Dacă Buck Thompson a găsit o statuie pe proprietatea lui Cooper, murmură ea, asta e probabil din cauză că el a îngropat-o acolo. Nu se gîndise că Buck ar fi putut fura statuile, dar acum, cînd se gîndea mai bine, îşi dădu seama că ar fi fost perfect posibil. Era cel mai bun mod de a-l acuza pe Stephen.

Lise ridică mîna şi se întoarse cu faţa spre clasă, calmînd zumzetul agitat al copiilor.

– Alo, liniştiţi-vă. E-n regulă. Mă duc să văd despre ce e vorba. Julie, ţine-mi locul, spuse ea, ieşind din clasă împreună cu Earl.

Earl izbucni în momentul în care ajunseră pe hol.

– Asta nu e tot, domnişoară Anderson, şopti el. Nu am vrut să vorbesc în faţa copiilor, dar surorile Davenport au dispărut.

– Au dispărut?

– Da, don'şoară. Nu au mai fost văzute de ieri şi nimeni nu ştie unde s-au dus. Buck şi băieţii de

la staţia de benzină a lui Frank zic că e mîna lui...

– Stai puţin, Earl, îl întrerupse Lise. Am văzut-o aseară pe Bernice. Venea de la bibliotecă şi era în drum spre casă. Aţi fost acasă la ele?

– Da, don'şoară. Norbert Potts a trecut pe la ele azi dimineaţă, cînd domnişoara Bernice nu a venit la lucru. La început a sunat, dar nu i-a răspuns nimeni la telefon.

Surorile Davenport lipseau? Lise încerca să-şi amintească ce-i spusese Bernice seara trecută. Nimic neobişnuit, afară de „Adios"? Aşa spusese, nu? „Adios"...zise Lise, încercînd să facă legătura.

– Earl! Poate că s-au dus în croaziera aceea în Mexic, despre care vorbea atît de mult!

Earl îşi frecă nasul.

– Bernice Davenport nu ar pleca niciodată în Mexic pe nepregătite, lăsînd librăria baltă. E cea mai serioasă persoană; de treizeci şi cinci de ani nici măcar nu şi-a luat o zi liberă.

Earl avea dreptate, bineînţeles. Nici una dintre surorile Davenport nu ar face ceva iresponsabil.

– Mda, sînt sigură că nu au păţit nimic.

– Ceea ce nu aş putea spune despre prietenul dumitale, odată ce băieţii lui Frank o să pună mîna pe el, zise Earl.

– Ce vrei să spui?

– S-au strîns şi acum se îndreaptă spre dealuri. Au plecat de vreo cincisprezece minute. Cred că o să-l cam ia la pumni ca să scoată ceva de la el.

Lui Lise i se strînse inima.

– Dar e ridicol! Stephen nu ar face nimic rău! Îl prinse pe administrator de braţ, încercînd să-şi adune gîndurile. Earl, am nevoie de ajutorul tău. Spune-i lui Julie să aibă grijă de clasă pînă mă întorc. Apoi, du-te repede şi spune-i lui Billy Cornmesser să se îndrepte cît mai repede către cabana lui Stephen. Spune-i că eu am plecat deja acolo.

– Nu ar trebui să vă duceţi singură, don'şoară! strigă Earl după Lise, care o luase la fugă pe culoar. Şi Billy n-o să vină prea repede. E plecat la tribunal! Trebuie să depună mărturie în legătură cu un accident de circulaţie.

Lise îi făcu semn cu mîna şi continuă să alerge. Atunci va trebui să se descurce singură. Nu mai era timp să caute pe altcineva, mai ales că era vorba de cineva care să ţină partea extraterestrului contra lui Buck Thompson şi amicilor lui. Poate că ar fi trebuit să stea de vorbă mai

serios cu Buck. Întîlnirile lor avuseseră loc cu ani în urmă, dar Buck nu încetase să o invite ba colo, ba dincolo. Şi avea un fel de a fi foarte ciudat – îşi delimita teritoriul ca un cocoş, fără să permită apropierea altor bărbaţi. Dumnezeule, dacă contribuise cu ceva la acest coşmar, chiar fără să-şi fi dat seama, nu şi-o va ierta niciodată.

Lise şofă cu viteză pînă la cabană. În minte avea numai imagini violente. Dorea cu disperare să creadă că lui Stephen nu i se va face nici un rău, dar în inima ei ştia că erau capabili de orice. Buck îl vedea pe Stephen ca pe un rival şi ar fi mers pînă-n pînzele albe pentru a reuşi să întoarcă oraşul împotriva lui. Probabil că reuşise să cîştige destui adepţi, mai ales că lipseau statuile şi surorile Davenport.

Nici nu vroia să se gîndească la faptul că i s-ar fi putut întîmpla ceva lui Stephen. Îşi promisese cu ani în urmă că nu va face niciodată ce a făcut mama ei – să lase un bărbat să devină centrul universului ei, să-l lase să devină totul pentru ea. Şi totuşi, doar în cîteva zile, Stephen devenise centrul lumii ei. Se simţea de parcă el ar fi fost *totul.*

Lise opri maşina exact cînd Buck Thompson îl

lovi sălbatic pe Stephen cu pumnul în stomac. Stephen gemu, ţinut de alţi şase inşi. Apoi Buck îşi luă avînt şi-i mai trase un pumn, atît de puternic încît Stephen se răsuci pe loc şi rămase fără cunoştinţă.

– Buck! Hei, voi! ţipă Lise. Daţi-i drumul. *Acum!*

Capete se răsuciră, iar Buck rînji insolent.

– Nu am de gînd să-i fac rău prietenului tău, Lise. Nu vreau decît să-l anihilez!

Îl lovi din nou, iar Lise auzi un zgomot de os rupt.

– Nu! ţipă ea, iar Stephen căzu în genunchi. Îl vor omorî!

Se uită înspre camioneta cu care veniseră vitejii. O puşcă! Era unica ei şansă. Cîteva secunde mai tîrziu luă pe linia de ochire faţa rînjită a lui Buck. Apoi o încărcă, hotărîtă să tragă.

– Opriţi-vă! ţipă ea. Opriţi-vă sau trag!

Cîţiva dintre ei se uitară în direcţia lui Lise şi înţepeniră. Ceilalţi rămaseră pe loc. Daţi-i drumul!

Stephen căzu grămadă la pămînt, cînd bărbaţii îi dădură drumul. Lise era moartă de frică numai cînd se gîndea ce-i făcuseră. Era plin de sînge şi de vînătăi.

Nenorociţii naibii, se gîndi ea, cu puşca îndreptată tot către Buck. Plecaţi de acolo! Cu toţii!

– La dracu' domnişoară Anderson, zise Buck. Doar nu aveţi de gînd să folosiţi chestia aia.

– Înapoi! strigă Lise, în timp ce Buck se apropia de ea, iar panica îi cuprinse tot trupul.

Din spatele lui Buck se auzi un răcnet sălbatic. Stephen sărise în picioare şi se aruncase în spatele bărbatului. Se luară la bătaie, iar ceilalţi se adunară cerc în jurul lor. Apoi începură şi ceilalţi bărbaţi să-l lovească pe Stephen.

Lise trase un cartuş în aer şi încărcă repede puşca la loc. Zgomotul îşi făcu efectul. Deşi recul o dezechilibrase, îşi reveni repede, îndreptînd din nou puşca asupra lor.

– Niciodată nu am crezut că aş putea împuşca un om, zise ea, cu vocea strangulată de emoţie. Dar-ar toţi dracii, să fiu a naibii dacă nu am un chef teribil să o fac. Nu mă puneţi la încercare!

Lacrimile îi tulburau vederea lui Lise, care stătea lîngă pat, uitîndu-se la rănile lui Stephen.

Era semiinconştient şi murmura ceva, incoerent. Ridică pumnul şi lovi în aer – probabil că se mai lupta cu atacatorii.

– Au plecat, spuse ea, ştiind că nu avea cum s-o audă. Se uită pe fereastră, tremurînd. Plecaseră. Trebuise să tragă spre picioarele lui Buck Thompson ca să-i convingă pe băieţii lui Frank că vorbea serios. Dar imediat după ce o făcu, părură destul de atenţi la lecţia de morală pe care le-o ţinu, şi-l puse pe Harry Barnes să-l ducă în casă pe Stephen.

Acum că era singură, trebuia să se adune şi să-l îngrijească pe Stephen. Niciodată nu se simţise atît de cutremurată şi de neajutorată şi o durea inima în asemenea hal, încît nu se putea mişca.

Îmi pare rău, se gîndi ea. Îmi pare rău dacă toată asta a fost din vina mea.

Îl dezbrăcă de cămaşă, îngrozită – abia atunci îşi dădu seama în ce hal îl bătuseră.

Îi spălă rănile şi îl bandajă cu mare atenţie. El gemu de durere.

– Stephen, spuse ea, mîngîindu-l pe obraz. Cum te simţi? Mă auzi?

El îşi răsuci capul către ea, cu ochii închişi.

Parcă nu mai avea energie.

Lise îşi adună tot curajul şi continuă să-l îngrijească. Apoi se ridică, îndreptîndu-se către chiuvetă. Abia atunci observă pata de pe rochie. Încă mai sîngera de undeva!

Se îndreptă repede către pat şi se uită la el cu atenţie. Istoria se repetă, se gîndi. Ea şi Stephen Gage păreau puşi de sortă să- şi scoată hainele unul celuilalt. Lui îi fusese mai uşor, se hotărî ea, întrebîndu-se cum Dumnezeu să facă să dezbrace de blugi un bărbat atît de mare şi lipsit de cunoştinţă.

Refuză să se gîndească şi la altceva afară de rană cînd umblă la nasturii pantalonilor. Din nefericire pentru gîndurile ei bune, era inevitabil ca degetele ei să nu intre în contact cu abdomenul lui musculos şi cu părul auriu de pe pîntec.

Se îndreptă de spate, încercînd să respire normal şi se uită la el. Greşeală crucială. Poate că dacă ar fi avut de-a face cu el pe porţiuni, ar fi fost cum ar fi fost, dar, luat pe de-a-ntregul, era un bărbat devastator de frumos, chiar rănit şi plin de vînătăi cum era. Cu pieptul gol şi cu pantalonii desfăcuţi, emana senzualitate şi vulnerabilitate.

Mîna îi tremură cînd începu să tragă în jos de

pantaloni.

– Ştiam eu, murmură ea. Nu purta absolut nimic pe dedesubt. Ajunse cu ei în dreptul genunchilor, deschise ochii, pentru a-i vedea rana şi pentru a se asigura că nu mai avea şi altele. Dar interesul îi dispăru repede cînd se uită în sus. Era gol. Nu se putea gîndi la altceva. Stephen Gage era gol în faţa ei. Era pentru prima dată cînd vedea un bărbat gol. Inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă afară din piept.

Îi spălă rana, i-o bandajă. Stephen se mişcă, iar Lise se uită la el. Deschisese ochii şi o privea.

– Te simţi bine? întrebă ea.

Stephen zise ceva, dar nu înţelese ce anume, deşi se uitase la buzele lui.

– Ce spui, Stephen? Nu înţeleg!

– Pietrele, Lise. Adu-mi pietrele.

– Nu înţeleg.

– Sînt în rucsac.

Lise luă rucsacul şi cotrobăi prin el, pînă cînd găsi o cutie mică de metal. Înăuntru erau două pietre netede, negre, de mărimea unor alune sălbatice. Cînd le luă în mînă avu o senzaţie foarte ciudată. Pietrele păreau vii, deşi vedea că nu se

mişcau – le simţea vibraţiile şi energia.

– Ţine-le în mîini, Lise, zise Stephen. Răspund la căldura trupului.

Lise le strînse în mîini.

– Stephen, ce sînt?

– Sînt pietre cu...proprietăţi de vindecare.

– Da?

El încercă să se ridice, cu maxilarul încleştat de durere.

– Vino încoace, Lise. Ţine-le în aşa fel încît lumina să ţi se strecoare printre degete.

Lise veni lîngă pat şi deschise încet pumnii, pentru a lăsa lumina să ia contact cu energia ce radia din pietre. Se aşeză lîngă el, ezitînd numai un moment înainte ca mişcările să-i devină instinctive. Începu de la piept, apoi coborî mîinile cu mişcări rotative către pîntec. Pietrele păreau să-i vibreze în palme. Le simţea puterea...şi totuşi nu părea să se întîmple nimic cu rănile lui. Nu aveau efect vizibil.

Treptat începu să-şi dea seama că pietrele îi controlau mişcările...

Habar n-avea cît timp trecuse. Cînd îşi puse gîndurile în ordine, îşi dădu seama că uitase de rănile lui. Îi cercetă trupul cu ochii din ce în ce

mai mari. Oare era efectul luminii? Oare imaginaţia îi juca feste? Rănile păreau pe jumătate vindecate.

Respiraţia lui Stephen deveni din ce în ce mai profundă, iar muşchii stomacului se relaxară. Lise se dădu înapoi. Se întîmpla ceva.

– Nu-ţi fie teamă, zise el. Lasă lumina să ţi se strecoare printre degete...atinge-mă.

Habar n-avea la ce se referea, pînă cînd nu-i arătă cum să ţină pietrele, ca pe un stilou şi cum să le plimbe pe trupul lui.

Peste puţin timp urma să apună soarele, iar lumina de afară devenea din ce în ce mai difuză. Camera era plină de umbre şi fosforescenţa argintie a pietrelor părea unica sursă de lumină din încăpere. Frumuseţea efectului o făcu pe Lise să-şi dea seama pentru prima dată de straniul situaţiei.

Începu să-şi pună întrebări: Cine era acest bărbat? De unde venea? Ce făcea aici?

Îl înţelesese. Îşi descărcase sufletul în faţa ei. Crezuse că va rămîne cu el, dar acum îşi dădea seama că poate nu era cazul să-şi facă speranţe. Brutalitatea modului în care se autoizolase o impresionase. Cînd dansaseră împreună, se lăsase

cuprinsă de speranţe dulci. Avusese un sentiment de siguranţă, de certitudine...

Acum nu mai era sigură de nimic. Trupul lui fusese brutalizat. Era vulnerabil şi straniu de frumos. Dar nu mai era acelaşi cu care ieşise seara trecută.

Puterea pietrelor creştea, îşi dădu ea seama şi cu cît rezista mai mult, cu atît vibrau mai mult în palmele ei. Se simţea ca un copil – ceva se întîmpla cu ea şi nu era doar o senzaţie fizică. Îi erau afectate gîndirea, voinţa. Îl atinse, din ce în ce mai profund, mai senzual – însă fără să-şi dea seama. Nu se putea opri. Un lichid straniu îi invadă pîntecele, scurgîndu-se, pînă cînd îl simţi între picioare. Muşchii sexului i se contractau.

Atunci îşi dădu seama.

Voia să facă dragoste cu el.

Acum.

Aici.

Voia să nu mai ştie de ea.

Nu! Era imposibil. Stephen era rănit.

Dar aşa era. Voia să facă dragoste. Aici. În întunericul straniu ce-i înconjura. Îl dorea.

– Stephen, eu...

Trupul ei îşi cerea drepturile, drepturi pe care

ea le negase atîta timp...

– Mîngîie-mă, Lise.

Era o bătălie cu sine pe care nu o putea cîştiga.

Pentru că şi el dorea acelaşi lucru, cu aceeaşi intensitate.

11

– Pune pietrele deoparte, Lise, spuse el. Pune-le pe noptieră şi vino încoace.

Vocea lui îi şocă simţurile. Tonul lui exprima dorinţă, o nevoie pur masculină. Un fel de comandă şi nu ar fi acceptat refuzul.

Nici nu se punea problema să-i reziste. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut. Atracţia era fundamentală.

Puse pietrele pe noptieră şi se întoarse cu faţa la el, cu mîinile încă vii de energie vibrantă.

– Termină, Lise, şopti el. Termină vindecarea –

cu mîinile.

Mîinile ei se îndreptară automat către pieptul puternic.

– Dă-o la o parte, Lise. Dă pătura la o parte.

Ea ridică surprinsă capul.

– Nu pot. Niciodată nu am...

– Dă la o parte pătura de pe mine.

Ea clătină din cap.

– Fă-o, Lise...

– Nu...

– Vrei să o fai. Fă-o!

– Nu ştiu ce vreau!

Dar el ştia. Amîndoi ştiau ce doreau.

Mîinile îi tremurară cînd ridică pătura şi o dădu la o parte. I se opri respiraţia cînd îi văzu sexul în erecţie.

– De ce mă pui să fac asta? întrebă ea.

– De ce pretinzi că nu o vrei?

Îi dădură lacrimile.

– De unde să ştiu ce vreau? Nu am mai făcut-o!

– Atunci e timpul. E timpul să o faci.

– Să o fac cu tine? La asta te referi?

Exact. Privirile lui îi mîngîiară trupul, coborînd de la sîni în jos.

– N-ai de gînd să-ţi scoţi hainele, Lise? Sau trebuie să o fac eu?

– Eşti...

O prinse de încheietura mîinii, iar ea se smulse, ridicîndu-se din pat. Se înfuriase şi încerca din greu să se calmeze. Abia după un minut reuşi să vorbească.

– Tatăl meu era un nenorocit dominator, spuse ea, în cele din urmă. A făcut din viaţa mamei mele un iad şi era cît pe ce să o distrugă şi pe a mea – dar nu l-am lăsat. Şi nu o să te las nici pe tine.

Se uită îndelung la ea, dar de data asta privirile lui erau încărcate de emoţie, ceea ce o înfricoşă pe Lise.

– Nu, nu mă lăsa să-ţi fac asta, Lise, zise el. Nu mă lăsa să mă apropii de tine.

Lise se uită neliniştită la el. Rănile de la suprafaţă nu se comparau cu cele din interior. Era crud cu sine, voia să-şi facă rău. Niciodată nu se iertase pentru moartea soţiei şi a copilului său. Se izolase, se închisese în sine, privîndu-se de viaţă şi de dragoste, de orice l-ar fi putut consola. Dar nu era vorba numai de pedeapsă, îşi dădu ea seama, îngrozită. Chiar dacă nu recunoştea nici

faţă de sine, era înclinat către ceva şi mai întunecat, către un fel de autodistrugere.

Habar n-avea de unde ştia. Ba chiar se ruga să nu aibă dreptate, dar intuiţia era prea puternică. Undeva, înăuntrul acestui bărbat, care încîntase copiii cu magia lui şi care repara păpuşile fetiţelor, exista o putere distructivă.

Se duse lîngă pat şi se uită fix la el, desfăcîndu-şi picioarele, în timp ce începu să-şi descheie nasturii de la bluză. I se oferea şi amîndoi o ştiau. Era ultimul sacrificiu pentru o femeie cu mîndria ei şi cu nevoia ei fanatică de independenţă.

Degetele îi erau de gheaţă. Era îngrozită că ar putea-o respinge. În starea lui, Stephen Gage era capabil să o umilească. Dar trebuia să-şi asume riscul.

– S-o fac eu? întrebă Lise. Sau o faci tu pentru mine? Se priveau fix. Îl dorea. Era dureros de atrasă de el.

Ochii lui erau tulburaţi de durere, în timp ce o privea, dîndu-şi seama cît de mult dorea să-l salveze.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lise... nu te irosi.

– Să mă irosesc? Vocea ei era dulce şi surprinsă. Am aşteptat douăzeci şi şapte de ani acest moment, Stephen Gage. Cred că am pierdut destul timp, nu?

Pentru prima dată în viaţa ei Lise era fericită că sînii ei erau atît de plini şi generoşi, că trupul ei era plin de viaţă, cald şi fin. Îi putea alina durerile. Era fericită pentru darul care i-l oferise Dumnezeu – acela de a fi femeie.

– Vreau să fac dragoste, spuse ea, roşind delicat şi privindu-l din cap pînă-n picioare. Vreau să fac *tot.*

El oftă, parcă disperat, dar ea îi văzu ochii scînteietori.

– Nu sînt sigur dacă eu pot să-ţi ofer *totul,* spuse el. În condiţiile actuale.

– Ne descurcăm noi cumva.

În ciuda nonşalanţei ei aparente, lui Lise îi veni greu să se dezbrace. Era aproape o tortură. Nu se dezbrăcase niciodată pentru un bărbat. Nu făcuse niciodată aceste lucruri care, pentru o femeie de vîrsta ei erau floare la ureche, iar asta o făcea stîngace.

– Vino încoace, spuse el, în timp ce ea se lupta cu ultimii nasturi.

Se aşează lîngă el, cutremurîndu-se la prima atingere a lui. Deşi şi degetele lui erau rigide, termină ritualul nasturilor şi-i lăsă bluza desfăcută, o clipă înainte de a i-o da jos de pe umeri. O privea apreciativ, apoi întinse mîinile şi-i desfăcu sutienul prins în faţă în două copci.

Zîmbetul îi dispăru şi respiraţia i se acceleră cînd îi văzu sînii.

Lise simţi că se scufundă în pămînt. Era o femeie ce se oferea unui bărbat, fără să mai aibă vreo şansă să se controleze.

Stephen îi cuprinse un sîn în palmă, murmurînd.

– Nu ştiam că o femeie poate fi atît de frumoasă şi de catifelată.

– Nu ştiam că o femeie poate fi atît de excitată, şopti ea, închizînd ochii.

Apoi se priviră şi el îi mîngîie ambii sîni cu degete de foc.

– Ştii ce faci, domnişoară Anderson? Mă înfierbînţi, şopti el, dorind-o. Nu ştiu dacă asta aveai de gînd...dar asta faci.

Acum Lise era sigură că nu va mai putea respira normal. Era şocată de propria ei stare de excitare.

Dar şi mai şocante erau reacţiile lipsite de orice jenă ale trupului ei virginal. Sînii doreau mai multe mîngîieri, iar sexul era umed. O mînca din ochi, dar ea vroia mai mult decît atît. Îi vroia gura şi mîinile şi sexul.

– Te... înfierbînt? Abia reuşi să pronunţe ultimul cuvînt şi se înroşi puternic sub privirile lui fixe. Da...poate că nu am vrut asta... mai înainte... dar acum... vreau.

Nu-i lăsă timp nici măcar să-şi scoată fusta.

– Las-o, zise Stephen, trăgînd-o spre el. Începu să i-o ridice, în timp ce gurile lor se contopeau într-un sărut dur şi dulce şi plin de dorinţă. Lise se pierduse cu totul cînd, în sfîrşit, o eliberă. Vino încoace, spuse el, întinzînd-o alături. Îi cuprinse obrazul în palmă. În ochii lui se citeau dorinţa şi nevoia.

– Mă străduiesc să nu te brutalizez, zise el, apucînd-o cu mîinile de subraţ şi ridicînd-o deasupra lui. Dar dacă cîştig o bătălie, voi pierde un război. Cu putere uimitoare o ţinu despupra lui, în timp ce se sărutau, iar sînii ei îi mîngîiau pieptul. Sărutul era dulce şi fierbinte, dar Lise vroia mai mult.

– Vreau să mă pierd în tine, Lise, zise el. În

buzele ale dulci, în trupul tău splendid.

O aşeză lîngă el şi se întoarse pe o parte, strîmbîndu-se de durere. Era superbă şi sălbatică, cu sutienul desfăcut şi cu fusta adunată în talie. Trupul ei vibra de dorinţă.

– Dacă nu pierzi bătălia cît mai curînd, spuse ea, s-ar putea să te brutalizez eu pe tine.

– Oh, domnişoară Anderson, ce vorbe! Stephen zîmbi, dar numai pentru o clipă. O sărută şi se lipi de ea, mişcîndu-se încet, ca un prolog la actul sexual ce urma. Era de o senzualitate ieşită din comun. Lise gemu cînd îi ridică piciorul, lipindu-şi-l de coapsă. Va face dragoste cu ea aşa?

Stephen voia să facă dragoste cu ea aşa – pe o parte – dar nu acesta era modul în care trebuia s-o ia. În visele lui, îşi imagina că se va roti pe spate şi o va aşeza deasupra şi îi va cuprinde fesele în palme, pătrunzînd-o atît de adînc, încît le va fi frică să mai facă vreo mişcare. Voia să uite unde se termina trupul lui şi unde începea al ei. O dorea atît cît poate dori un bărbat o femeie.

Şi o dorea acum.

Dar îl oprea un singur lucru – la propriu. Chiloţii ei. Purta lenjerie intimă de bumbac, albă, de profesoară virgină. Şi domnişoara Anderson

era o profesoară virgină. El era primul ei bărbat! Nu conta că avea trup de regină. Nu conta că o dorea înnebunit, trebuia să fie răbdător. Trebuia să fie blînd.

Problema cu chiloţii se rezolvă imediat.

După ce i-i dădu jos şi-i aruncă într-o parte, Lise se arcui toată, lipindu-se de trupul lui. Uitase cît de tandră şi de delicată putea fi o femeie, cum petalele ei se transformau în catifea la fiecare atingere. I se deschidea ca o floare, şoptind şi gemînd.

Îşi înfipse degetele în părul lui şi zise încet:

– Fă dragoste cu mine, Stephen. Sînt gata, Dumnezeule! Te vreau.

Disperarea ei îl amuză, dar îl şi excită.

– Nu e deajuns să fii gata, Lise. Trebuie să arzi. Să fii înnebunită.

Pentru ea era prima dată şi voia să fie scoasă din minţi de dorinţă. Înfierbîntată şi în delir nu va mai simţi atît de tare durerea.

Îi cuprinse în palmă sînul şi-i sărută satinul sfîrcului. La început abia simţit, apoi cadenţat, la fel ca ritmul primitiv al trupului lui.

– Ard, gemu ea încet.

Fiecare muşchi din corpul lui se relaxă, cînd îi

desfăcu picioarele şi o cuprinse de coapse.

– Strînge-mă în braţe, Lise, zise el. Tare. Nu vreau să te doară.

Lise se agăţă de umerii lui, simţindu-l cum intră în cea mai vulnerabilă parte a trupului ei. Deci în asta constă sexul atît de misterios pînă atunci pentru ea.

Apoi o cuprinse un fel de delir şi abia respira, invadată de acele magnifice mişcări. Era bine, se gîndi ea, ameţită. Era bine.

– Oh!! Strigătul de durere era al ei. Senzaţia fusese rapidă, pătrunzătoare. Pentru o clipă nu mai simţi altceva şi cînd presiunea slăbi, avu o stare de libertate şi chiar de bucurie.

– Ce-mi faci? gemu ea. Îi simţea buzele fierbinţi pe sîni. Apoi o pătrunse adînc, din ce în ce mai adînc, creîndu-i senzaţii cu totul noi, senzaţii nemaipomenite.

– Asta încerc să fac, şopti el, intrînd în ea adînc, încet, blînd. Cum e? Îţi place?

– Ohhh, Dumnezeule... a fost tot ce a putut ea spune.

Gemu, agăţîndu-se de el.

Stephen se cutremură cînd o auzi şi abandonă orice urmă de blîndeţe. Se încordă, iar ea

se supuse total mişcărilor lui dure, încolăcindu-şi picioarele pe după trupul lui şi implorîndu-l să nu se oprească. Nu se putea opri, nu pînă cînd nu o va duce pe culmile extazului.

Ceea ce-l uimea mai mult era că nu mai simţea nici o durere. Nu mai ştia decît că făcea dragoste cu ea.

– Ţine-te de mine, Lise...

O prinse în braţe şi se răsuci pe spate, punînd-o deasupra. Lise se mişca graţios, luîndu-l cît de adînc putea în ea, cît era posibil pentru un bărbat să penetreze o femeie.

Lise era din ce în ce mai cuprinsă de extaz. Ştia că în curînd va ajunge la culme, iar el o simţi. Deşi pierduse orice noţiune de timp şi spaţiu, strigătele ei de plăcere îl treziră la realitate. Se mişca deasupra lui, ca o sălbatică zeiţă a frumuseţii şi apoi cădea pe el lipindu-se de trupul lui, muşcîndu-l şi sărutîndu-l.

O ridică puţin şi o roti din nou pe spate, iubind-o pînă cînd eliberarea ce urmă îl aruncă într-un con întunecos al extazului.

Cînd îi luă obrazul în mîini, cîteva clipe mai tîrziu, văzu că ţinea ochii închişi, zîmbind şi gemînd. Pentru o clipă avu impresia că dormea.

Cînd în cele din urmă deschise ochii, avea pupilele dilatate de plăcere.

– Stephen, am atîtea întrebări să-ţi pun, spuse ea.

Îi mîngîie părul blond.

– Şi eu am multe să-ţi spun.

Apoi Lise închise ochii şi adormi în braţele lui. Ar fi vrut să o trezească – era încă pe jumătate îmbrăcată – dar nu se îndură. Aveau destul timp.

Îi trase fusta în jos, netezind-o cu palmele, şi o strînse în braţe, dorindu-şi să o poată ţine aşa pentru totdeauna. O simţea ca pe o parte din el, la fel de necesară pentru viaţă ca respiraţia. Era ca un răsărit de soare pentru un om care a trăit într-o lume unde soarele nu există. Era singurul lucru de pe lume pe care şi-l dorea.

Inima i se strînse de durere, cînd îi privi chipul liniştit şi frumos. Cum dracu' o să-i spună? Şi odată ce-i va spune, cum va trăi fără ea?

Lise nu avea idee cît era ceasul cînd se trezi, dar în timp ce se întinse şi gemu încetişor, deveni

îngrijorată din două cauze... Stephen nu era în pat şi lumina din cameră era atît de puternică încît trebui să-şi pună mîna streaşină la ochi.

După ce se mai obişnui, îşi dădu seama că nu pietrele erau acelea care creau această aură magică. Era lumina din cealaltă cameră. Se îmbrăcă.

Uşa scîrţîi cînd o deschise.

Se uită prin cameră, din ce în ce mai agitată.

– Stephen, unde eşti?

Atunci porni un semnal de alarmă care-i făcu inima să tresară.

Din colţul cel mai îndepărtat al camerei se ridică o siluetă, care păşi înspre ea, diminuînd razele luminii strălucitoare.

Lise începu să se dea înapoi, speriată.

– Stephen?

12

– Lise? Nu ar trebui să fii aici.

Lise era atît de uşurată că-i aude vocea lui Stephen încît nici nu-şi dădu seama de tonul lui supărat.

– Ce se întîmplă? Ce faci?

Veni către ea, ca o umbră, iar Lise simţi o undă de frică.

– Ce se întîmplă?

– Munca pe care o fac, zise el, luînd-o de braţ şi îndreptîndu-se cu ea către uşă, e sensibilă.

Rămaseră în livingul cabanei întunecate. Ste-

phen se îndreptă către fereastra de lîngă geam şi aprinse o lampă de birou. În timp ce camera se lumină şi se încălzi, Lise simţi cum Stephen se relaxează din ce în ce mai mult.

– Nu înţeleg, spuse ea. Mi-ai spus că eşti aici din cauza luminilor de la cariera de piatră.

– Da, aşa este – dar parţial.

Se uită pe fereastră, în timp ce imaginea lui se reflecta pe sticlă. Respiraţia lui Lise deveni mai rară. În acel moment nu arăta a om.

– Stephen – Întrebarea de pe buzele ei era atît de incredibilă încît nu ştia cum să o pună. Eşti bărbat? Bărbat normal?

– Bărbat...? Surprinderea lui se termină cu un oftat greu. Asta mă întreb şi eu uneori.

– Semnele acelea de pe trupul tău, pe care le-am văzut cînd te dezbrăcam...lumina. Ce înseamnă?

Se întoarse surprins către ea, apoi îşi privi blugii cu care era îmbrăcat.

– Aşa este. M-ai dezbrăcat, nu? Presupun că aşa era corect. Se pare că şi eu te dezbrac destul de des.

Se aşeză pe marginea mesei şi aşteptă pînă cînd Lise se aşeză pe unicul scaun din cameră.

– Deci vrei să ştii ce e cu semnele acelea, spuse el. E o poveste bizară, Lise – din anumite puncte de vedere de nepovestit. Nu sînt sigur nici măcar dacă vreau să o spun. Sau că dacă ţi-aş spune m-ai crede.

Atmosfera din cameră se încărcase. O simţea pătrunzîndu-i prin piele şi era încordată, pentru că nu ştia la ce să se aştepte.

– Poate că nu o să cred, zise ea. Dar cel puţin dă-mi şansa să decid eu asta. Te rog.

În cele din urmă el dădu din cap aprobator.

– În regulă, dar mai întîi înţelege-mă că sînt om de ştiinţă. Nu cred în magie neagră sau în vrăjitorii, dar în trecutul meu au fost anumite momente, anumite incidente pe care nu le pot explica în totalitate. Probabil din cauza naturii muncii mele sau a locului.

– A locului?

– Scandinavia. Ezită un moment, reflectînd. Pămîntul gheţii şi al focului. S-a întîmplat cu cîţiva ani după ce a murit soţia mea. Domeniul meu era fizica extraterestră şi lucram pentru NASA, cînd mi s-a dat misiunea de a studia aurorele din nord. Viaţa mea personală era ca şi inexistentă. Cred că dacă mi-ar fi oferit o slujbă pe Lună, aş fi

acceptat-o, numai ca să scap.

Lise era ca lovită de fulger, faţă de referinţele lui la Scandinavia. Nu numai odată îl comparase cu eroii legendelor nordice. Dar numai în imaginaţie; el nu avea de unde să ştie.

– Am fost trimis la o bază din nordul Norvegiei şi eram acolo doar de cîteva săptămîni cînd mi-a venit nefericita idee de a studia un gheţar. Era pe la sfîrşitul iernii, dar am fost prins în mijlocul unui viscol. Maxilarul i se încordă şi rîse de sine. Am căzut în crăpătura unui gheţar şi am aterizat cu capul în jos. Ar fi trebuit să fiu mort – şi cînd mi-am revenit aşa am şi crezut.

– De ce? întrebă repede Lise.

– Eram într-o peşteră de gheaţă, spuse el. De peste tot atîrnau ţurţuri masivi de gheaţă, precum candelabrele de cristal. Afară de auroră, a fost cea mai incredibilă priveliştе pe care am văzut-o vreodată. Altceva nu-mi amintesc cu prea mare claritate, afară de un lapon bătrîn îmbrăcat tot în piele de căprioară şi cu păr alb ca neaua, care cînta deasupra mea.

– Un lapon? Lise ştia foarte bine aceste poveşti din copilărie. Poveşti minunate, în care era vorba de acel popor puţin numeros, care a

ocupat partea de nord a Norvegiei, Suediei şi Finlandei.

– Aşa am presupus, pentru că nu mi-a spus cine era. Ar fi putut fi un lapon nomad, sau chiar un şaman. Am fost semiconştient majoritatea timpului, dar îmi amintesc cum ţinea pietrele deasupra mea şi cînta, spunînd mereu *jumala* şi *ilmarinen* şi încă un al treilea cuvînt, care ţin minte că însemna iluminare. Mai tîrziu am aflat că primele două cuvinte însemnau Lordul cerului şi că de fapt bătrînul cînta pentru Lordul luminii. Era numele pe care mi-l dăduse.

– Dumnezeule. Ce ai făcut de ai meritat un asemenea nume?

– Şi eu aş vrea să ştiu, spuse el, rîzînd. Studiul pe care-l efectuam mi-a cerut să fiu în Norvegia în perioada iernii arctice, şase luni de întuneric perpetuu. Printre altele, am lucrat cu raze laser pentru a le studia efectul asupra aurorelor. Poate că bătrînul le-a văzut şi s-a gîndit că lumina venea din mine.

– Lordul luminii, murmură Lise. E frumos. Şi te-a marcat cu semnele acelea?

– Presupun că el a făcut-o, deşi nu-mi aduc aminte să se fi întîmplat. În cele din urmă am

căzut într-o stare de inconştienţă totală şi m-am trezit la spitalul din Narvik. Am fost găsit de o altă echipă de cercetare, cînd am căzut. Am avut o contuzie la cap şi cînd am încercat să le spun ce mi s-a întîmplat, nu m-au crezut. Au avut impresia că aveam halucinaţii.

Ridică din umeri, de parcă ar fi fost de acord cu ei.

– Mi-au spus deasemenea că ar fi trebuit să fiu mort – şi aş fi fost dacă cineva nu m-ar fi scos din gheţar – şi dacă nu mi-ar fi eliberat craniul de lichidul cerebrospinal ce se adunase.

– Bătrînul? Lise nu putu să-şi ascundă mirarea. Cum a făcut-o?

– Nu erau semne de chirurgie, nici măcar primitivă. Pietrele sînt magnetice – de origine vulcanică. Fosforescenţa lor provine în primul rînd din componentele minerale care interacţionează cu spectrul ultraviolet. Recunosc cu toată sinceritatea că altceva nu mai ştiu, zise el. Poate combinaţia are efecte stabilizatoare faţă de fluidele din corp.

– E posibil?

– Teoretic? Nu, probabil că nu. Dar ceva s-a întîmplat. Cînd am ieşit din spital am găsit pietrele

în buzunarul hanoracului cu care fusesem îmbrăcat. Probabil că bătrînul le-a pus acolo. Îşi mîngîie barba cu un gest absent. Nu am mai încercat să dau un sens acelei întîmplări. Puteam chiar să mă autoconving că nu s-a întîmplat, dar aveam pietrele, semnele de pe corp şi durerile de cap pe care le am din cînd în cînd.

Ultima lui afirmaţie o puse pe gînduri. Probabil că durerile acelea de cap se datorau faptului că în momentul şocului îşi pierduse cunoştiinţa şi de atunci se afla în transă, se gîndi Lise. Avea nevoie de puţin timp să digere toate informaţiile pe care i le dăduse.

– Ce fel de om de ştiinţă studiază aurorele nordice? întrebă ea în cele din urmă.

– Un fizician, dacă eşti curioasă să afli titlul exact. Slujba asta mă duce în cele mai lipsite de ospitalitate locuri din lume. Ultima dată am fost în Antarctic, la Polul Sud. Ttrei ani am locuit între gheţari.

Se uita prin ea, de parcă îşi aducea aminte. Lise observa cum ochii i se întunecau din ce în ce mai mult, ca întunericul iernii arctice. Formulă repede o întrebare, sperînd să-i distragă atenţia.

– Deci de asta eşti aici? Să studiezi luminile de la carieră? Ai spus că sînt ca aurorele.

Se uită pe fereastra din spatele lui, aparent studiind stelele.

– Luminile acelea sînt un mister, Lise. Proprietăţile lor electromagnetice sînt similare cu ale aurorelor şi totuşi acest fenomen e puţin obişnuit la altitudini atît de joase. Mai sînt şi alte posibilităţi, inclusiv scăpările de radon, gaze combustibile din pămînt, sau fosforescenţa naturală.

Se întoarse şi ezită, de parcă ar fi decis dacă să continue sau nu.

– Luminile sînt numai o parte din motivul pentru care sînt aici. Ele sînt simptomele, nu cauza. Sîntem în mijlocul unei furtuni geomagnetice.

– Sîntem?

– Pămîntul, Lise, întregul glob. În ultima săptămînă am fost loviţi de un vînt solar care avea o viteză de două mii de kilometri pe secundă. Vorbesc despre pete solare şi raze solare – tot ce poate arunca soarele asupra noastră. Cu alte cuvinte, soarele şi-a ieşit din pepeni şi e o frumuseţe.

– E periculos?

– Nu din punct de vedere al rasei umane. Dar e periculos ca dracu' pentru reţelele de electricitate, navigaţie şi sistemele de comunicaţii. Acesta este motivul principal pentru care sînt aici – pentru a testa o invenţie, adică un sistem de comunicaţie prin laser, proiectat de mine. *Omega* este construit pentru a rezista unor asemenea furtuni.

Laser, se gîndi Lise. Nu *Star Trek* sau *Războiul stelelor*. Nici măcar *Starman.* El testa un sistem de comunicaţie prin laser şi...ce? Arătă către acoperişul cabanei.

– Ce se întîmplă acolo sus? întrebă ea.

– Echipajul misiunii *Discovery* îmi trimite semnale. Sau cel puţin aşa sper. Aceasta este ultima noapte a misiunii lor şi ultima mea şansă de a testa *Omega*. Oftă adînc. Pînă acum experimentul nu a avut succes decît parţial.

– Dar de ce te-ar trimite aici pentru a testa un laser? întrebă Lise.

– Din cauza aurorei din cariera de piatră, îi explică cu răbdare Stephen. Aceasta emite radiaţiile electromagnetice de care am nevoie pentru teste.

Tăcură, iar Lise deveni neliniştită. Avea o

presimţire şi cînd îl privi în ochi, începu să tremure.

– Ce e, Stephen? întrebă ea.

El se ridică în picioare.

– Ţi-ai dat seama că trebuie să plec.

Lise nu putea răspunde. Afirmaţia conţinea prea multă finalitate, prea multe implicaţii de negîndit.

– Laserul *Omega* este munca vieţii mele, explică el. Dacă-l pot face operaţional, implicaţiile pentru comunicaţiile terestre şi spaţiale sînt – reuşi să zîmbească amar – cu riscul de a părea dramatic, cosmice.

Ea înghiţi în sec. Ce mai perspectivă! Cum se putea pune o femeie cu termenul „cosmic"? Oftă. Cînd pleci?

– În curînd...ar fi trebuit să plec în noaptea asta – imediat ce transmisia se va încheia. Mai sînt de făcut modificări asupra sistemului şi, deasemenea, multe alte teste.

Ea îi cercetă cu atenţie trăsăturile, pentru a încerca să-şi dea seama ce simţea. Oare şi el suferea? Oare gîndul că o va părăsi îi sfîşia sufletul? Aşa cum se întîmpla cu ea? Vedea în ochii lui o lucire de gheaţă. Durerea era imensă,

mai mare decît şi-ar fi putut imagina.

– Unde vei pleca? Era singura întrebare care-i trecuse prin cap.

El clătină din cap.

– Munca mea cere multă fineţe, Lise. Şi-aşa ţi-am spus mai multe decît ar fi trebuit.

– Dar nu se poate să dispari. Trebuie să existe o adresă, un număr de telefon...adică – dacă vreau să iau legătura cu tine?

– Nu pot fi contactat.

Afirmaţia lui o lovi ca un pumn în stomac. Se abţinu să nu rîdă, nevenindu-i să creadă.

– Oh, înţeleg – atunci îmi vei scrie cînd vei putea – sau vei suna?

El nu răspunse, iar Lise îşi dădu seama ce însemna presimţirea pe care o avusese. Nu va mai suna. Niciodată.

Se ridică.

– Nu te voi mai vedea niciodată, nu?

– Lise...nu am ce face. Descoperirea mea este probabil una dintre cele mai importante din fizica modernă. Nu mai am timp.

Munca lui, se gîndi ea, munca lui de o viaţă. Probabil că era un motiv destul de bun pentru un bărbat să părăsească o femeie. Dacă acesta era

motivul real.

Aproape că leşină de durere cînd se uită la el. Se ridicase şi ochii de cristal luceau. Deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea Lise, îşi dădu seama că-i era imposibil să nu-i răspundă. Statura lui, prezenţa lui, totul la el degaja putere. Şi totuşi era un bărbat încătuşat într-un conflict mortal – un conflict cu sine însuşi.

– Stephen, dacă trebuie să pleci, nu voi încerca să te opresc. Dar, te rog, spune-mi adevăratul motiv.

Îl cuprinse furia.

– Tatăl tău a distrus viaţa mamei tale, aşa ai spus, nu? Că era un nenorocit care vroia să domine. Ei bine, şi eu sînt dominant. O femeie a murit pentru că nu mi-a putut spune nu. Am forţat-o să intre cu mine în relaţie, în căsătorie, am lăsat-o însărcinată înainte de a fi pregătită. E moartă, Lise. Se întoarse cu spatele la ea. Copilul e mort.

– Stephen, nu crezi că e timpul să...

Reveni furios cu faţa la ea.

– Să mă iert? Pentru numele lui Dumnezeu, nu spune asta! Nu e vorba de iertare aici. Este vorba despre cine sînt. Este vorba despre faptul că sînt

conştient că pot distruge vieţile oamenilor cu nevoile mele egoiste – că am acea putere.

– Nu distrugi oameni, îi ajuţi. Uite ce ai făcut pentru elevii mei, pentru Em.

El clătină din cap.

– Elevii tăi m-au luat drept extratrestru – sau ai uitat? La fel întregul oraş. Poate că au văzut ceva ce tu nu vrei să vezi. Făcu un semn cu arătătorul către cap. Uită-te la mine, Lise. Sînt un extraterestru. Nu aparţin acestei lumi, lumii tale. Am trăit mult prea mult timp departe de oameni, de viaţă.

Îl privi cu drag.

– Ştiu ce văd. Vedea un om torturat de vinovăţie, dar care era totodată cel mai minunat om pe care-l cunoscuse, singurul bărbat căruia dorise să i se ofere. Chiar şi acum era frumos în ochii ei – furios şi puternic şi auriu. Era eroul visurilor copilăriei ei.

Inima îi bătu mai repede, gîndindu-se la nevoia de a-l convinge că se înşela, dar nu putea să vorbească. Viitorul era definit clar pentru el. O va părăsi. *Trebuia* să o părăsească.

– Lise, nu pot s-o fac, spuse el, cu vocea plină de durere. Nu-mi cere să încerc. Ne va omorî pe

amîndoi. Nu pot trăi aici cu tine şi nu te pot lua cu mine.

Ea dădu din cap, îndurerată. O implora să-l înţeleagă. Chiar dacă s-ar fi putut împăca cu sine, chiar dacă munca lui nu era o soluţie, nu se credea capabil să o facă fericită – să se adapteze vieţii ei. Alesese exilul. Aceasta era pedeapsa lui.

Lise nu ştia ce să facă. Să plece? Acesta ar fi fost un mod civilizat de rezolvare a problemei. Să-şi ia rămas-bun. Să plece înainte ca emoţiile să o trădeze.

– Cred că mi-am lăsat pantofii – arătă către dormitor – acolo.

Stephen se uită după ea, stăpînit de un sentiment sufocant de pierdere. Strînse mîinile pumn. Trebuia să se abţină.

Cînd intră în cameră, ea-şi căuta sandalele, complet zăpăcită. Îşi spuse că ar fi bine să nu-i vorbească, să nu o atingă. Nu avea dreptul. Trebuia să o lase să plece.

– Dă-mi voie, se oferi el.

Ea pivotă, uimită.

– Nu! Îngenunche ca să se încalţe. Pleacă, Stephen, te rog. Nu complica...

– Să complic? Ridică tonul, frustrat. Ah, Lise, dar mi se rupe inima. Nu poate fi nimic mai greu de atît. Nu vreau să te părăsesc, zise el. Dar nu există altă soluţie.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă.

– Nu?

– Nu, nu vreau. Mă simt de parcă aş pierde o parte din mine, ceva de neînlocuit, dar...

– Ştiu, ştiu, spuse ea, trebuie să pleci. Se ridică, cu ochii plini de lacrimi.

Rămaseră unul în faţa celuilalt, privindu-se fără speranţă, pînă cînd Stephen zise:

– Ce facem acum?

– Ne luăm la revedere.

– Da... dar cum?

Lise zîmbi trist.

– Ai putea face dragoste cu mine... pentru ultima dată.

Fiorul ce-l străpunse avea parcă forţă fizică. Dar expresia de pe chipul ei îi rupea sufletul. Era atît de deschisă, de dureros de vulnerabilă, încît nu putea face nici o mişcare. Pe faţa ei se citeau toate emoţiile – durere, iubire, dorinţă. Risca totul. Lise Anderson era o femeie fără apărare. Nu avea unde să se ascundă.

Îi luă pantoful din mînă, îl aruncă într-o parte şi o luă în braţe. Se strîngeau, cu ochii închişi, iar el gemu, încercînd să se elibereze de toată durerea adunată de-a lungul timpului. Inima îi tresări ciudat cînd se dădu înapoi şi îi sărută genele ude. Ea deschisese toate rănile pe care le crezuse vindecate.

Nici nu se punea problema să facă dragoste. Amîndoi ştiau că era prea greu de îndurat. Şi totuşi nu se putea despărţi pînă cînd nu gustau din nou dulceaţa actului fizic. Îi mîngîie faţa, privind-o întrebător, iar ea dădu din cap. Atunci o luă în braţe şi o duse în pat.

Fiecare atingere era atît de sensibilă, încît abia îndrăzneau să se mîngîie, pentru a nu-şi pierde minţile. Actul era plin de dragoste şi cu multiple înţelesuri. Mişcările exprimau sentimente. Nici unul dintre ei nu era în stare să pronunţe cuvintele de dragoste pe care trupurile lor le exprimau atît de elocvent.

A fost cel mai frumos şi mai dureros interludiu din viaţa lui Stephen. Ştia că după aceea o va purta mereu cu el. Cînd lumea lui va fi toată gheaţă şi întuneric, ea va fi acolo, ca un răsărit de soare, luminîndu-i calea.

A doua zi, cînd se trezi Lise, el plecase. Cum de-şi mutase echipamentul fără să o trezească? O duzină de alte întrebări îi invadară mintea, pînă cînd se resemnă. Stephen Gage nu putea fi comparat cu bărbaţii normali. Chiar dacă o nega, avea ceva magic în felul lui de a fi.

Oricum, plecase. Asta nu o putea nega. O invadă tristeţea. Se simţea la fel de goală şi de abandonată precum încăperea în care se afla.

Cîteva clipe mai tîrziu era la fereastră, privind lumina dimineţii. Razele de soare promiteau o zi caldă şi leneşă de vară. Nu mai era nici un semn din violenţa de ieri, nici un semn de furtună magnetică solară. Viaţa în Shady Tree continua, se gîndi ea. Venise şi plecase, fără să lase nici o urmă. Numai ea se schimbase.

Îi dăduse viaţă, precum păsării pe care o văzuse Em.

Se îmbrăca să plece, cînd observă ceva pe podea, aproape de camera unde fusese echipamentul. Gîndindu-se că ar fi putut cădea din

echipamentul lui Stephen, o ridică şi citi ce scria. Apoi o puse în poşetă.

Puţin mai tîrziu, cînd coborî din maşină, se uită la ceas şi văzu că se oprise. Limbile rămăseseră la ora douăzeci şi patru. O cuprinse din nou tristeţea. Uitase să-l întrebe cum făcea asta – cum oprea ceasurile. *Cum oprea timpul.* Acum nu va mai avea şansa.

13

„Treizeci şi şase de sticle de bere sparte de perete! Treizeci şi şase de sticle de bere..."

Geamurile vechiului autobuz al şcolii vibrau de zgomotul asurzitor făcut de glasurile pline de entuziasm al copiilor din clasa a cincea a şcolii *Abraham Lincoln.* În acea dimineaţă însorită de vară, elevii se îndreptau către locul unde se ţinea concursul de ştiinţă pentru juniori al Californiei de Sud, la arena de sport din Los Angeles. Julie stătea pe bancheta din faţă a autobuzului, cîntînd mai tare decît toţi şi făcînd pe dirijorul, în timp ce

Lise stătea în spate, cu ochii în patru să nu se întîmple ceva.

Se uită la Em Baxter. Comportamentul recent al fetiţei o făcuse pe Lise să uite de propriile-i dureri. Em fusese tăcută şi retrasă toată săptămîna, retrăgîndu-se în sine. Lise bănuia că acea stare era legată de plecarea lui Stephen, dar cînd încercă să vorbească cu copilul, Em se retrăsese după un zid de nepătruns, ca de piatră.

– Se va întoarce, spusese ea. Şi cînd se va întoarce, îl voi ruga să mă înveţe cum să fac păsările să zboare.

Lise zîmbi trist. Em avea o încredere de nezdruncinat în extraterestrul ei, încredere pe care nu i-o putea zdruncina – nu ar fi putut suporta să o vadă dezamăgită. Tot nu găsise o cale de a-i spune lui Em că nu se va mai întoarce. Pur şi simplu o luase pe fetiţă în braţe şi o îmbrăţişase.

– „Treizeci şi şase de sticle de bere sparte de perete..."

Lise redeveni atentă la buna-dispoziţie a elevilor ei şi cînd detaşamentul zgomotos ajunse la *Arena sporturilor*, toţi se concentrară asupra „Trenului viitorului", străduindu-se să-l pună cît mai

repede în funcţiune. Apoi buna-dispoziţie trecu, poate pentru că trebuiau să se concentreze. Echipa funcţiona perfect. O cauză comună face minuni, se gîndi Lise.

Se simţi trasă de buzunarul pantalonilor.

– Ce este, Em? întrebă ea, fără să se uite în spate. Cunoştea deja stilul fetiţei.

– Credeţi că vom cîştiga, domnişoară Anderson?

– Da, răspunse Lise aproape instantaneu. Sînt sigură. Puse tubul cu lipici deoparte şi se întoarse cu faţa la fetiţă. Ochii mari ai lui Em o priveau surprinşi, iar Lise îşi dădu seama că şi ea era surprinsă de ce spusese. În mod normal nu ar fi riscat să facă asemenea afirmaţii în faţa unui copil, de teamă să nu-l dezamăgească, dar poate că fusese inspirată de tonul încrezător al fetiţei. Poate că această credinţă era unicul antidot pentru starea de apatie în care se afla.

Îi arătă proiectul lui Em.

– Uite de ce cred că vom cîştiga, spuse ea, dîndu-i detaliile ce făceau trenul atît de deosebit, într-un limbaj pe care să-l înţeleagă şi ea. Ba mai mult, continuă ea, cîteva clipe mai tîrziu după ce-şi termină discursul, în lumea reală, un asemenea tren ar folosi mai puţină energie, nu ar produce fum şi ar elibera traficul atît de congestionat.

Em clipi.

– Cred că nu avem cum să pierdem, nu?

Lise dădu din cap şi o trimise pe fetiţă să ajute un voluntar care distribuia răcoritoare. Doamne, te rog, nu mă lăsa să mă înşel, se gîndi ea.

Restul dimineţii trecu în aceeaşi atmosferă de triumf. Odată ce clasa lui Lise puse în funcţiune proiectul, Lise îi luă pe copii pentru a face un tur şi a vedea şi alte proiecte. Erau multe, majoritatea pe bază de computere, unul cu iluzie optică şi altul ce se chema „Mişcarea oceanului", care era conceput atît de strălucit încît Lise începu să-şi facă griji, gîndindu-se că-şi supraestimaseră şansele.

Prînzul a fost o masă festivă în toată regula, unde puteai mînca toate felurile posibile de pizza, iar la desert s-a servit îngheţată, după care un ex-astronaut de la NASA le-a vorbit copiilor despre viitorul cercetărilor spaţiale. Discursul lui îi aminti lui Lise de Stephen şi tocmai încerca să iasă din starea de melancolie, cînd Julie veni alergînd către ea.

– Lise, se întîmplă ceva cu Em!

Julie era atît de speriată încît Lise sări imediat în picioare.

– Ce-i cu Em? întrebă ea, luînd-o pe Julie de-o parte, ca să nu fie auzite de copii.

– Se simte rău şi m-a rugat să o scot afară la aer. Julie gemu. A vomitat, Lise – sînge, cred. Şi are dureri teribile!

Cînd Lise dădu buzna în camera de odihnă unde fusese dusă fetiţa, era într-o stare vecină cu isteria. În mod normal ar fi leşinat la vederea trupului chircit de durere al lui Emily, dar îşi păstră sîngele rece şi instinctul îi spuse să îngenuncheze lîngă ea şi să-i ia pulsul.

– Julie, cheamă o ambulanţă! Repede, spuse Lise, cu degetele lipite de artera carotidă ce pulsa la gîtul lui Em. Pulsul era stins şi neregulat. Şi fetiţa ardea de febră. Era inconştientă, îşi dădu Lise seama. Oare se otrăvise cu mîncare? Oare era o problemă de sînge? Tot felul de posibilităţi sumbre o invadară pe Lise, care mai de care mai îngrozitoare.

Nici nu vroia să se gîndească. Emily va fi bine. Copilul avea puterea flăcării olimpice. Lumina din ochii ei serioşi era de nestins. Lise văzu imediat

destinul lui Em. Va trăi o sută doi ani şi probabil va preda la şcoala din Shady Tree. *Va fi bine.*

Lise aproape că nici nu auzea sirenele, stînd în ambulanţă, lîngă Em. Ţinea copilul strîns de mînă, încercînd să-i transmită puterea ei de a trăi, sau energia vitală, sau orice ar fi putut-o ţine în viaţă.

Medicii nu au putut diagnostica starea copilului şi nu au spus decît că era critică, astfel încît Lise se lupta cu un duşman invizibil. Indiferent ce maladie cîştigase teren în trupul fragil al lui Em, era puternică şi pătrunzătoare. Acum pulsul ei era ba sălbatic, ba aproape inexistent. În ciuda faptului că medicii o împachetaseră în gheaţă, temperatura nu-i scăzuse.

– Haide, Em, Luptă, şopti Lise.

Lise nu crezuse niciodată în intangibilitatea pe care unii o luau drept garantată, dar credea în sanctitatea vieţii. Em Baxter nu va muri. *Nu azi. Nu aşa.* Copilul reprezenta ceva ce Lise nici nu putea să exprime. Ce zisese Stephen despre ea? Că era o imagine a speranţei de viaţă, a... uitase

restul, dar nu conta. Oricum, spusese că Em era un copil special. Că era protejată.

Lise strînse mîna fetiţei şi i se păru că i se răspunde printr-o presiune abia simţită. Începu să-i bată inima mai tare.

– Em, Emily? zise ea, strîngînd-o din nou de mînuţă. Oare copilul chiar îi răspunsese? Doamne, trebuia să se calmeze!

– Emily? Aplecîndu-se, Lise observă buzele fetiţei mişcîndu-se, de parcă ar fi vrut să spună ceva.

– Pă...

– Ce este, Em? Lise îşi chinui memoria, încercînd să găsească un cuvînt care să se potrivească, în timp ce copilul murmură din nou aceeaşi silabă. Ce e, Em? Păpuşa? Asta vrei? Uite, e aici.

Bucuroasă că se gîndise să ia păpuşa cu ea, Lise i-o dădu fetiţei. Uite-o, draga mea.

Copilul deschise pleoapele tremurătoare.

– E-n regulă, Em, spuse Lise, cînd fetiţa reuşi să menţină pentru un moment ochii deschişi. Vei fi bine. Sînt domnişoara Anderson. Sînt cu tine...

Obrajii lui Em se crispară. Se lupta să rămînă conştientă.

– El e... aici? întrebă ea.

– El? Lise o strînse şi mai tare de mînă, dîndu-şi seama despre cine era vorba. Nu, draga mea, Stephen a trebuit să plece. A fost chemat în altă parte, dulceaţo. Em?

Fetiţa închisese din nou ochii.

– Se va întoarce, şopti ea. Mă va face bine... cum a făcut şi cu Elisabeth.

Lise înghiţi în sec.

Un moment mai tîrziu, sosi ambulanţa, uşile din spate se deschiseră şi medicii intrară în maşină. O scoaseră pe Lise, luînd-o pe sus.

– Aşteptaţi! Va fi bine? ţipă Lise. VĂ ROG! Lăsaţi-mă să intru cu ea!

Cineva aruncă păpuşa în braţele lui Lise.

– Uşurel, cucoană, zise unul dintre infirmieri. Eşti mama ei?

– Nu – sînt profesoara ei.

Îi arătă o uşă lui Lise.

– Pe acolo. Trebuie să daţi nişte informaţii.

Lise tocmai terminase de dat toate datele necesare pentru fişa fetiţei şi era în locul de aşteptare al spitalului, cînd sosi Julie cu Danny Baxter.

– Unde e Em? întrebă Danny, albindu-se la faţă cînd văzu expresia de pe chipul ei. Unde e, domnişoară Anderson? E bine?

Lise îşi netezi părul, ştiind că probabil arăta înfricoşător.

– Va fi bine, Danny. Acum e în mîinile medicilor care o îngrijesc. Imediat ce se va putea, ne vor anunţa care e starea ei.

Îl aşeză pe Danny pe un scaun şi se uită semnificativ la Julie, făcîndu-i semn din cap că vrea să-i vorbească. Imediat ce ajunseră în hol, Lise începu să turuie o serie de instrucţiuni şoptite.

– Sun-o pe mama copiilor şi spune-i ce s-a întîmplat. Fii atentă să nu o sperii – şi spune-i că sînt aici cu Em. Apoi întoarce-te la tîrg şi ai grijă de copii. Tu şi mamele voluntare aveţi răspunderea de a-i duce pe toţi cu bine acasă. Şi ia-l pe Danny cu tine. E extrem de speriat şi e prea mic ca să aibă ce căuta într-un spital ca ăsta.

O bătu pe Julie pe braţ şi se forţă să zîmbească.

– O.K.? Te descurci?

– Hei, lasă-mă pe mine. Tu eşti cea care arată oribil. Zău, ce e cu Em? Şi nu-mi spune că e bine. Spune-mi adevărul.

Lise se strădui să vorbească încet.

– Starea ei e critică. Încă nu se ştie ce s-a întîmplat.

– Domnişoară Anderson?

Lise şi Julie se întoarseră instantaneu cu faţa la doctorul care se grăbea către ele.

– Domnişoară Anderson, fetiţa care tocmai a fost adusă la Urgenţe are apendicul infectat. Va trebui operată imediat. Sînteţi rudă cu ea?

– Nu, dar am dat celor de la recepţie numele mamei ei. Chiar acum încearcă să ia legătura cu ea.

Doctorul îşi şterse o picătură de transpiraţie de pe sprînceană.

– Va trebui să-mi daţi nişte relaţii, zise el. Ştiţi ceva despre sănătatea copilului? A mai acuzat simptome de vomă, ameţeli, sau dureri abdominale?

Lise era cît pe ce să spună că nu, cînd îşi aminti ziua în care fusese acasă la familia Baxter şi o găsise pe Em bolnavă, cu simptome de gripă. Chiar şi doctorul pe care-l sunase o asigurase

că Em va fi bine dacă va sta în pat să se odihnească. Crezuse că avea gripă. Îşi asumase răspunderea. Şi acum se simţea atît de vinovată încît nici nu se mai putea mişca. Dacă ar fi dus-o pe Emily la un control în ziua aceea, sau dacă i-ar fi spus mamei ei să o ducă, dacă ar fi fost mai atentă, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat!

Julie făcu un pas înainte.

– Em va fi bine?

Doctorul i se adresă lui Lise.

– Starea copilului e critică, domnişoară Anderson. Sînt simptome de peritonită. Facem tot ce putem.

– Peritonită? Cuvîntul o repuse cu picioarele pe pămînt. Facem tot ce putem. Ştia ce însemna asta. Că nu depindea de ei.

Apoi reuşi cumva să răspundă întrebărilor doctorului, după care se trînti pe un scaun. Julie se lăsă pe vine lîngă ea.

– Lise, revino-ţi! Em va avea nevoie de tine.

– Sînt bine. Îi făcu semn lui Julie să plece. Pleacă şi ia-l şi pe Danny.

– Ba nu plec. Stau pînă cînd îţi bagi minţile-n cap. Lise, să nu te învinovăţeşti. Termină cu

prostiile, Lise! Mă auzi?

Lise clătină din cap. Auzea cuvintele lui Julie, dar nu le înţelegea, de parcă ar fi vorbit în altă limbă. Sufletul îi tremura. Trecură cîteva secunde bune pînă cînd reuşi să se uite la asistenta ei.

– Îl vrea pe el, Julie. Crede că o poate face bine, cum a făcut şi cu păpuşa.

– Ce vrei să spui? Em vrea pe cineva? Pe cine?

– Stephen. Extraterestrul.

– Extraterestrul? Julie sări în picioare. Pentru Dumnezeu, Lise, Sună-l! Cheamă-l aici!

Lise se uită la ea neajutorată.

– Nu ştiu de unde să-l iau.

Julie traversă holul, arătînd către cabina telefonică.

– Haide! ţipă ea. Trebuie să-l găsim! Nu contează dacă poate sau nu să o facă bine pe Em. *Ea aşa crede!*

Lise rămase pe gînduri, gîndindu-se cum ar putea da de Stephen. Îşi aminti că spusese ceva de NASA, apoi îşi aminti altceva – hîrtia pe care o găsise.

Scotoci în poşetă. Cifrele de pe cartonul dreptunghiular tot nu-i spuneau nimic, dar, în

timp ce i-l întinse lui Julie, îşi dădu seama ce însemnau.

Vorbiră amîndouă odată.

– E un număr de telefon.

Era omis punctul de după prefix, îşi dădu Lise seama.

– O să-l sun, spuse Julie. Nu-ţi face griji, o să-l găsesc. Acum pleacă. Ai grijă de copii, O.K.?

Imediat ce plecară Danny şi Julie, Lise sună. Nu era sigură nici măcar dacă putea telefona de acolo, cînd constată uimită că sună. Stomacul i se strînse cînd îşi dădu seama că în cîteva clipe s-ar putea să fie posibil să vorbească cu Stephen. Zilele care trecuseră fără el i se păruseră luni. Din anumite puncte de vedere părea a fi un străin. Şi totuşi se simţea sigură că după ce-l va convinge de starea gravă a lui Em, va veni imediat. Trebuia să vină.

Telefonul sună de cîteva ori, pînă cînd răspunse o femeie care repetă cele şapte cifre pe care tocmai le formase.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă aceasta.

– Mi s-a spus că-l voi găsi pe Stephen Gage la acest număr.

– Stephen Gage? Cine întreabă?

– Numele meu este Lise Anderson. E important.

– Un moment...

Lise aşteptă în telefon, aşteptînd ca femeia să intre din nou pe linie. Receptorul era rece şi îi aluneca din mînă.

– Îmi pare rău, se auzi brusc vocea femeii. Nu sunt autorizată să vă dau nici o informaţie la telefon.

– Puteţi să-mi spuneţi dacă lucrează acolo? E o urgenţă.

– Doamnă, nu am acest nume pe liste. Nu sînt autorizată să spun mai mult. Bună ziua.

Apoi se auzi tonul, care o descurajă pe Lise din a mai pune întrebări. *Nu e pe listă*. Oftă adînc şi se gîndi ce avea de făcut. Aproape că o cuprinse disperarea. Putea fi oriunde, inclusiv la cercul polar.

Se uită în josul holului, văzu uşile deschise de la sala de operaţie şi îngheţă. Em era acolo, îşi dădu ea seama, iar soarta ei era în mîinile unor străini – oameni fără chip, fără nume, care nu ştiau cît de importantă era viaţa pacientei lor de cinci ani. Nu aveau de unde să ştie. Nu ştiau cum priveşte lumea cu ochii ei gravi, serioşi, cum

zîmbeşte... în rarele ocazii în care zîmbea. Nu ştiau că era ca o rază de soare în întuneric.

Oh, te rog, Doamne. Lise se lăsă cuprinsă de un val de neajutorare. *Te rog,* se rugă ea, cu mintea la sala de operaţie.*Salveaz-o. Vreau să-i văd iar zîmbetul.*

Cîteva momente mai tîrziu, Lise se aşează pe un scaun de plastic din sala de aşteptare, fără măcar să se mişte de frică. Se abţinea să nu tremure. Nasul îi ardea ca focul şi o durea maxilarul, dar era mai bine decît să tremure ca varga. Era prea plină de nerăbdare. Era distrusă dacă şi-ar fi pierdut controlul.

Lise habar n-avea cît timp trecuse, cînd auzi pe cineva venind cu paşi repezi, cadenţaţi. Aşteptă ca paşii să treacă de sala de aşteptare – o fi fost un doctor sau o asistentă grăbită. Dar nu se întîmplă aşa. Paşii ezitară şi intrară în sală, apropiindu-se de ea.

– Lise?

Lise se uită în sus, cu inima bătînd ciudat de repede.

Julie se aplecă deasupra ei, palidă şi înfricoşată.

– Lise? Ce s-a întîmplat? Em? S-a întîmplat

ceva cu...

– Nu, răspunse Lise repede. Nu am mai primit nici o veste de cînd au dus-o în sala de operaţii.

– Şi Stephen?

– Nu am putut da de el. Obrazul lui Lise începu să tremure şi se uită în altă parte, făcîndu-se că o interesa cît era ora. Îşi dădu seama că era de două ore la spital. Ce faci aici, Julie? zise ea. Trebuia să fii în drum spre casă cu copiii.

– Am cîştigat, Lise.

– Poftim? Intrigată de entuziasmul lui Julie, Lise se ridică în picioare. Despre ce vorbeşti?

– Trenul nostru magnetic a primit cele mai mari premii. Am cîştigat bursa, Lise. Am cîştigat!

– Oh, Julie. Lise era copleşită de o mulţime de emoţii. Era fericită şi în acelaşi timp tristă. Vroia să împartă triumful cu elevii ei. Ei îi împliniseră visurile – şi le împliniseră probabil şi pe ale lor. Dar nu putea exista triumf fără Em.

Zîmbetul lui Julie dispăru, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Em ar fi foarte fericită dacă ar şti, reuşi ea să îngaime.

– *Va fi* foarte fericită, o corectă Lise.

Cele două femei rămaseră tăcute cîteva clipe,

nemaiştiind ce să spună. În cele din urmă Lise o luă pe Julie în braţe şi o strînse – credea că i se va rupe inima de durere.

– *Va fi* fericită, şopti Julie.

Stephen stătea cu pumnii strînşi, uitîndu-se la monitoarele acum întunecate. Era cît pe ce să se ducă dracului întregul sistem. Nu ştia cum de reuşise să se abţină să nu arunce totul în aer.

Undeva, în proiect, era o greşeală, o eroare fatală, care îl încurca. Era genul de problemă care în urmă cu un an l-ar fi absorbit total. Acum, uitîndu-se la amalgamul de oţel rece şi circuite, nu vroia decît un baros, cu care să spargă totul. La dracu' cu ele, se gîndi el, sălbatic.

Inspiră adînc, simţind durerea ce nu-l mai părăsea de cînd se despărţise de ea, durerea aceea care-i tortura inima. Ea era acolo în mintea lui, exact aşa cum ştia că ar fi trebuit să fie... ochi albaştri, păr blond deschis. Îi vedea pistruii de pe nas, vedea felul mîndru în care îşi ţinea capul.

Simţea că dacă întinde mîna ar putea să o

atingă.

Dumnezeule, aproape că ar putea renunţa la tot pentru ea! *aproape.* Asta-l omora. Indiferent cît de mult ar fi vrut să dea foc proiectului *Omega,* cît ar fi fost de tentat să-l distrugă, nu putea – şi dacă ar fi făcut-o, nu s-ar mai fi împăcat niciodată cu sine. Ajunsese prea aproape. Regretele l-ar fi urmărit toată viaţa.

Începu să-l doară capul şi rezistă din nou plăcerii violente de a lovi cu pumnii în pereţi. În loc de asta, stinse lumina, făcînd întuneric complet în cameră. Mai avusese asemenea accese de furie. Trăise episoade de disperare. Dar nu mai putea îndura.

Undeva, pe fundalul gîndurilor, începu să sune telefonul, strident şi insistent. Nu avea chef să vorbească cu nici una dintre operatoarele lor anonime.

Îl lăsă să sune.

14

– Domnişoara Anderson?

Lise se întoarse către doctorul ce intrase în sala de aşteptare.

– Emily e la terapie intensivă, zise el. Apendicele scos era extrem de inflamat şi infectat. Acum o tratăm cu antibiotice intravenoase, dar nu am putut să facem nimic pentru a-i scădea febra.

– Va fi bine? întrebă Lise.

– Facem tot ce putem.

După ce plecă, Lise rămase nemişcată, cu inima bătîndu-i nebuneşte. Încercă să scape de

sentimentul de panică ce o invadase, dar degeaba. Se lăsă să cadă pe scaun. Em era pe moarte.

Rămase acolo, pierzînd total simţul timpului. Era prinsă în agonia aşteptării – probabil că trecuseră ore. Soarele începuse să apună şi mica încăpere era acum complet goală.

Probabil că o trezi frigul ce o cuprinsese. Nu auzi nici un zgomot familiar, nimic ieşti din comun... şi totuşi simţea prezenţa unei alte persoane în încăpere. Se uită de jur împrejur. Era singură, dar inima începuse din nou să-i bată mai repede. Oare-i pronunţase cineva numele?

– Stephen?

Avea sentimentul că era undeva aproape. O clipă mai tîrziu era pe hol, împinsă de instinct. Unde e sala post-operatorie? întrebă ea un om de serviciu ce trecea pe acolo. Acesta îi arătă direcţia în care s-o ia. Ea deschise uşile pe care scria „Prezenţa persoanelor străine interzisă" şi intră. Numai un pat era ocupat – un copil micuţ, cu mască de oxigen pe obraz. Era Em. Desupra ei era aplecat un bărbat cu păr auriu şi cu cămaşă roşie.

Lise îi şopti numele.

– Stephen?

– Doamnă? Nu puteţi intra aici! O infirmieră îi blocă trecerea lui Lise şi apoi apăru şi omul de ordine. Împreună o împinseră uşurel dar ferm pe Lise afară.

– Nu! Vă rog, trebuie să vorbesc cu el, se rugă de ei.

Gardianul părea surprins.

– Cu cine, doamnă? Cu doctorul? Nu e aici.

– Nu, cu Stephen. Se uită pe geamul uşii, arătînd către patul copilului. Ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Em era cea cu masca de oxigen pe obraz, dar era singură. Stephen nu era acolo. Lise se simţi cuprinsă de un alt val de fiori. Poate că nici nu fusese acolo. Poate că şi-l imaginase.

Îşi cuprinse braţele cu palmele, încercînd să înţeleagă ce i se întîmplase, cînd auzi vocea cuiva pronunţîndu-i numele, o voce masculină rezonantă, ce venea din spatele ei.

– Lise?

Se întoarse brusc.

Stătea la intersecţia dintre cele două holuri, cu părul auriu, îmbrăcat cu cămaşa roşie. Lise se sprijini cu mîna de perete, încercînd să-şi recapete echilibrul.

– Îl vezi şi dumneata? îl întrebă pe gardian, îngrozită de faptul că poate imaginaţia îi juca din nou feste.

– Da, doamnă. Gardianul vorbise în şoaptă, de parcă ar fi ştiut că era în prezenţa unei fiinţe magice.

Deodată Stephen era acolo, strîngînd-o de mînă, cald şi dătător de viaţă, transmiţînd putere în trupul ei obosit.

– Lise, am venit cît am putut de repede...

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce-i studia trăsăturile frumoase. Nu se deranjă să-l întrebe cum de ştiuse unde să o găsească.

– Emily are mare nevoie de tine, Stephen. Grăbeşte-te.

Stephen transmitea forţă copilului lipsit de cunoştinţă, stînd lîngă ea. O mască de oxigen îi acopereau guriţa şi nasul; monitoarele înregistrau semnalele vitale. Afară Lise aştepta împreună cu mama fetiţei şi cu Danny, care tocmai sosiseră cu Julie. Erau atît de multe persoane care ţineau la

acest copil, se gîndi Stephen. Oameni pe care-i putea face fericiţi dacă ar fi trăit.

O strînse de mînuţă, încercînd să proiecteze propriile lui gînduri în mintea ei.

– Întoarce-te, Em, zise el. Întoarce-te la noi. Încă nu ţi-a sosit timpul să te transformi în pulbere de stele.

Lumina strălucitoare care o învălui pe Em era caldă şi frumoasă. Îi cuprindea fiinţa, o copleşea cu sentimente de linişte şi mulţumire. O îmbăia cu mai multă iubire decît cunoscuse vreodată. Privea cu încîntare cum lumina ieşea din ea şi rămînea undeva desupra, arcuindu-se pe cerul indigo. Apoi se răsfrîngea în culori vibrante – era un curcubeu, îşi dădu Em seama, dorind s-o urmeze către comoară.

Cînd începu călătoria un bărbat o strigă pe nume. Vocea lui era familiară şi zîmbi formei ce se materializă din întuneric.

– Vii cu mine, extraterestrule? îl întrebă.

– Nu, Em, încă nu mi-a sosit timpul. Nu pot

veni cu tine.

– Dar ţi-ar place să vii?

– Într-o zi, Em. Da, într-o zi mi-ar place să vin. Dar acum am pe cineva pe care n-aş vrea s-o părăsesc.

– Te referi la domnişoara Anderson?

El dădu afirmativ din cap.

– Eşti sigur că vrei să o părăseşti, Em? Sau pe Danny, sau pe mama ta?

Em rămase mult timp pe gînduri.

– Mi-ar place să-l părăsesc pe Danny, spuse ea. Uneori se ia de mine.

Apoi extraterestrul zîmbi, iar Em era bucuroasă. Păruse atît de trist înainte. Pentru prima dată Em observă că avea în mîini păpuşa ei.

– Elizabeth poate veni cu mine? întrebă ea.

– Bineînţeles... cred că i-ar place.

Îi dădu păpuşa şi în timp ce Em o luă sub braţ, se simţi tristă. Nu prea vroia să o părăsească pe mama ei. Nici pe domnişoara Anderson. I-ar fi dor de ele, chiar şi de Danny. Se uită în ochii adînci şi albaştri ai bărbatului.

– Dacă nu plec cu curcubeul de data asta, spuse ea, adică dacă mă întorc la Shady Tree, mă înveţi cum să fac păsările să zboare?

Lise şi Stephen stăteau separaţi de ceilalţi, în sala de aşteptare. Chiar şi Danny şi doamna Baxter erau cu cîteva scaune mai încolo, iar Julie se postase lîngă automatul de dulciuri. Trecuseră cinci ore chinuitoare de cînd Stephen se întorsese de lîngă patul lui Em şi starea ei tot nu se schimbase.

Lise era disperată. Fusese atît de sigură că prezenţa lui Stephen va produce un miracol. Poate că toţi crezuseră aşa. Acum părea că ajunseseră în stadiul în care nu mai erau în stare să se consoleze unul pe celălalt.

– Doamnă Baxter? Era vocea tînărului doctor, care arăta de parcă îmbătrînise zece ani într-o zi.

Mama lui Em se întoarse către el, cu teamă în ochi. Tuturor le era teamă.

– Starea sănătăţii fiicei dumneavoastră se îmbunătăţeşte. Semnele vitale s-au stabilizat.

Femeia se ridică nesigură pe picioare.

– Emily va fi bine?

Doctorul dădu din cap.

– Da, credem că da.

Ochii lui Lise se umplură de lacrimi şi-şi apăsă pumnul în gură, fără să poată controla sentimentul de recunoştinţă care o invadase. Starea de veghe luase sfîrşit. Se întoarse către Stephen şi îi întinse mîna.

El era acolo, cu ochii plini de uşurare şi pasiune nebună. O luă în braţe şi-i şopti la ureche cele mai incredibile lucruri, spunîndu-i cît era de fericit că Em îşi revenise şi cît de mult o iubea.

Dacă Stephen nu ar fi ţinut-o, probabil că ar fi căzut. Nu mai avea nici o şansă să-şi salveze reputaţia de profesoară, nu-şi mai putea opri lacrimile. Plîngea şi de bucurie şi de uşurare. Dorise salvarea copilului şi sperase că va avea un viitor. Şi, undeva în tot acest amalgam, îşi aminti cele două cuvinte şoptite de Stephen.

Ce spusese? Probabil că i se păruse, datorită stării în care se afla. Găsi puterea de a se aduna şi a-i privi cercetător chipul.

– Stephen?... Ce ai spus?

Îi şterse lacrimile şi se uită cu tandreţe la ea.

– Am spus că Em e O.K.

– Nu, după aceea.

O strînse în braţe atît de tare, încît o lăsă

aproape fără respiraţie. Apoi o aşează pe scaun şi lipi buzele de tîmplele ei, gemînd de dorinţă.

– Te iubesc, Lise.

Chiar asta spusese. Auzise clar. La fel ca toţi ceilalţi din cameră. Julie şi Danny şi doamna Baxter se uitau uimiţi la ea şi la Stephen.

Lui Lise îi trebui o clipă să-şi revină.

Em era în siguranţă... Stephen o ţinea în braţe, spunîndu-i că o iubea? Oare era posibil? Se dezlipi cît de cît de Stephen şi se adresă asistenţei.

– Puteţi să ne scuzaţi un moment? întrebă ea, abia mergînd şi îndreptîndu-se cu Stephen către uşă.

– Ne scuzaţi, ştiu că nu e momentul, dar eu... noi... avem nevoie de ceva... timp. Singuri.

– Ei bine, spuse Julie, rînjind, cred că se poate avea încredere în Flash Gordon. Am primit în dimineaţa asta o vedere de la surorile Davenport. Ştampila era de la oficiul din Acapulco, nu de pe Marte.

Danny Baxter părea sincer îngrijorat.

– Poate că nu ar trebui să vă duceţi, domnişoară Anderson. Ştiu că l-au prins pe Buck Thompson cu statuetele asupra lui azi dimineaţă, dar ceva mai tîrziu am observat în grădina din

spatele casei...

– Duceţi-vă, ordonă doamna Baxter, strîngîndu-l pe fiul ei în braţe şi făcîndu-i semn să tacă. Aveţi de discutat.

Imediat ce ieşiră în aerul rece de afară, Stephen o luă pe Lise în braţe.

– Ce-o să fac cu tine, Lise? Ce-o să mă fac cu tine?

Lise îşi lipi mîna de pieptul lui, simţindu-i bătăile inimii. Niciodată nu iubise atît de mult pe cineva; aproape că o durea.

– E simplu, îşi drese ea glasul. Ai putea să te însori cu mine şi să predai fizica la *Abraham Lincoln*. Avem nevoie de un profesor bun.

Trăsăturile lui aurii se crispară de durere.

– *Nu pot,* Lise. Ştii că nu pot.

Lise închise ochii, lăcrimînd.

– Ei bine, atunci ai mai putea veni pe aici din cînd în cînd. Ştia că nu va supravieţui dacă o va părăsi din nou, mai ales acum, după ce-i spusese că o iubea.

– De la cercul polar?

Ea deschise ochii şi se uită la el cu tristeţe.

– Da, De ce nu de la cercul polar? De ce nu de pe Lună dacă trebuie? Vrei să fii cu mine sau

nu, Stephen?

El o strînse şi mai tare.

– Lise, vorbeşti serios? S-ar putea să mă întorc doar de cîteva ori pe an...

– Tot e mai bine decît dacă nu te-ai mai întoarce deloc.

– Ştii ce spui? Că mă vei aştepta. Ochii lui luceau ca focul, plini de speranţă. Nu-ţi pot cere asta, Lise. Nu ştiu cît timp va dura...

– Toate la rîndul lor. Poţi rămîne în seara asta?

– Da, da, voi sta tot weekend-ul. La dracu', o să amîn şi testul de săptămîna viitoare şi rămîn aici!

Ea începu să rîdă şi se strînseră în braţe. Rîdea şi plîngea şi se întreba dacă va putea supravieţui unei relaţii bipolare cu un zeu pasional al vikingilor.

– Nu e nevoie să te grăbeşti, şopti ea.

O ţinu în braţe, o mîngîie pe păr şi îi vorbi din inimă, şoptindu-i promisiuni sincere. Îi zise că nu exista fără ea, că va fi soarele lui cît va fi plecat. Îi spuse că se va întoarce într-o zi să locuiască la Shady Tree, să se însoare cu ea şi poate chiar să predea fizica la şcoală.

Să-l aştept, se gîndi ea, oftînd. Doamne, oare

cît de inconştientă putea fi? S-ar fi congelat pentru el. L-ar fi aşteptat pînă cînd ar fi ars soarele, sau Dumnezeu mai ştie ce.

Ar fi fost perfect mulţumită în braţele lui, cu chipul plin de lacrimi, dar mintea ei era invadată de prea multe întrebări, cărora nu le găsea răspuns.

– Cum m-ai găsit, Stephen? murmură ea cu buzele lipite de cămaşa lui. Şi cum de ai ştiut că Em e bolnavă?

O mîngîie pe păr.

– Îmi pare rău, domnişoară Anderson, dar un bărbat care lucrează într-un domeniu ca al meu trebuie să-şi păstreze secretele.

– Bine, atunci spune-mi cum de faci să se oprească ceasurile? Cum?

El tocmai începuse să rîdă, de parcă i-ar fi spus că şi ăsta era un secret. Apoi o cuprinse duios cu palma de ceafă.

– Apropo de oprirea timpului. Ştiu un vîrf de munte de unde poţi atinge stelele.

– Vrei să mergem acolo? Acum?

– Acolo, undeva, oriunde... Nu-mi doresc decît o noapte senină şi o fecioară a ploii care visează să fie răpită.

Dumnezeule, se gîndi ea, era periculos să te îndrăgosteşti de un bărbat care îţi simte cele mai intime fantezii.

– Dar nu putem, Stephen. Em....

– Em va fi bine, Lise. Este bine, ai încredere în mine. Nu are nevoie de noi acum. Dar noi avem. Avem nevoie unul de celălalt. Haide Lise. Hai să fugim de-aici. Unde vrei, nu mă interesează, dar hai să nu mai pierdem nici o secundă preţioasă.

Ea gemu dulce.

Degetele lui lungi se înfipseră în părul ei, contractîndu-se de parcă s-ar fi luptat cu sine să nu facă dragoste cu ea acolo şi atunci.

– Mai bine le-aş spune că plecăm, spuse el, uitîndu-se la ceas. Hei...! Ceasul *meu* s-a oprit. Se uită curios la Lise. Cum ai reuşit?

Lise zîmbi şi se ridică pe vîrfurile degetelor de la picioare, sărutîndu-l.

– E secretul meu, spuse ea, dulce. Dar ar fi mai bine să vezi dacă nu cumva ţi s-au terminat bateriile.

– Bateriile? Stephen începu să rîdă şi se uită spre cer. Nu cred, domnişoară Anderson. E un semn. E felul cuiva de a spune că totul va fi bine, că nu trebuie să ne grăbim, să furăm fiecare

moment, să numărăm fiecare secundă... că timpul va sta pe loc cît sîntem împreună.

Lise se lipi caldă de trupul lui. Se uită către cer şi văzu stelele. El era acolo... lîngă ea... eroul viselor ei... sufletul ei... şi totul era posibil.

SFÎRŞIT

Loveswept

Cavalerul viking al visurilor ei...

Cînd **Stephen Gage** *se ciocni cu* **Lise Anderson**, *ea simți scîntei! Ochii lui aveau culoarea infinitului, vocea lui emana senzualitate, iar spiritul lui părea să se recunoască în al ei.*

Misteriosul geolog o intriga pe profesoara independentă – și o făcea să dorească să-și strecoare degetele în părul lui blond și sălbatic.

Știa că își dorea să fie luată de furtună, posedată – și acea parte secretă a visului ei era capitularea, abandonul, seducția și eliberarea de toate reținerile și primejdiile destinului ei. **Stephen** *nu era doar un bărbat, ci o forță a naturii care o copleșea.*

Odată, îi arătase puterea de vindecare a cerurilor și o dusese într-un loc de unde putea atinge stelele.

Oare Lise îi va putea dovedi că-i va alina durerile și că va fi soarele întunericului lui?

Lei 2900